DAVID

LEVITHAN

YOUNG

zi după zi

ZI DUPĂ ZI UN ALT TRUP.
ZI DUPĂ ZI O ALTĂ VIAȚĂ.
ZI DUPĂ ZI ÎNDRĂGOSTIT DE
ACEEAȘI FATĂ.

TREI

www.virtual-project.eu

FICTION CONNECTION

DAVID LEVITHAN

ZI DUPĂ ZI

Traducere de
LIDIA GRĂDINARU

Titlul original:
Every Day (2012)

virtual-project.eu

Editura: TREI
2014

Pentru Paige

(Fie ca zi după zi să-ţi găseşti fericirea)

Ziua 5994

Mă trezesc.

Imediat trebuie să-mi dau seama cine sunt. Nu e vorba doar de corp – de a deschide ochii şi a descoperi dacă pielea de pe braţ este oacheşă sau deschisă la culoare, dacă părul meu e lung sau scurt, dacă sunt gras sau slab, băiat sau fată, dacă am cicatrici sau nu. Corpul este cel mai uşor lucru cu care te adaptezi, dacă eşti obişnuit să te trezeşti în fiecare dimineaţă în unul nou. Ceea ce poate fi greu de înţeles este viaţa, contextul în care se află corpul.

În fiecare zi sunt altcineva. Sunt eu însumi – ştiu că sunt eu însumi – dar sunt şi altcineva, întotdeauna a fost aşa.

Informaţia există. Mă trezesc, deschid ochii, înţeleg că e o nouă dimineaţă, un loc nou. Intervine prompt biografia, un dar de bun venit de la partea ne-eu a minţit. Astăzi sunt Justin. Cumva ştiu asta – mă cheamă Justin – şi, în acelaşi timp, ştiu că în realitate nu sunt Justin, că doar îi împrumut viaţa pentru o zi. Mă uit în jur şi ştiu că asta e camera lui. Asta e casa lui. Ceasul va suna în şapte minute.

N-am fost niciodată aceeaşi persoană de două ori, dar sigur am mai fost genul ăsta de persoană. Haine peste tot. Mult mai multe jocuri video decât cărţi. Doarme în boxeri. După gustul din gură, e fumător. Dar nu atât de înrăit, încât să aibă nevoie de o ţigară de îndată ce se trezeşte.

— Bună dimineaţa, Justin, spun.

O fac ca să-i verific glasul. E coborât. Glasul din capul meu e întotdeauna altfel.

Justin nu are grijă de el. Îl mănâncă scalpul. Ochii lui nu vor să se deschidă. N-a prea dormit.

Ştiu deja că nu o să-mi placă ziua de azi.

E greu să fii în corpul cuiva care nu-ţi place, pentru că trebuie totuşi să-l respecţi. În trecut am pus în pericol oameni şi am constatat că, de fiecare dată când am făcut o boroboaţă, fapta mea m-a bântuit. Aşa că încerc să fiu prudent.

Din ce pot să spun, fiecare persoană în care sălăşluiesc e de aceeaşi vârstă cu mine. Nu sar de la şaisprezece ani la şaizeci de ani. Nu ştiu cum funcţionează asta. Sau de ce. Am încetat de mult să încerc să-mi dau seama. Niciodată n-am să-mi dau seama, la fel cum o persoană normală nu-şi dă seama de existenţa ei. După o vreme, trebuie să te împaci cu faptul că pur şi simplu *eşti*. N-ai cum să ştii de ce. Poţi să ai teorii, dar nu va exista niciodată dovada.

Am acces la fapte, nu la sentimente. Ştiu că asta e camera lui Justin, dar n-am idee dacă lui îi place sau nu. Vrea să-şi omoare părinţii din camera de alături? Sau ar fi pierdut dacă mama lui n-ar intra să se asigure că s-a trezit? E imposibil de spus. E ca şi cum acea parte din mine ar înlocui aceeaşi parte a persoanei în care mă aflu. Şi deşi mă bucur că gândesc ca mine, un indiciu din când în când despre cum gândeşte cealaltă persoană mi-ar fi de ajutor. Toţi ascundem mistere, mai ales când suntem văzuţi din interior.

Sună ceasul. Întind mâna după o cămaşă şi nişte jeanşi, dar ceva îmi spune că e aceeaşi cămaşă pe care a purtat-o ieri. Aleg altă cămaşă. Iau hainele în baie, fac un duş şi mă îmbrac. Părinţii lui sunt acum în bucătărie. Ei habar n-au că ceva s-a schimbat.

Şaisprezece ani înseamnă multă experienţă. De obicei nu fac greşeli. Nu mai fac.

I-am citit uşor pe părinţii lui: Justin nu prea vorbeşte cu ei dimineaţa, aşa că nu trebuie să mă chinui să vorbesc cu ei. M-am obişnuit să sesizez aşteptările altora sau lipsa lor. Înfulec nişte cereale, las bolul în chiuvetă fără să-l spăl, înşfac cheile lui Justin şi plec.

Ieri am fost o fată dintr-un oraş despre care bănuiesc că e la două ore depărtare. Alaltăieri am fost un băiat dintr-un oraş aflat la o distanţă de trei ore de primul, încep deja să uit detaliile cu privire la ei. Trebuie s-o fac, altfel nu-mi voi mai aminti niciodată cine sunt de fapt.

Justin ascultă muzică zgomotoasă şi insuportabilă la un post de radio la care DJ zgomotoşi şi insuportabili fac glume zgomotoase şi insuportabile ca să treacă mai repede dimineaţa. Asta e tot ce trebuie să ştiu despre Justin, zău. Îi accesez memoria ca să aflu drumul spre şcoală, ce loc de parcare să ocup, la care dulap să mă duc. Combinaţia. Numele oamenilor de pe culoar pe care îi cunosc.

Uneori nu pot să duc la capăt aceste activităţi. Nu mă pot hotărî să mă duc la şcoală, să fac slalom printre obligaţiile zilei. Spun că sunt bolnav, stau acasă şi citesc câteva cărţi. Dar chiar şi lucrul ăsta devine obositor după un timp şi mă pomenesc dispus să înfrunt provocarea unei şcoli noi, a unor prieteni noi. A unei zile noi.

În timp ce scot din dulap cărţile lui Justin, simt că cineva se învârte prin preajmă. Mă întorc şi văd chipul unei fete pe care sentimentele se pot citi limpede – e şovăielnică şi în aşteptare, emoţionată şi topită de iubire. Nu e nevoie să-l accesez pe Justin ca să ştiu că asta e iubita lui. Nimeni altcineva n-ar fi avut reacţia asta faţă de el, n-ar fi fost atât de nesigură în prezenţa lui. E drăguţă, dar nu vede asta. Se ascunde în spatele părului, fericită şi totodată nefericită să mă vadă.

O cheamă Rhiannon. Şi, preţ de o clipă – o fracţiune de secundă – mă gândesc că, da, numele ăsta i se potriveşte. Nu ştiu de ce. Nu o cunosc. Dar e potrivit.

Ăsta nu este gândul lui Justin. E al meu. Încerc să-l ignor. Nu sunt persoana cu care vrea ea să vorbească.

— Bună, spun, exagerat de nonşalant.

— Bună, murmură ea.

Se uită în podea, la Conversii pe care a desenat cu cerneală oraşe, clădiri în jurul tălpilor. Ceva s-a întâmplat între ea şi Justin şi nu ştiu ce anume. Probabil e ceva de care Justin nici măcar nu şi-a dat seama la vremea respectivă.

— Eşti bine? o întreb.

Văd mirarea de pe chipul ei, chiar dacă încearcă să o ascundă. Nu e o întrebare pe care o pune în mod normal Justin.

Iar treaba ciudată este că vreau să cunosc răspunsul. Faptul că lui nu i-ar păsa mă face şi mai mult să vreau să-l cunosc.

— Sigur, spune ea, deloc sigură.

Mi-e greu să mă uit la ea. Ştiu din experienţă că în fiecare fată care stă pe margine se află un adevăr central. Şi-l ascunde, dar în acelaşi timp vrea ca eu să-l văd. Adică, vrea ca Justin să-l vadă. Şi e acolo, doar că inaccesibil. Un sunet care aşteaptă să fie cuvânt.

E atât de pierdută în tristeţea ei, încât habar n-are cât e de evident. Cred că o înţeleg – o clipă, îmi îngădui să o înţeleg – dar apoi, dinăuntrul acestei tristeţi, ea mă surprinde cu o străfulgerare de hotărâre. De bravură, chiar.

Luându-şi privirea din podea şi uitându-se în ochii mei, întreabă:

— Eşti supărat pe mine?

Nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care aş putea fi supărat pe ea. Mai curând sunt supărat pe Justin că o face să se simtă atât de neimportantă. O spune limbajul corpului ei. Când este în preajma lui, se simte neînsemnată.

— Nu, spun, nu sunt deloc supărat pe tine.

Îi spun ce vrea să audă, dar nu are încredere în vorbele mele. Rostesc cuvintele potrivite, dar ea bănuieşte că sunt gogoşi.

Asta nu e problema mea; ştiu asta. Mă aflu aici pentru o zi. Nu pot să rezolv problemele sentimentale ale nimănui. Nu trebuie să schimb viaţa nimănui.

Mă întorc cu spatele, scot cărţile, încui dulapul. Ea rămâne pe loc, paralizată de singurătatea profundă, disperată a unei relaţii cu probleme.

— Tot mai vrei să luăm azi masa de prânz? mă întreabă.

Uşor ar fi să spun nu. Fac deseori asta: simt că viaţa celeilalte persoane mă atrage în ea şi fug în direcţia opusă.

Însă ea are ceva – oraşele de pe încălţările ei, străfulgerarea de bravură, tristeţea inutilă – care mă face să vreau să ştiu care va fi cuvântul atunci când va înceta să mai fie sunet. Am petrecut ani întregi întâlnind oameni fără ca măcar să-i cunosc, iar în dimineaţa asta, cu această fată, simt o vagă dorinţă să ştiu. Şi, într-un moment de slăbiciune sau, dimpotrivă, de curaj din partea mea, mă hotărăsc să-mi împlinesc dorinţa. Mă hotărăsc să aflu mai multe.

— Absolut! spun. Ar fi grozav să luăm prânzul.

O citesc din nou: am vorbit cu prea mult entuziasm. Justin nu e niciodată entuziasmat.

— Ar fi straşnic, adaug.

Se simte uşurată. Sau, cel puţin, atât de uşurată cât îşi permite să fie, ceea ce este o formă foarte prudentă de uşurare. În urma accesării ştiu că ea şi Justin sunt împreună de peste un an. Mai mult de atât nu pot afla. Justin nu ţine minte data exactă.

Ea mă ia de mână. Mă surprinde cât de plăcută este senzaţia.

— Mă bucur că nu eşti supărat pe mine, spune. Vreau ca totul să fie bine.

Dau din cap. Dacă există un lucru pe care l-am învăţat, acesta e următorul: toţi vrem ca totul să fie bine. Nici măcar nu ne dorim să fie fantastic sau splendid sau nemaipomenit. Ne mulţumim să acceptăm să fie bine, fiindcă în majoritatea timpului bine este de ajuns.

Sună de intrare la ore.

— Ne vedem mai târziu, spun.

O promisiune extrem de banală. Dar pentru Rhiannon, ea înseamnă enorm.

La început, mi-a fost foarte greu să parcurg fiecare zi fără să-mi fac relaţii de durată, fără să las în urmă vieţi schimbate. Când eram mai tânăr, doream cu înfocare prietenie şi apropiere. Legam prietenii fără să accept că se vor rupe foarte repede şi definitiv. Îmi asumam vieţile; consideram că prietenii lor pot fi prietenii mei, că părinţii lor pot fi părinţii mei. Dar, după o vreme, a trebuit să încetez. Era prea sfâşietor să trăieşti cu atâtea despărţiri.

Sunt un vântură-lume, şi cât se poate de singuratic, dar lucrul ăsta e şi extraordinar de eliberator. Nu mă voi defini niciodată drept altcineva. Nu voi simţi niciodată presiunea celor de-o vârstă cu mine sau povara aşteptărilor părinteşti. Pot să-i socotesc pe toţi ca fiind piese ale unui întreg şi să mă concentrez asupra întregului, nu a pieselor. Am învăţat să observ mult mai bine decât majoritatea oamenilor. Nu sunt orbit de trecut, nici motivat de viitor. Mă concentrez asupra prezentului deoarece aici îmi este destinat să trăiesc.

Învăţ. Uneori mi se predă ceva ce deja mi s-a predat în zeci de alte săli de clasă. Alteori mi se predă ceva complet nou. Trebuie să accesez corpul, să accesez mintea şi să văd ce informaţii s-au reţinut. Iar atunci când o fac, învăţ. Cunoştinţele sunt singurul lucru pe care îl iau cu mine când plec.

Ştiu foarte multe lucruri pe care Justin nu le ştie, pe care nu le va şti niciodată. Stau acolo la ora de matematică, deschid caietul lui şi notez fraze pe care el nu le-a auzit niciodată. Shakespeare, şi Kerouac, şi Dickinson. Mâine sau cândva după mâine, sau niciodată, va vedea aceste cuvinte notate cu scrisul lui şi habar n-o să aibă de unde au venit, sau nici măcar ce anume sunt.

Atât îmi permit să mă amestec.

Restul trebuie făcut ca la carte.

Rhiannon stă cu mine. Intimitatea ei. Licăriri din amintirile lui Justin. Lucruri mărunte precum felul în care îi cade părul, felul în care îşi roade unghiile, hotărârea şi resemnarea din glasul ei. Lucruri luate la întâmplare. O văd dansând cu bunicul lui Justin, fiindcă el a spus că vrea un dans cu o fată drăguţă. O văd acoperindu-şi ochii la un film de groază, uitându-se printre degete, savurându-şi spaima. Acestea sunt amintirile frumoase. La altele nu mă uit.

O văd doar o dată dimineaţa, în trecere pe culoar între prima şi a doua oră. Mă pomenesc că-i zâmbesc când se apropie, iar ea îmi răspunde zâmbind. Cât se poate de simplu. Simplu şi complicat, cum sunt cele mai multe lucruri profunde şi adevărate. Mă pomenesc căutând-o cu privirea după ora a doua, iar apoi din nou după a treia şi a patra. Nici nu mă pot controla. Vreau să o văd. Simplu. Complicat.

La ora la care mergem la masă, sunt epuizat. Corpul lui Justin e obosit de la prea puţin somn, iar eu, în interiorul lui, sunt obosit de la atâta agitaţie şi prea multe gânduri.

O aştept la dulapul lui Justin. Sună o dată. Sună şi a doua oară. Nici urmă de Rhiannon. Poate că trebuia să mă întâlnesc cu ea în altă parte. Poate că Justin a uitat unde se întâlnesc mereu.

În cazul ăsta, e obişnuită cu faptul că Justin uită. Mă găseşte tocmai când sunt pe cale

să renunţ. Culoarele sunt aproape pustii. Se apropie mai mult decât înainte.

— Bună, spun.

— Bună, spune ea.

Se uită la mine. Justin e cel care face prima mutare. Justin e cel care ştie rostul lucrurilor. Justin e cel care spune ce vor face.

Asta mă deprimă.

Am mai văzut asta de prea multe ori. Devotamentul neîntemeiat. Acceptarea fricii de a fi cu persoana nepotrivită pentru că nu reuşeşti să faci faţă fricii de a fi singur. Speranţa cu tentă de îndoială, îndoiala cu tentă de speranţă. De fiecare dată când văd aceste sentimente pe chipul altcuiva, mă deprimă. Iar pe chipul lui Rhiannon este ceva care e mai mult decât dezamăgire. Există acolo tandreţe. O tandreţe pe care Justin nu o va aprecia în vecii vecilor. Eu o văd imediat, dar sunt singurul.

Îmi iau toate cărţile şi le pun în dulap. Mă apropii de ea şi îmi las uşor mâna pe braţul ei.

Habar n-am ce fac. Ştiu doar că o fac.

— Să mergem undeva, spun. Unde vrei să mergem?

Acum sunt destul de aproape ca să văd că are ochi albaştri. Acum sunt destul de aproape ca să văd că nimeni nu se apropie niciodată destul ca să vadă ce albaştri sunt ochii ei.

— Nu ştiu, răspunde ea.

O iau de mână.

— Vino, îi spun.

Asta nu mai e neastâmpăr – e nesăbuinţă. La început mergem mână în mână. Apoi alergăm mână în mână. Acea euforie ameţitoare de a ţine pasul cu celălalt, de a trece în viteză prin şcoală, ignorând tot ce nu are legătură cu noi. Râdem, suntem jucăuşi. Lăsăm cărţile ei în dulap şi ieşim din clădire, la aer, aer adevărat, soare şi copaci şi lume mai puţin apăsătoare. Încalc regulile când părăsesc şcoala. Încalc regulile când mă sui în maşina lui Justin. Încalc regulile când răsucesc cheia în contact.

— Unde vrei să mergem? întreb din nou. Spune-mi, sincer, unde vrei să mergem.

La început nu-mi dau seama câte atârnă de răspunsul ei. Dacă va spune *Să mergem la mall* mă voi deconecta.

Dacă va spune *Du-mă la tine acasă,* mă voi deconecta. Dacă va spune *De fapt, nu vreau să pierd ora a şasea,* mă voi deconecta. Şi ar trebui să mă deconectez. N-ar trebui să fac asta.

Dar ea spune:

— Vreau să mergem la ocean. Vreau să mă duci la ocean.

Şi simt cum mă conectez.

Ne ia o oră să ajungem acolo. E sfârşit de septembrie în Maryland. Frunzele n-au început să-şi schimbe culoarea, dar îţi dai seama că se gândesc la asta. Plantele sunt şterse, decolorate. Culoarea e chiar după colţ.

O las pe Rhiannon să pună ce muzică vrea la radio. Asta o miră, dar nu-mi pasă. M-am săturat de muzică zgomotoasă şi insuportabilă, şi simt că şi Rhiannon s-a săturat de

ea. Maşina e invadată de sunete plăcute. Urmează un cântec pe care îl ştiu şi cânt şi eu.

Dacă aş putea, aş face un târg cu Dumnezeu…

Acum Rhiannon trece de la mirare la suspiciune. Justin nu cântă niciodată un cântec care se dă la radio.

— Ce te-a apucat? mă întreabă ea.

— Muzica, îi spun.

— Ha!

— Ba nu, zău!

Se uită la mine îndelung. Apoi zâmbeşte.

— În cazul ăsta… spune ea, căutând la radio altă melodie.

În scurtă vreme cântăm cât ne ţine gura. O piesă pop la fel de trainică precum un balon, dar care ne înalţă la fel când o cântăm.

Timpul însuşi parcă se destinde în jurul nostru. Ea nu se mai gândeşte ce neobişnuit e totul. Se lasă în voia valului.

Vreau să-i dăruiesc o zi frumoasă. Doar o zi frumoasă. Am hoinărit atâta vreme fără niciun scop, iar acum că mi-a fost dăruit acest scop efemer… am senzaţia că, într-adevăr, mi-a fost dăruit. Am de oferit o singură zi – aşa că de ce nu poate fi una frumoasă? De ce nu poate fi una împărtăşită? De ce să nu iau muzica momentului şi să văd cât poate să ţină? Regulile se pot şterge. Pot să iau asta. Pot să dăruiesc asta.

După ce piesa se termină, Rhiannon coboară geamul din partea ei şi îşi scoate braţul afară, aducând în maşină o muzică nouă. Cobor toate celelalte geamuri şi accelerez, astfel că vântul preia comanda, ne răvăşeşte părul şi ne dă senzaţia că maşina a dispărut şi noi suntem viteza. Apoi vine alt cântec frumos, ridic geamurile şi, de data asta, o iau de mână. Conduc aşa kilometri întregi şi îi pun întrebări. Ca de pildă, ce fac părinţii ei. Cum e acum, că sora ei a plecat la colegiu. Dacă i se pare că şcoala e cât de cât diferită anul ăsta.

Îi este greu. Fiecare răspuns începe cu propoziţia *Nu ştiu*. Dar de cele mai multe ori ştie, dacă îi dau timpul şi spaţiul în care să răspundă. Mama ei face bine, tatăl ei mai puţin. Sora ei nu sună acasă, dar Rhiannon înţelege asta. Şcoala e şcoală – ea vrea să se termine, dar îi e teamă să se termine, căci atunci va trebui să se gândească la ce urmează.

Mă întreabă ce cred şi îi spun:

— Sincer, încerc pur şi simplu să trăiesc de pe o zi pe alta.

Nu e destul, dar e ceva. Ne uităm la copaci, la cer, la indicatoare, la şosea. Ne simţim unul pe celălalt. În momentul acesta, lumea suntem doar noi. Continuăm să cântăm piesele transmise la radio. Şi cântăm cu aceeaşi degajare, fără să ne pese prea mult dacă glasurile noastre nimeresc notele sau versurile. Ne uităm unul la altul în timp ce cântăm. Astea nu sunt două interpretări solo, ăsta e un duet care nu se ia deloc în serios. Este propria formă de conversaţie – poţi să afli multe despre oameni din poveştile pe care le spun, dar poţi să-i cunoşti şi din felul în care cântă melodiile difuzate la radio, dacă le plac geamurile ridicate sau coborâte, dacă trăiesc după un anumit plan sau după ce zice lumea, dacă simt atracţia oceanului.

Îmi spune unde să merg. Ies de pe autostradă. Drumuri laterale pustii. Nu e vară; nu e

weekend. Este mijlocul unei zile de luni şi nimeni în afară de noi nu merge la plajă.

— Ar trebui să fiu la ora de engleză, spune Rhiannon.

— Eu ar trebui să fiu la ora de biologie, spun, accesând programul lui Justin.

Mergem înainte. Când am văzut-o prima dată, părea că stă ca pe ghimpi. Acum terenul e mai neted, e primitor.

Ştiu că ăsta-i un lucru periculos. Justin nu e drăguţ cu ea. Îmi dau seama de asta. Dacă accesez amintirile urâte văd lacrimi, certuri şi urme de apropiere fizică trecătoare. Ea e mereu prezentă pentru el, iar lui trebuie să-i placă asta. Prietenii lui o plac, şi lui trebuie să-i placă şi asta. Dar acest lucru nu-i totuna cu iubirea. Ea speră să ajungă la sufletul lui de atâta vreme, încât nu-şi dă seama că nu mai are la ce să spere. Ei nu au tăceri împreună, au zgomot. În special al lui. Dacă aş încerca, aş putea să intru adânc în certurile lor. Aş putea descoperi cioburile pe care le-a adunat el din toate dăţile în care a distrus-o. Dacă aş fi cu adevărat Justin, aş găsi ceva în neregulă la ea. Acum. I-aş spune. Aş urla. Aş pune-o la punct. Aş face-o să-şi vadă lungul nasului.

Dar nu pot. Nu sunt Justin. Chiar dacă ea nu o ştie.

— Să ne distrăm, spun.

— Bine, răspunde ea. Îmi place asta. Îmi imaginez de atâtea ori cum ar fi să fug – şi e plăcut s-o fac cu adevărat. Pentru o zi. În loc să mă uit pe fereastră, e plăcut să fiu de cealaltă parte a ferestrei. Nu fac asta suficient de des.

Sunt atâtea lucruri în ea pe care vreau să le cunosc. Şi, în acelaşi timp, cu fiecare cuvânt pe care îl rostim, simt că s-ar putea să existe în ea ceva pe care îl cunosc deja. Când voi ajunge acolo, ne vom recunoaşte. Ne vom bucura de asta.

Parchez maşina şi ne îndreptăm spre ocean. Ne scoatem pantofii şi îi lăsăm sub scaune. Când ajungem pe nisip, mă aplec şi îmi suflec jeanşii. În timpul ăsta, Rhiannon aleargă înainte. Ridicându-mi privirea, o văd cum se învârteşte pe plajă, cum împrăştie nisipul, strigându-mă pe nume. Totul, în acel moment, e veselie. E atât de voioasă, încât nu mă pot abţine să mă opresc o secundă să mă uit. Să fiu martor. Îmi spun să ţin minte.

— Hai! strigă ea. Vino încoace!

Nu sunt cine crezi că sunt, îmi vine să-i spun. Dar nu se poate. Bineînţeles că nu se poate.

Plaja e la dispoziţia noastră, oceanul e numai al nostru. Rhiannon e numai a mea. Eu sunt numai al ei.

Există o parte a copilăriei care este copilărească şi o parte care e sacră. Noi abordăm brusc partea sacră – alergând spre ţărm, simţind primul val rece pe glezne, vârând mâna în apă să prindem scoici înainte ca ele să ne alunece printre degete. Ne-am întors într-o lume care e în stare să strălucească şi ne afundăm mai adânc în ea. Întindem larg braţele, de parcă am îmbrăţişa vântul. Ea mă stropeşte în joacă şi eu pregătesc un contraatac. Pantalonii, cămăşile ni se udă, dar nu ne pasă. Nu avem nicio grijă.

Mă roagă s-o ajut să construiască un castel de nisip şi, în timp ce o ajut, îmi spune că ea şi cu sora ei n-au făcut niciodată împreună castele de nisip – s-au aflat mereu în competiţie, sora ei alergând să facă munţii cei mai înalţi, în vreme ce Rhiannon era

atentă la detalii, dorind ca fiecare castel să fie casa de păpuşi pe care nu a avut-o niciodată. Văd acum ecourile acestui amănunt, uitându-mă cum din mâinile ei făcute căuş înfloresc turnuleţe. Eu unul nu am amintiri despre castele de nisip, dar în adâncul memoriei mele trebuie să existe ceva, pentru că simt că ştiu să fac asta, ştiu să-i dau formă nisipului.

După ce terminăm, ne îndreptăm spre apă să ne spălăm pe mâini. Mă uit în urmă şi văd că paşii noştri s-au întrepătruns, formând o singură potecă.

— Ce e? întreabă ea, când vede că mă uit înapoi şi surprinzând ceva pe faţa mea.

Cum să-i explic asta? Singurul mod pe care îl ştiu este să spun „îţi mulţumesc”.

Se uită la mine de parcă n-ar mai fi auzit expresia asta.

— Pentru ce? întreabă ea.

— Pentru asta, spun. Pentru tot.

Această evadare. Apa. Valurile. Ea. Parcă am păşit în afara timpului, chiar dacă nu există un astfel de loc.

O parte din ea încă aşteaptă momentul de cotitură, clipa în care toată această bună dispoziţie se va transforma în durere.

— E în regulă, îi spun. E în regulă să fii fericită.

Ochii i se umezesc de lacrimi. O iau în braţe. E greşit ce fac. Dar e lucrul potrivit. Trebuie să-mi ascult cuvintele. Fericirea face foarte rar parte din vocabularul meu, pentru că, pentru mine, este atât de trecătoare.

— Sunt fericită, spune ea. Zău că sunt.

Justin ar fi râs de ea. Justin ar fi împins-o pe nisip, să facă ce-ar fi vrut el să facă. Justin n-ar fi venit niciodată aici.

M-am săturat să nu simt. M-am săturat să nu mă implic emoţional. Vreau să fiu aici, cu ea. Vreau să fiu cel ce îi susţine speranţele, măcar pe perioada care mi-a fost acordată.

Oceanul cântă. Vântul dansează. Noi ne păstrăm aceeaşi stare. La început ne ţinem unul de celălalt, dar apoi începe să pară că ne ţinem de ceva şi mai mare decât asta. De ceva măreţ.

— Ce se întâmplă? întreabă Rhiannon.

— Sst, spun. Nu întreba.

Mă sărută. N-am mai sărutat pe cineva de ani întregi. De ani întregi nu mi-am mai îngăduit să sărut pe cineva. Buzele ei sunt catifelate ca petalele de floare, dar pline de ardoare. Nu mă grăbesc, las fiecare clipă să se reverse în următoarea. Îi simt pielea, răsuflarea. Gust esenţa apropierii noastre, savurez intensitatea momentului. Ochii ei sunt închişi, iar ai mei sunt deschişi. Nu vreau să-mi rămână în minte doar ca o senzaţie. Vreau să-mi rămână în minte ca un întreg.

Nu facem decât să ne sărutăm. Nici mai mult, nici mai puţin. Când şi când, ea dă să meargă mai departe, dar eu nu am nevoie de asta. Îi mângâi umerii, în timp ce ea îmi mângâie spatele. O sărut pe gât. Ea mă sărută sub ureche. De câte ori ne oprim, ne zâmbim. Neîncredere ameţitoare, încredere ameţitoare. Ea ar trebui să fie la ora de engleză. Eu ar trebui să fiu la ora de biologie. Azi n-ar fi trebuit să ne apropiem de ocean. N-am ţinut cont de programul zilei de azi.

Ne plimbăm mână în mână pe plajă, în timp ce soarele coboară pe cer. Nu mă gândesc la trecut. Nu mă gândesc la viitor. Sunt extrem de recunoscător pentru soare, pentru apă, pentru felul în care picioarele mi se afundă în nisip, pentru faptul că mâna mea o ţine pe a ei.

— Ar trebui să facem asta în fiecare luni, spune ea. Şi marţi. Şi miercuri. Şi joi. Şi vineri.

— N-am face decât să ne plictisim, îi răspund. E mai bine o singură dată.

— Şi niciodată pe urmă?

Nu-i place cum sună asta.

— Niciodată să nu spui niciodată.

— Niciodată n-aş spune niciodată, îmi răspunde ea.

Au mai venit câţiva oameni pe plajă, în majoritate femei şi bărbaţi mai în vârstă, care îşi fac plimbarea de după-amiază. Dau din cap când trecem pe lângă ei şi uneori ne salută. Înclinăm şi noi din cap, le întoarcem salutul. Nimeni nu ne întreabă de ce suntem aici. Nimeni nu întreabă nimic. Suntem doar o parte din momentul acesta, la fel ca tot ce e în jur.

Soarele coboară şi mai mult. Temperatura scade şi ea. Rhiannon tremură, aşa că-i las mâna şi o cuprind cu braţul. Propune să ne întoarcem la maşină şi să luăm din portbagaj „pătura de jumuleală". O găsim acolo, îngropată sub sticle de bere goale, cabluri de sărit răsucite, şi alte prostii băieţeşti. Mă întreb cât de des au folosit Rhiannon şi Justin pătura de jumuleală în acest scop, dar nu încerc să accesez amintirile. În loc de asta, duc pătura pe plajă şi o aşez pe nisip pentru noi. Mă întind pe ea cu faţa la soare, iar Rhiannon vine lângă mine, tot cu faţa în sus. Ne uităm la nori.

— Asta trebuie să fie una dintre cele mai frumoase zile, spune Rhiannon.

Fără să întorc capul, îi caut mâna.

— Povesteşte-mi despre alte zile ca asta, o rog.

— Ştiu şi eu…

— Doar despre una. Prima care îţi vine în minte.

Rhiannon se gândeşte un moment. Apoi clatină din cap.

— E o prostie.

— Povesteşte-mi.

Se întoarce spre mine şi îşi lasă mâna pe pieptul meu. Face câteva cercuri domoale acolo.

— Dintr-un motiv oarecare, primul lucru care îmi vine în minte este parada de modă mamă-fiică. Îmi promiţi că n-ai să râzi?

Îi promit.

Mă studiază. Se asigură că sunt sincer. Continuă:

— Eram în clasa a patra, parcă. Renwick's organiza o paradă a modei cu scopul de a strânge fonduri pentru victimele uraganului şi căuta voluntare din clasa noastră. N-am întrebat-o pe mama – am semnat pur şi simplu. Iar când m-am dus acasă şi i-am spus – ei bine, ştii cum e mama. A fost îngrozită. E destul s-o scoţi la supermarket. Dar o paradă a modei? În faţa străinilor? Parcă i-aş fi cerut să pozeze pentru *Playboy*. Doamne, ce gând îngrozitor!

Mâna ei odihneşte acum pe pieptul meu. Se uită la cer.

— Dar, surpriză! N-a spus nu. Cred că abia acum îmi dau seama la ce am supus-o. Nu m-a obligat să mă duc la învăţătoare să-i spun că nu se poate. Nu, când a sosit ziua, am mers cu maşina la Renwick şi ne-am dus unde ni s-a spus. Crezusem că or să ne îmbrace la fel, dar n-a fost aşa. Ni s-a spus că putem să purtăm ce vrem din magazin. Eu am căutat rochii de seară, fireşte – eram măricică pe atunci. M-am ales cu o rochie albastru-deschis, cu volane peste tot. Mi se părea tare sofisticată.

— Sunt sigur că era grozavă, spun.

Îmi dă un ghiont.

— Taci. Lasă-mă să povestesc.

Îi iau mâna care stă pe pieptul meu. Mă aplec şi o sărut repede.

— Dă-i înainte, spun.

Ador asta. Nu pun niciodată oamenii să-mi spună poveştile lor. De obicei, trebuie să le ghicesc eu. Pentru că ştiu că dacă oamenii îmi spun poveşti, se aşteaptă să fie ţinuţi minte. Iar eu nu pot să garantez asta. N-ai cum să ştii dacă poveştile rămân după ce eu am plecat. Şi ce devastator ar fi să se confeseze cuiva şi confidenţele să dispară! Nu vreau să fiu răspunzător de asta.

Dar cu Rhiannon nu pot să rezist.

Continuă:

— Aşadar, aveam rochia pe care mi-o doream pentru banchetul de sfârşit de an şcolar. Şi pe urmă a fost rândul mamei. M-a surprins, pentru că şi ea a căutat rochii. Chiar n-o mai văzusem niciodată elegantă. Şi cel mai uimitor lucru pentru mine a fost că nu eram eu Cenuşăreasa – era ea. După ce ne-am ales hainele, ne-au machiat şi aşa mai departe. Credeam că mama o s-o ia razna, dar ei de fapt îi plăcea. Nu i-au făcut mare lucru – i-au dat doar cu ceva mai multă culoare. Şi asta a fost tot. Era drăguţă. Ştiu că e greu de crezut, cunoscând-o acum. Dar în ziua aceea, era ca o vedetă de cinema. Toate celelalte femei îi făceau complimente. Iar când a fost timpul pentru parada în sine, am defilat pe podium şi lumea ne-a aplaudat. Zâmbeam şi eu şi mama şi era adevărat, ştii? N-am putut păstra rochiile, dar ţin minte că în drum spre casă mama tot spunea că am fost grozavă. Când am ajuns acasă, tata s-a uitat la noi ca la nişte extratereştri, dar treaba grozavă a fost că s-a hotărât să intre în joc. În loc să se poarte aiurea, ne tot numea supermodelele lui şi ne-a rugat să defilăm pentru el în camera de zi, ceea ce am şi făcut. Am râs foarte mult. Şi asta a fost. Ziua s-a sfârşit. Nu ştiu dacă de atunci mama s-a mai machiat. Iar eu n-am devenit supermodel. Dar ţin minte ziua aceea pentru că a fost altfel decât celelalte, nu-i aşa?

— Aşa se pare, îi spun.

— Nu-mi vine să cred că ţi-am povestit asta.

— De ce?

— Aşa. Nu ştiu. Sună stupid.

— Ba nu, a fost o zi frumoasă.

— Dar tu? mă întreabă.

— Eu n-am participat niciodată la o paradă de modă mamă-fiică, glumesc. Deşi, de fapt, am fost la câteva.

Mă loveşte uşor pe umăr.

— Nu. Povesteşte-mi despre o altă zi ca asta.

Îl accesez pe Justin şi descopăr că s-a mutat în oraş când avea doisprezece ani. Aşa că pot să-i povestesc ceva din ce s-a întâmplat, pentru că Rhiannon nu a fost acolo. Aş putea încerca să găsesc o amintire de-a lui pe care s-o împărtăşesc, dar nu vreau să fac asta. Vreau să-i ofer lui Rhiannon ceva ce-mi aparţine.

— Aveam unsprezece ani, încep.

Încerc să-mi amintesc numele băiatului în al cărui corp eram, dar nu reuşesc.

— Într-o zi, mă jucam de-a v-aţi ascunselea. Eram în pădure şi, nu ştiu de ce, m-am hotărât să mă caţăr într-un copac. Nu cred că mă mai căţărasem într-un copac. Dar am găsit unul cu nişte crengi joase şi am început să urc. Sus, tot mai sus. Era la fel de firesc ca mersul pe jos. Din câte ţin minte, copacul ăla avea zeci de metri înălţime. Sute. La un moment dat, am depăşit înălţimea până la care cresc copacii. Eu încă urcam, dar în jur nu mai erau alţi copaci. Eram singur-singurel, agăţat de trunchiul acestui copac, la mare distanţă de pământ.

Văd şi acum luminile. Înălţimea. Oraşul de sub mine.

— A fost magic, spun. Nu există alt cuvânt care să descrie asta. Îi auzeam pe prietenii mei strigând când erau prinşi, în timp ce jocul continua. Dar eu eram în cu totul alt loc. Vedeam lumea de sus, ceea ce e un lucru extraordinar când se întâmplă pentru prima dată. Nu zburasem niciodată cu avionul. Nu sunt sigur nici chiar că mai fusesem într-o clădire înaltă. Aşa că iată-mă suspendat deasupra a tot ce ştiam. Făcusem ceva deosebit şi ajunsesem acolo singur, de capul meu. Nimeni nu-mi spusese să fac asta. Mă căţărasem din ce în ce mai sus şi asta era răsplata mea. Să veghez asupra lumii şi să fiu singur cu mine. Am descoperit că asta era ce-mi trebuia.

Rhiannon se cuibăreşte lângă mine.

— Uimitor, şopteşte ea.

— Da, a fost uimitor.

— Şi s-a întâmplat în Minnesota?

În realitate, s-a întâmplat în Carolina de Nord. Dar îl accesez pe Justin şi descopăr că da, pentru el ar fi fost în Minnesota. Aşa că dau din cap.

— Vrei să auzi despre încă o zi ca asta? întreabă Rhiannon, cuibărindu-se mai aproape de mine.

Îmi potrivesc braţul, ca să stăm confortabil.

— Sigur.

— A doua noastră întâlnire.

Dar asta e doar prima, mă gândesc. Caraghios.

— Zău?

— Mai ţii minte?

Verific să văd dacă Justin ţine minte a doua lor întâlnire. Nu ţine minte.

— La petrecerea lui Dack? mă îmboldeşte ea.

Tot nimic.

— Mda… murmur eu.

— Nu ştiu… poate nu se pune ca întâlnire. Dar a fost a doua oară când am ieşit

împreună. Şi, nu ştiu, erai atât de… dulce! Nu te superi, aşa-i?

Mă întreb unde duce asta.

— Te asigur că nimic nu m-ar putea supăra acum, îi spun.

Ba chiar promit asta cu mâna pe inimă.

Ea zâmbeşte.

— Bine. Mă rog, în ultima vreme parcă ai fi mereu pe fugă. Facem sex, dar nu suntem chiar… intimi. Şi nu mă supăr. Adică, e amuzant. Dar când şi când e bine ca relaţia să fie aşa. Iar la petrecerea lui Dack, aşa a fost. Parcă aveai tot timpul din lume şi voiai să fim împreună. Îmi plăcea la nebunie asta. Era pe atunci când te uitai la mine cu adevărat. A fost ca şi cum – mă rog, a fost ca şi cum te-ai fi căţărat în copacul ăla şi m-ai fi găsit în vârf. Şi am trăit asta împreună. Deşi eram în curtea cuiva. La un moment dat – mai ţii minte? – mi-ai spus să mă mişc puţin, ca să fiu în lumina lunii. „Îţi face pielea să strălucească", ai spus. Şi aşa m-am simţit. Strălucitoare. Pentru că te uitai tu la mine, împreună cu luna.

Oare îşi dă seama că, în clipa asta, e învăluită de lumina portocalie, caldă, care se răspândeşte dinspre orizont, în timp ce noaptea se îngână cu ziua? Mă aplec şi devin acea umbră. O sărut o dată, apoi ne strângem unul în celălalt, închidem ochii, alunecăm în somn. Şi în timp ce alunecăm în somn, simt ceva ce n-am mai simţit. O apropiere care nu e doar fizică. O legătură care nu ţine cont de faptul că abia ne-am cunoscut. O senzaţie care nu poate proveni decât din cel mai euforic sentiment – sentimentul de apartenenţă.

Cum e cu clipa în care te îndrăgosteşti, cum poate aşa puţin timp să conţină atât de multe? Îmi dau seama brusc de ce oamenii cred în déjà-vu, de ce oamenii cred că au mai trăit şi alte vieţi, pentru că anii pe care i-am petrecut pe acest pământ n-au cum să rezume ceea ce simt. Clipa în care te îndrăgosteşti pare că are secole în spatele ei, generaţii întregi – toate rearanjându-se pentru ca această intersectare precisă, extraordinară să poată avea loc. Indiferent cât de stupid ştii că este, simţi în inima ta, în oasele tale că totul a condus la asta, că toate săgeţile secrete ţinteau aici, că universul şi timpul însuşi au creat asta cu mult în urmă, iar tu doar acum îţi dai seama, tu doar acum soseşti în locul în care ai fost menit mereu să fii.

O oră mai târziu ne trezeşte telefonul ei.

Rămân cu ochii închişi. O aud gemând. O aud spunându-i mamei ei că o să vină repede acasă.

Apa a devenit de un negru-intens, iar cerul e de cerneală. Răcoarea din aer ne intră mai tare în oase în timp ce strângem pătura şi plecăm, lăsând în urmă alt şir de paşi.

Ea caută posturi de muzică, eu conduc. Ea vorbeşte, eu ascult. Mai cântăm puţin. Apoi se sprijină de umărul meu şi o las să stea acolo şi să mai doarmă puţin, să mai viseze puţin.

Nu încerc să mă gândesc la ce se va întâmpla după aceea.

Nu încerc să mă gândesc la finaluri.

N-am mai avut prilejul să mă uit la oameni în timp ce dorm. Rhiannon este acum exact opusul persoanei pe care am cunoscut-o. Vulnerabilitatea sa e la vedere, dar ea e

în siguranţă în interiorul acestei vulnerabilităţi. Îi urmăresc înălţarea şi căderea, agitaţia şi relaxarea. O trezesc doar când am nevoie să-mi spună unde să merg.

În ultimele zece minute, vorbeşte despre ce o să facem mâine. Mi-e greu să răspund.

— Chiar dacă nu putem face asta, ne vedem la prânz? mă întreabă.

Dau din cap în semn de încuviinţare.

— Şi poate facem ceva după şcoală?

— Cred că da. Adică, nu ştiu ce-o să mai fie. Acum nu-mi prea stă mintea la asta.

Asta i se pare logic.

— Ai dreptate. Mâine e mâine. Hai să încheiem ziua de azi într-o notă frumoasă.

Odată ajunşi în oraş, pot să accesez adresa ei fără să trebuiască să o întreb. Dar oricum vreau să mă rătăcesc. Să prelungesc aceste momente.

— Am ajuns, spune Rhiannon când ne apropiem de aleea ei.

Trag pe dreapta. Deblochez portierele.

Se apleacă şi mă sărută. Simţurile mele sunt trezite la viaţă de gustul ei, de mirosul ei, de atingerea ei, de sunetul respiraţiei ei, de înfăţişarea ei în timp ce se desprinde de mine.

— Asta-i nota frumoasă, spune.

Şi până să apuc să spun ceva, coboară din maşină şi dusă e.

N-am prilejul să-mi iau la revedere.

Presupun, în mod corect, că părinţii lui Justin sunt obişnuiţi ca el să nu dea niciun semn şi să lipsească la cină. Încearcă să strige la el, dar îţi dai seama că e doar aşa, ca să fie, iar când Justin pleacă val-vârtej în camera lui, asta-i doar cea mai recentă reluare a unui spectacol vechi.

Ar trebui să fac temele lui Justin – întotdeauna sunt destul de conştiincios când e vorba de lucruri de genul ăsta, dacă sunt capabil să le fac – dar mintea îmi tot fuge la Rhiannon. Mi-o imaginez acasă. Mi-o imaginez crezând că lucrurile sunt altfel, că Justin s-a schimbat cumva.

N-ar fi trebuit să fac asta. Ştiu că n-ar fi trebuit să o fac. Chiar dacă am avut impresia că universul îmi spunea să o fac.

Sufăr cumplit din cauza asta ore în şir. Nu mai pot să schimb nimic.

M-am îndrăgostit o dată, sau cel puţin aşa credeam până azi. Îl chema Brennan, şi treaba părea foarte reală, chiar dacă în general a fost vorba de cuvinte. Cuvinte înflăcărate, rostite din inimă. Am crezut ca prostul într-un posibil viitor cu el. Dar n-a fost niciun viitor. Am încercat să înţeleg, dar n-am putut.

Situaţia aia a fost uşoară comparativ cu asta. Una e să te îndrăgosteşti şi alta e să simţi că altcineva se îndrăgosteşte de tine şi să te simţi responsabil faţă de acea iubire.

N-am cum să rămân în corpul ăsta. Dacă nu mă culc, transferul tot va avea loc. Înainte credeam că dacă stau treaz toată noaptea, am să rămân acolo unde sunt. Dar în schimb, am fost smuls din corpul în care eram. Iar smulgerea a fost exact cum îţi imaginezi că ar fi dacă ai fi smuls dintr-un corp, fiecare nerv simţind durerea desprinderii şi apoi durerea de a fi introdus într-unul nou. De atunci înainte, m-am culcat în fiecare noapte. Nu avea niciun rost să mă împotrivesc.

Îmi dau seama că trebuie să o sun. Numărul ei este în telefonul lui. Nu pot s-o las să creadă că mâine o să fie ca azi.

— Bună! răspunde ea.

— Bună, spun eu.

— Îţi mulţumesc din nou pentru ziua de azi.

— Da.

Nu vreau să fac asta. Nu vreau să stric tot. Dar trebuie, nu-i aşa?

Continui:

— Dar cum rămâne cu ziua de azi?

— Ai de gând să-mi spui că nu putem chiuli de la ore în fiecare zi? Asta nu-ţi stă în fire.

Nu-mi stă în fire.

— Da, spun, dar, ştii, nu vreau să crezi că fiecare zi o să fie ca azi. Pentru că nu o să fie, bine? Nu se poate.

Tăcere. Îşi dă seama că ceva nu e în regulă.

— Ştiu asta, spune ea cu prudenţă. Dar poate că lucrurile pot fi şi mai frumoase. Sunt sigură că pot fi.

— Nu ştiu, îi spun. Atât am avut de spus. Nu ştiu. Astăzi a fost ceva, dar nu e totul.

— Ştiu asta.

— Bine.

— Bine.

Oftez.

Există şansa să greşesc în privinţa lui Justin. Există şansa ca viaţa lui să se schimbe de fapt – ca el să se schimbe. Dar n-am cum să ştiu. Rar se întâmplă să ajung să văd un corp după ce l-am părăsit. Şi chiar şi atunci, e de obicei după multe luni sau ani. Dacă îl mai recunosc.

Vreau ca Justin să fie mai bun cu ea. Dar nu pot s-o fac să se aştepte la asta.

— Asta-i tot, îi spun.

Am impresia că asta ar spune Justin.

— Păi, ne vedem mâine.

— Da, ne vedem.

— Mersi din nou pentru azi. Indiferent ce necazuri vom avea mâine, a meritat.

— Da.

— Te iubesc, spune ea.

Vreau s-o spun şi eu. Vreau să spun *şi te iubesc*. Chiar acum, chiar în acest moment, fiecare parte din mine vrea. Dar asta va mai dura doar câteva ore.

— Somn uşor, îi spun. Apoi închid.

Pe biroul lui este un caiet.

Nu uita că o iubeşti pe Rhiannon, scriu cu scrisul lui.

Dar mă îndoiesc că îşi va aminti că a scris asta.

Mă duc la calculatorul lui. Deschid contul meu de e-mail, apoi tastez numele ei, numărul ei de telefon, adresa ei de e-mail, precum şi e-mailul şi parola lui Justin. Scriu despre ziua de azi. Şi îmi expediez mie ce-am scris.

De îndată ce termin, şterg povestea lui Justin.

Mi-e greu.

M-am obişnuit foarte mult cu ceea ce sunt şi cu felul în care funcţionează viaţa mea.

Nu vreau niciodată să rămân. Întotdeauna sunt gata de plecare.

Dar nu în noaptea asta.

În noaptea asta mă obsedează faptul că mâine el va fi aici iar, eu nu.

Vreau să rămân.

Mă rog să rămân.

Închid ochii şi îmi doresc să rămân.

Ziua 5995

Mă trezesc gândindu-mă la ziua de ieri. Bucuria vine din faptul că îmi amintesc, durerea din acela că ştiu că a fost ieri.

Nu sunt acolo. Nu sunt în patul lui Justin, nu sunt în corpul lui Justin.

Astăzi sunt Leslie Wong. N-am auzit ceasul sunând şi mama ei e supărată.

— Scoală! strigă ea, zgâlţâindu-mi corpul cel nou. Ai douăzeci de minute şi Owen pleacă!

— Bine, mamă, mormăi eu.

— Mamă! Dacă maică-ta ar fi fost aici, nu ştiu ce-ar fi spus!

Accesez repede mintea lui Leslie. Bunica, aşadar. Mama a plecat deja la lucru.

În timp ce stau sub duş, spunându-mi că trebuie să fac unul scurt, mintea îmi zboară un minut la Rhiannon. Sunt sigur că am visat-o. Mă întreb: dacă am început să visez când eram în corpul lui Justin, el a continuat visul? Se va trezi gândindu-se cu drag la ea?

Sau ăsta e doar un alt gen de vis de-al meu?

— Leslie! Haide odată!

Ies de sub duş, mă şterg şi mă îmbrac repede. Îmi dau seama că Leslie nu e o fată deosebit de simpatizată. Puţinele fotografii ale prietenelor ei, pe care le are în jur, par făcute fără tragere de inimă, iar preferinţele ei în materie de îmbrăcăminte sunt mai mult ale unei fete de treisprezece ani, şi nu ale uneia de şaisprezece.

Mă duc la bucătărie şi bunica se uită urât la mine.

— Să nu-ţi uiţi clarinetul, mă avertizează ea.

— N-am să-l uit, îngân eu.

La masă e un băiat care îmi aruncă o privire înveninată. Fratele lui Leslie, presupun – şi apoi asta se confirmă. Owen. Elev în ultimul an. Cel ce mă duce la şcoală.

M-am obişnuit foarte mult cu faptul că majoritatea dimineţilor în majoritatea familiilor sunt exact la fel. Mă dau jos din pat împleticindu-mă. Mă duc împleticindu-mă la duş. Mormăi la micul dejun. Sau, dacă părinţii dorm încă, ies din casă în vârful picioarelor. Singurul mod de a-mi păstra interesul este să caut variaţii.

Variaţia acestei dimineţi provine de la Owen, care aprinde o ţigară cu marijuana în clipa în care urcăm în maşină. Presupun că asta face parte din rutina lui de dimineaţă, aşa că am grijă ca Leslie să nu pară la fel de surprinsă ca mine.

Totuşi, după vreo trei minute de mers, Owen aruncă un „Să nu spui o vorbă”. Eu mă uit pe geam. Două minute mai târziu, spune:

— Uite ce-i, n-am nevoie să mă judeci, bine?

Ţigara s-a terminat deja, nu l-a binedispus deloc.

Prefer să fiu doar un copil. Îmi dau seama cum, pe termen lung, fraţii vitregi îţi pot fi de ajutor în viaţă – cineva cu care să împarţi secrete de familie, cineva din generaţia ta care ştie dacă amintirile tale sunt corecte sau nu, cineva care te vede la fel la opt ani şi optsprezece ani şi patruzeci şi opt. Înţeleg asta. Dar, pe termen scurt, fraţii vitregi sunt, în cel mai bun caz, un chin şi, în cel mai rău caz, o teroare. Cele mai multe abuzuri pe

care le-am suferit în, e adevărat, neobişnuita mea viaţă, au provenit de la fraţi şi surori, fraţii şi surorile mai mari fiind, în general, cei mai răi. La început eram naiv şi presupuneam că fraţii şi surorile sunt aliaţi fireşti, tovarăşi înnăscuţi. Şi uneori, contextul permitea să se întâmple asta – dacă eram într-o excursie cu familia, de exemplu, sau dacă era o duminică leneşă în care să facă echipă cu mine era singura formă de divertisment a fraţilor mei vitregi. Dar în zilele obişnuite, competiţia e regula, nu colaborarea. Sunt dăţi când mă întreb dacă nu cumva, de fapt, fraţii şi surorile sunt cei care sesizează că ceva e în neregulă la persoana în care sălăşluiesc şi se hotărăsc să profite. Când aveam opt ani, o soră mai mare mi-a spus că o să fugim împreună, apoi, când am ajuns la gară, a renunţat la partea cu „împreună", lăsându-mă să rătăcesc acolo ore în şir, prea speriată ca să cer ajutor, speriată că o să afle şi o să mă mustre aspru că am pus capăt jocului nostru. Ca băiat, am avut fraţi şi mai mari şi mai mici care s-au luat la trântă cu mine, m-au lovit cu pumnii, mi-au tras şuturi, m-au muşcat, mi-au dat brânci şi mi-au spus nenumărate cuvinte grele.

Cel mai bun lucru la care pot să sper e un frate liniştit. La început, am crezut că Owen e. În maşină, se pare că am greşit. Dar apoi, când ajungem la şcoală, se pare că iar am dreptate. Cu alţi copii în jur, se face invizibil, ţinându-şi capul plecat în timp ce intră în clădire, lăsându-mă în urmă de tot. Fără la revedere, fără să-ai-zi-frumoasă. Doar o privire rapidă să vadă dacă portiera mea e închisă, înainte să încuie maşina.

— La ce te uiţi? întreabă un glas de după umărul meu stâng, în timp ce eu mă uit cum Owen intră în şcoală singur.

Mă întorc şi accesez de zor.

Carrie. Prietena mea cea mai bună, din clasa a patra.

— La fratele meu.

— De ce? E aşa un nepricopsit.

Iată o chestie ciudată: nu mă deranjează să gândesc eu aceleaşi cuvinte, dar auzindu-le ieşind din gura lui Carrie simt nevoia să-i iau apărarea.

— Te rog, spun.

— Te rog? Îţi baţi joc de mine?

Acum mă gândesc: *Ştie ceva ce eu nu ştiu.* Mă hotărăsc să-mi ţin gura.

Ea pare uşurată să schimbe subiectul.

— Ce-ai făcut aseară? întreabă.

Îmi vin în minte secvenţe cu Rhiannon. Încerc să le alung, dar nu e aşa de uşor. Odată ce ai trăit intensitatea, ea zăboveşte oriunde te uiţi şi vrea să fie în fiecare cuvânt pe care îl rosteşti.

— Nu mare lucru, spun repede, nederanjându-mă să o accesez pe Leslie.

Acest răspuns funcţionează întotdeauna, indiferent de întrebare.

— Tu?

— N-ai primit mesajul meu?

Îngân ceva cum că mi s-a descărcat telefonul.

— Asta explică de ce n-ai întrebat încă. Ghici ce s-a întâmplat. Corey mi-a trimis un mesaj pe calculator! Am stat la taclale aproape o oră.

— Uau!

— E tare, nu?

Carrie oftează mulţumită.

— După atâta timp! Habar n-aveam că ştie numele meu de utilizator. Nu i l-ai spus tu, nu-i aşa?

Accesez iar. Ăsta e genul de întrebare care chiar te poate prinde cu fofârlica. Poate nu imediat. Dar în viitor. Dacă Leslie afirmă că nu ea i-a spus lui Corey, iar Carrie află că i-a spus, asta ar putea afecta prietenia lor. Sau dacă Leslie afirmă că ea i-a spus, iar Carrie află că nu e aşa.

Corey este Corey Handlemann, un elev în penultimul an, pentru care Carrie a făcut o pasiune de cel puţin trei săptămâni. Leslie nu-l cunoaşte bine şi eu nu reuşesc să găsesc o amintire din care să aflu dacă i-a dat lui Corey numele de utilizator al lui Carrie. Cred că e sigur să neg.

— Nu, spun, clătinând din cap. Nu eu i l-am dat.

— Ei bine, cred că s-a străduit mult să-l afle, spune ea.

(Sau, mă gândesc eu, *l-a văzut pur şi simplu pe profilul tău de Facebook).*

Mă simt imediat vinovat pentru gândurile mele răutăcioase. Asta e partea grea la a avea prietene bune de care nu mă simt ataşat – nu le consider nevinovate. Ori când ai prietene bune, întotdeauna trebuie să le consideri nevinovate.

Carrie e foarte entuziasmată cu privire la Corey, aşa că mă prefac că sunt şi eu foarte entuziasmat pentru ea. Abia după ce ne despărţim în sala de clasă comună, simt o emoţie nedorită, un gând pe care credeam că-l am sub control: gelozie. Deşi nu-l formulez în multe cuvinte, sunt gelos pe Carrie că-l poate avea pe Corey, în timp ce eu nu pot s-o am niciodată pe Rhiannon.

Caraghios, mă dojenesc singur. *Eşti caraghios.*

Când trăieşti ca mine, nu-ţi îngădui să fii gelos. Dacă o faci, asta te va distruge.

Ora a treia e ora de orchestră. Îi spun profesorului că mi-am lăsat clarinetul acasă, deşi e în dulapul meu. Leslie se alege cu nota scăzută şi trebuie să considere clasa drept sală de studiu, dar nu-mi pasă.

Nu ştiu să cânt la clarinet.

Vestea despre Carrie şi Corey circulă repede. Toate prietenele noastre vorbesc despre asta şi, în general, sunt încântate. Nu-mi dau seama, totuşi, dacă sunt încântate pentru că sunt o pereche perfectă sau pentru că acum Carrie nu va mai vorbi despre asta.

Când îl văd pe Corey în pauza de prânz, nu mă surprinde cât e de comun. Rareori oamenii sunt în realitate la fel de atrăgători cum sunt în ochii oamenilor care sunt îndrăgostiţi de ei. Ceea ce este, presupun, aşa cum trebuie să fie. Aproape că te binedispune să te gândeşti că ataşamentul pe care îl simţi îţi poate defini percepţia la fel ca pe oricare altă influenţă.

Corey vine să ne salute, dar nu rămâne să mănânce cu noi, deşi îi facem loc la masă. Carrie nu pare să observe asta; e ameţită de bucurie că el a venit la noi, că n-a visat întregul schimb de mesaje, că vorbitul pe chat s-a transformat în vorbit faţă în faţă… şi cine ştie ce o să se mai întâmple? După cum bănuiam, Leslie nu se învârte în cercuri dubioase. Fetele astea se gândesc la sărutat, nu la sex. Buzele sunt porţile dorinţei lor.

Îmi vine din nou să fug, să sar peste a doua jumătate a zilei.

Dar n-ar fi corect, fără ea.

Am impresia că pierd timpul. Adică, aşa e mereu. Viaţa mea nu are nicio noimă.

A avut doar o după-amiază.

Ieri este altă lume. Vreau să mă întorc acolo.

La începutul orei a şasea, chiar după masa de prânz, fratele meu e chemat în biroul directorului.

La început, mă gândesc că poate am auzit greşit. Dar apoi văd alţi elevi din clasă uitându-se la mine, inclusiv Carrie, în ochii căreia citesc milă.

Nu mă alarmez. Îmi imaginez că dacă era ceva cu adevărat grav, ne-ar fi chemat pe amândoi. Nimeni din familia mea nu a murit. Casa noastră nu a ars. E treaba lui Owen, nu a mea.

Carrie îmi trimite un bilet. *Ce s-a întâmplat?*

Dau din umeri în direcţia ei. De unde să ştiu?

Sper doar că n-am pierdut drumul cu maşina acasă.

Ora a şasea se termină. Îmi strâng cărţile şi mă duc la ora de engleză. Lecţia e *Beowulf,* aşa că sunt complet pregătit. Am făcut acest capitol de o mulţime de ori.

Sunt la distanţă de zece paşi de clasă când cineva pune mâna pe mine.

Mă întorc şi-l văd pe Owen.

Owen, sângerând.

— Sst, spune el. Vino cu mine.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Taci, bine?

Se uită în jur ca şi cum ar fi urmărit. Mă hotărăsc să-l însoţesc. La urma urmelor, treaba asta e mai interesantă decât *Beowulf.*

Ajungem la o debara cu provizii. Îmi face semn să intru.

— Îţi baţi joc de mine? spun.

— *Leslie*.

Nu se poate să ne certăm. Îl urmez înăuntru. Găsesc uşor întrerupătorul.

El respiră greu. O clipă, nu spune nimic.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zic.

— Cred că s-ar putea să fi dat de belea.

— Mda. Am auzit că ai fost chemat în biroul directorului. De ce nu eşti acolo?

— *Am fost* acolo. Adică, înainte de anunţ. Dar pe urmă… am plecat.

— Ai întins-o din biroul directorului?

— Da. Mă rog, din camera de aşteptare. S-au dus să-mi verifice dulapul. Sunt sigur.

Sângele provine de la o tăietură de deasupra ochiului lui.

— Cine te-a lovit? întreb.

— Nu contează. Taci şi ascultă-mă, bine?

— Ascult, dar nu spui nimic.

Nu cred că de obicei Leslie îi răspunde obraznic fratelui ei mai mare. Dar nu-mi pasă. Oricum nu-mi acordă atenţie.

— Or să sune acasă. Am nevoie să mă susţii.

Îmi întinde cheile lui.

— Du-te acasă după şcoală şi vezi care e situaţia. Am să te sun.

Din fericire, ştiu să şofez. Rămâne de văzut dacă Leslie are permis sau nu.

Văzând că nu ripostez, ia reacţia mea drept acceptare.

— Mersi, îmi spune.

— Acum te duci în biroul directorului? îl întreb.

Pleacă fără să răspundă.

Până la sfârşitul zilei, Carrie are vestea. Dacă este sau nu adevărat, chiar nu contează. E vestea care circulă, iar ea e nerăbdătoare să mi-o aducă la cunoştinţă.

— Fratele tău şi Josh Wolf s-au luat la bătaie afară, lângă terenul de sport, în timpul pauzei de prânz. Se spune că a fost ceva legat de droguri şi că fratele tău e dealer sau aşa ceva. Adică, ştiam că fumează marijuana, dar habar n-aveam că *vinde*. El şi cu Josh au fost târâţi în biroul directorului, dar Owen a decis să fugă. Îţi vine să crezi? Au strigat după el să se întoarcă. Dar nu cred că s-a întors.

— De la cine ai auzit asta? întreb.

Ea debordează de bucurie.

— De la Corey! El n-a fost acolo, dar nişte băieţi cu care umblă au văzut bătaia şi aşa mai departe.

Îmi dau seama acum că de fapt, vestea cea mai importantă este că a aflat toate astea de la Corey. Nu e atât de egoistă încât să vrea să o felicit, nu când fratele meu a dat de bucluc. Dar e clar care e prioritatea ei.

— Trebuie să mă duc acasă, spun.

În ora a şasea m-am uitat în portofel şi am fost foarte fericit să văd acolo un permis.

— Vrei să vin cu tine? întreabă Carrie. Nu vreau să trebuiască să intri acolo singură.

O secundă, sunt tentat. Dar apoi mi-o imaginez relatându-i lui Corey în amănunt ce s-a întâmplat, şi chiar dacă nu e o presupunere corectă, ajunge să mă facă să-mi dau seama că nu o vreau acolo.

— E în regulă, spun. Adevărul e că asta chiar o să mă facă să par fiica model.

Carrie râde, dar mai mult ca să mă susţină decât din bună dispoziţie.

— Spune-i lui Corey că îl salut, zic pe un ton jucăuş în timp ce îmi închid dulapul.

Ea râde iar. De data asta, de fericire.

— El unde e?

Nici n-am intrat pe uşa bucătăriei şi interogatoriul începe.

Mama, tatăl şi bunica lui Leslie sunt toţi acolo şi nu trebuie să-i accesez mintea ca să ştiu că ăsta e un lucru neobişnuit la trei după-amiaza.

— Habar n-am, răspund.

Mă bucur că nu mi-a spus, aşa, nu trebuie să mint.

— Cum adică, habar n-ai? întreabă tata.

În familia asta, el e inchizitorul-şef.

— Adică, habar n-am. Mi-a dat cheile de la maşină, dar n-a vrut să-mi spună ce se întâmplă.

— Şi l-au lăsat să plece?

— N-am văzut niciun poliţist ca să se ia după el, spun.

Apoi, mă întreb dacă într-adevăr îl urmăreşte poliţia.

Bunica pufneşte dezgustată.

— Tu întotdeauna îi iei partea, spune tata. Dar nu şi de data asta. De data asta ai să ne spui tot.

Nu-şi dă seama că tocmai m-a ajutat. Acum ştiu că Leslie îi ia întotdeauna partea lui Owen. Aşa că instinctul nu m-a înşelat.

— Probabil ştiţi mai multe decât mine, spun.

— De ce s-ar fi bătut fratele tău şi Josh? întreabă mama, sincer uimită. Sunt foarte buni prieteni!

Imaginea mentală pe care o am despre Josh Wolf e a unui băiat de opt ani, ceea ce mă face să cred că, probabil, la un moment dat, fratele meu *a fost* prieten bun cu Josh Wolf. Dar nu mai este.

— Stai jos! îmi porunceşte tata, arătând un scaun de bucătărie.

Mă aşez.

— Ei bine… unde e?

— Sincer nu ştiu.

— Spune adevărul, zice mama. Îmi dau seama când minte.

Deşi am mult prea multe probleme cu controlul ca să mă droghez eu însămi, încep să-mi dau seama vag de ce îi place lui Owen să se ameţească.

— Atunci, să te întreb asta, continuă tata. Fratele tău e dealer de droguri?

E o întrebare foarte bună. Instinctul meu spune *nu*. Dar multe depind de ce s-a întâmplat pe terenul de sport cu Josh Wolf.

Aşa că nu răspund. Doar mă uit lung.

— Josh Wolf spune că drogurile din haina lui i-au fost vândute de fratele tău, mă îmboldeşte tata. Tu spui că nu?

— Au găsit droguri asupra lui Owen? întreb.

— Nu, răspunde mama.

— Şi în dulapul lui? Nu i-au cercetat dulapul.

Mama pare chiar surprinsă.

— *Ştiu* că v-aţi uitat în camera lui, spun.

— N-am găsit nimic, răspunde tata. Încă. Şi trebuie să aruncăm o privire şi în maşina aia. Aşa că dacă vrei să-mi dai cheile…

Sper că Owen a fost destul de deştept să cureţe maşina. Şi-ntr-un caz şi-n celălalt, nu depinde de mine. Dau cheile.

De necrezut, au cercetat şi camera mea.

— Îmi pare rău, spune mama din hol, cu lacrimi în ochi. S-a gândit că poate fratele tău a ascuns drogurile aici. Fără ca tu să ştii.

— E în regulă, spun, mai mult ca s-o scot din cameră. Măcar să apuc să fac curat.

Dar nu sunt destul de rapidă. Telefonul meu sună. Îl ţin în aşa fel încât mama să nu vadă pe ecran numele lui Owen.

— Bună, Carrie, spun.

Owen e cel puţin destul de deştept să vorbească încet, ca să nu fie auzit.

— Sunt supăraţi foc? întreabă el în şoaptă.

Îmi vine să râd.

— Tu ce crezi?

— E chiar atât de rău?

— I-au răscolit camera, dar n-au găsit nimic. Acum se uită în maşina lui.

— Nu-i spune asta! zice mama. Închide telefonul.

— Scuze – e mama aici şi nu-i place că vorbesc cu tine despre asta. Unde eşti? Eşti acasă? Pot să te sun mai târziu?

— Nu ştiu ce să fac.

— Da, chiar trebuie să vină acasă până la urmă, nu-i aşa?

— Ascultă… ne întâlnim în jumătate de oră la terenul de joacă, bine?

— Chiar trebuie să închid. Dar, da, am să fac asta.

Închid. Mama încă se uită la mine.

— Nu pe mine eşti supărată! îi amintesc eu.

Biata Leslie va trebui să facă ordine mâine-dimineaţă în camera ei unde acum e o adevărată harababură – nu pot să-mi bat capul să-mi dau seama unde stă fiecare lucru. Asta ar însemna prea multă accesare, iar prioritatea este să găsesc terenul de joacă la care se referă Owen. Există unul la o şcoală primară aflată la vreo patru străzi depărtare de casă. Presupun că ăsta e locul.

Nu e uşor să mă furişez din casă. Aştept până când cei trei se întorc în camera lui Owen să scotocească iar, apoi mă strecor pe uşa din spate. Ştiu că e o manevră riscantă, că în clipa în care îşi vor da seama că am plecat, o să iasă mare tărăboi. Dar dacă Owen se întoarce cu mine, totul va fi uitat.

Ştiu că ar trebui să mă concentrez pe chestiunea arzătoare a zilei, dar nu pot să nu mă gândesc la Rhiannon. Şi ea a terminat acum orele. Pierde vremea cu Justin? Dacă da, se poartă frumos cu ea? I s-a transmis ceva legat de ziua de ieri?

Owen nu e de găsit nicăieri, aşa că mă duc la leagăne şi mă dau într-unul din ele o vreme. În cele din urmă, apare pe trotuar şi se îndreaptă spre mine.

— Mereu alegi leagănul ăla, spune, aşezându-se în leagănul de lângă mine.

— Zău? întreb.

— Da.

Aştept să mai spună ceva. Nu spune.

— Owen, vorbesc eu, în cele din urmă. Ce s-a întâmplat?

El clatină din cap. Nu are de gând să-mi spună.

Opresc leagănul.

— E o prostie, Owen. Ai cinci secunde să-mi spui ce s-a întâmplat, altfel am să mă duc direct acasă şi vei fi pe cont propriu.

Owen e surprins. Îmi imaginez că situaţia poate justifica supărarea lui Leslie.

— Ce vrei să spun? Josh Wolf îmi face rost de marijuana. Azi ne-am luat la bătaie din

cauza asta – el spune că îi sunt dator, când de fapt nu-i sunt. A început să mă împingă, aşa că l-am împins şi eu. Şi am fost prinşi. El avea drogurile, aşa că a spus că tocmai i le-am vândut eu. Eu am spus că nu e este deloc adevărat, dar el e la toate orele de Advanced Placement, aşa că pe cine bănuieşti că or să creadă?

E clar că s-a convins singur că ăsta-i adevărul. Dar dacă ăsta-i sau nu adevărul, nu-mi dau seama.

— Ei bine, spun, trebuie să vii acasă. Tata ţi-a devastat camera, dar încă n-au găsit droguri. Şi n-au găsit nici în dulapul tău şi bănuiesc că nici în maşină, altfel aş fi auzit. Aşa că în momentul ăsta, e în regulă.

— Îţi spun că nu există droguri. Am terminat iarba azi-dimineaţă. De asta îmi trebuia alta de la Josh.

— Josh, fostul tău cel mai bun prieten.

— Ce tot spui acolo? Nu mai sunt prieten cu el de la opt ani.

Înţeleg că asta a fost ultima dată când Owen a avut un prieten foarte bun.

— Să mergem, îi spun. Nu e sfârşitul lumii.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

Nu mă aştept ca tata să-l lovească pe Owen. Dar imediat ce îl vede în casă, îi trage un pumn şi-l doboară.

Cred că sunt singurul cu adevărat uluit.

— Ce-ai făcut? răcneşte tata. Ce prostie mare ai făcut?

Eu şi cu mama ne punem între ei. Bunica se uită de pe margine, părând întrucâtva mulţumită.

— N-am făcut nimic! protestează Owen.

— De asta ai fugit? De asta eşti eliminat? Pentru că n-ai făcut nimic?

— Nu-l vor elimina până nu vor auzi şi versiunea lui, subliniez eu, cât se poate de sigur că ăsta-i adevărul.

— Nu te băga! mă avertizează tata.

— Ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii şi să discutăm pe îndelete? propune mama.

Tata clocoteşte de furie. Mă simt dând înapoi într-un fel care bănuiesc că nu e neobişnuit pentru Leslie când e cu familia ei.

În situaţii ca asta mă apucă nostalgia după acel prim moment de trezie al dimineţii, dinainte să am vreo idee despre ce urâţenie va aduce ziua.

Ne aşezăm, de data asta în camera de odihnă. Sau, mai precis, Owen, mama şi cu mine ne aşezăm – Owen şi cu mine pe canapea, mama pe un scaun din apropiere. Tata planează ameninţător deasupra noastră. Bunica stă în uşă, de parcă ar sta de pază.

— Eşti *dealer de droguri!* răcneşte tata.

— *Nu sunt* dealer de droguri, răspunde Owen. În primul rând, dacă eram dealer de droguri, aveam mult mai mulţi bani. Iar dacă aveam un stoc de droguri, l-aţi fi găsit până acum!

Owen, cred eu, trebuie să-şi ţină gura.

— Josh Wolf era dealerul de droguri, îndrăznesc eu să spun. Nu Owen.

— Şi fratele tău ce făcea – *cumpăra de la el?*

Poate, mă gândesc, eu sunt cea care trebuie să-şi ţină gura.

— Bătaia noastră n-a avut legătură cu drogurile, spune Owen. Doar că le-au găsit asupra lui după aceea.

— Atunci de ce v-aţi bătut tu şi Josh? întreabă mama, ca şi cum bătaia acestor doi prieteni din copilărie ar fi lucrul cel mai de neconceput care s-a întâmplat.

— Pentru o fată, spune Owen. Ne-am bătut pentru o fată.

Mă întreb dacă Owen a născocit asta dinainte, sau dacă i-a venit în minte în mod spontan. Indiferent de situaţie, probabil e singurul lucru pe care putea să-l zică, astfel încât părinţii noştri să fie pe moment… *fericiţi* ar putea fi exagerat spus. Dar *mulţumiţi*. Ei nu vor ca fiul lor să cumpere sau să vândă droguri, să fie hărţuit sau să hărţuiască pe altcineva. Dar să te baţi pentru o fată? Perfect acceptabil. Mai ales întrucât, bănuiesc, Owen nu le-a mai vorbit despre o fată.

Owen vede că a câştigat teren. Ia avans.

— Dacă ea ar afla – oh, Doamne, nu poate să afle! Ştiu că unor fete le place când te baţi pentru ele, dar ei categoric nu.

Mama dă din cap aprobator.

— Cum o cheamă? întreabă tata.

— Trebuie să-ţi spun?

— Da.

— Natasha. Natasha Lee.

Uau, a făcut-o chiar chinezoaică! Uimitor.

— O cunoşti pe fata asta? mă întreabă tata.

— Da, spun. E nemaipomenită.

Apoi mă întorc spre Owen şi mă prefac că-i trimit o săgeată.

— Dar acest Romeo de aici nu mi-a zis niciodată că este interesat de ea. Deşi acum că a spus-o, începe să aibă logică. În ultima vreme se poartă foarte ciudat.

Mama dă iar din cap.

— Aşa e.

Are ochii injectaţi, îmi vine să spun. *Mănâncă o grămadă de Cheetos. Se uită în gol. Iar mănâncă Cheetos. Trebuie să fie vorba de iubire. Ce altceva ar putea fi?*

Ceea ce ameninţa să fie un război necruţător devine un consiliu de război, părinţii noştri făcând strategii cu privire la ce i se poate spune directorului, mai ales despre fugă. Sper, de dragul lui Owen, ca Natasha Lee să fie, în realitate, elevă de liceu, indiferent dacă lui i se scurg ochii după ea sau nu. Nu pot să accesez nicio amintire despre ea.

Acum că tata vede o cale de a ieşi basma curată, este aproape prietenos. Marea pedeapsă a lui Owen este că trebuie să facă ordine în camera lui înainte de cină.

Nu pot să-mi imaginez că aş fi avut parte de aceeaşi reacţie dacă aş fi bătut măr altă fată pentru un băiat. Dar asta nu era pe agenda zilei de azi.

Îl urmez pe Owen în camera lui. Când suntem în siguranţă înăuntru, cu uşa închisă, fără părinţi prin preajmă, îi spun:

— Asta a fost de-a dreptul genială.

Se uită la mine cu supărare făţişă şi spune:

— Nu ştiu ce tot zici acolo. Ieşi din camera mea!

De asta prefer să fiu doar copil.

Am senzaţia că Leslie ar lăsa-o baltă. Aşa că ar trebui să o las şi eu baltă. Asta e legea pe care mi-am impus-o – să nu tulbur viaţa persoanei în care trăiesc. S-o las cât mai neschimbată cu putinţă.

Dar sunt iritat. Aşa că mă abat puţin de la lege. Mă gândesc, în mod pervers, că Rhiannon ar vrea să o fac. Deşi habar n-are cine sunt Owen şi Leslie. Sau cine sunt eu.

— Ascultă, javră mincinoasă şi drogată. O să fii drăguţ cu mine, bine? Nu numai pentru că îţi salvez fundul, ci şi pentru că în momentul ăsta sunt singura persoană din lume care e bună cu tine. S-a înţeles?

Şocat, şi poate puţin chinuit de remuşcări, Owen mormăie că e de acord.

— Bun, spun, răsturnând câteva lucruri de pe rafturile lui. Şi acum, spor la curăţenie!

Nimeni nu vorbeşte la cină.

Nu cred că asta e ceva neobişnuit.

Aştept până se culcă toată lumea, apoi intru pe calculator. Salvez e-mailul şi parola lui Justin din e-mailul meu, apoi mă autentific drept el.

Există un e-mail de la Rhiannon, trimis la 10:11 seara.

J –

Pur şi simplu nu înţeleg, am făcut ceva? Ieri a fost absolut perfect, iar azi eşti iar supărat pe mine. Dacă am făcut ceva, te rog să-mi spui şi am să repar. Vreau să fim împreună. Vreau ca toate zilele noastre să se încheie într-o notă frumoasă. Nu ca în seara asta.

Cu toată inima mea,

R.

Mă las pe spate în scaun. Vreau să apăs pe reply, vreau să o asigur că va fi mai bine – dar nu pot. *Nu mai eşti el,* trebuie să-mi amintesc mie însumi. *Nu eşti acolo.*

Iar apoi mă gândesc. *Ce-am făcut?*

Îl aud pe Owen mişcându-se prin camera lui. Ascunde dovezi? Sau frica îl tine treaz?

Mă întreb dacă mâine va reuşi să scape basma curată. N-am de unde să ştiu.

Vreau să mă întorc la ea. Vreau să mă întorc la ziua de ieri.

Ziua 5996

Tot ce obţin e ziua de mâine.

În timp ce adorm, mă străfulgeră o idee. Dar când mă trezesc, îmi dau seama că străfulgerarea s-a stins.

Astăzi sunt băiat. Skylar Smith. Fotbalist, dar nu un fotbalist vedetă. Cameră curată, dar nu excesiv. Consolă pentru jocuri video în cameră. E gata să se trezească. Părinţii dorm.

Locuieşte într-un oraş aflat la vreo patru ore de mers cu maşina de locul în care trăieşte Rhiannon.

Asta nu e deloc destul de aproape.

E o zi lipsită de evenimente, cum sunt cele mai multe. Singurul suspans vine din faptul dacă pot sau nu să accesez lucrurile destul de repede.

Antrenamentul la fotbal e partea cea mai grea. Antrenorul strigă nume, iar eu trebuie să accesez ca nebunul ca să-mi dau seama cine e fiecare. Nu e cea mai bună zi de antrenament a lui Skylar, dar nu se jenează.

Ştiu să practic majoritatea sporturilor, dar mi-am cunoscut şi limitele. Le-am aflat într-un mod dur când aveam unsprezece ani. M-am trezit în corpul unui copil care era la schi. Mi-am zis: hei, să schiezi a părut întotdeauna distractiv. Aşa că m-am gândit să încerc să învăţ pe parcurs. Cât de greu putea să fie?

Puştiul trecuse deja de faza pârtiilor pentru începători, iar eu nici măcar nu ştiam că există aşa ceva. Credeam că schiatul e ca mersul cu sania – un deal se potriveşte cu toate.

Am rupt piciorul puştiului în trei locuri.

Durerea a fost destul de puternică. Şi m-am întrebat sincer dacă, a doua zi când urma să mă trezesc, avea să mă mai doară, deşi urma să fiu în alt corp. Dar în loc de durere, am simţit ceva la fel de rău – povara vie, feroce a vinovăţiei îngrozitoare. Exact ca şi cum l-aş fi lovit cu maşina, mă mistuia gândul că un străin zăcea pe un pat de spital din cauza mea.

Iar dacă ar fi murit… m-am întrebat dacă aş fi murit şi eu. N-am de unde să ştiu. Tot ce ştiu e că, într-un fel, nu contează. Fie că mor sau doar mă trezesc dimineaţa următoare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, realitatea morţii mă va distruge.

Aşa că sunt prudent. Fotbal, baseball, rugby, sofball, baschet, înot, hockey pe iarbă – toate sunt bune. Dar m-am trezit şi în corpul unui jucător de hochei pe gheaţă, al unui scrimer, al unui călăreţ specializat în proba de obstacole şi, o dată, de curând, al unui gimnast.

N-am practicat niciunul din sporturile astea.

Dacă există un lucru la care mă pricep, acelea sunt jocurile video. Sunt o prezenţă universală, ca televizorul şi internetul. Indiferent unde sunt, am acces de obicei la lucrurile astea, iar jocurile video mai ales mă ajută să-mi calmez mintea.

După antrenament, prietenii lui Skylar vin la mine să jucăm *World of Warcraft*. Vorbim despre şcoală şi despre fete (în afară de prietenii lui, Chris şi David, care vorbesc despre băieţi). Ăsta, am descoperit eu, e cel mai bun mod de a pierde timpul, pentru că nu e chiar pierdut – înconjurat de prieteni, vorbind prostii şi uneori vorbind pe bune, cu snackuri în preajmă şi ceva pe ecran.

Aş putea chiar să mă distrez, dacă aş reuşi să mă rup de locul în care vreau să fiu.

Ziua 5997

E aproape ciudat ce bine se aranjează ziua următoare.

Mă trezesc devreme – la şase dimineaţa.

Mă trezesc ca fată.

O fată cu maşină. Şi permis.

Într-un oraş aflat la doar o oră depărtare de oraşul lui Rhiannon.

Mă scuz faţă de Amy Tran când mă îndepărtez de casa ei, la jumătate de oră după ce m-am trezit. Ce fac eu este, fără îndoială, o formă ciudată de răpire.

Sunt aproape sigur că Amy Tran nu s-ar supăra. Când m-am îmbrăcat dimineaţă, opţiunile au fost negru, negru, sau… negru. Nu în sens gotic, ci mai mult în sens rock'n roll. Compilaţia de la staţia stereo din maşina ei include Janis Joplin, Brian Eno şi Death Cab for Cutie şi, deşi e un amalgam de stiluri, sună bine.

Aici nu mă pot baza pe memoria lui Amy – mergem undeva unde ea n-a mai fost. Aşa că, imediat după duş, am intrat pe Google Maps şi oraşul a apărut pe loc în faţa mea. Simplu ca bună ziua. Printez harta şi apoi şterg istoricul.

Am devenit foarte bun la şters istorice.

Ştiu că nu trebuie să fac asta. Ştiu că zgândăr o rană, nu o las să se vindece. Ştiu că e imposibil să am un viitor cu Rhiannon.

Tot ce fac este să prelungesc trecutul cu o zi.

Oamenii normali n-ar trebui să hotărască ce merită să fie ţinut minte. Ţi se dă o ierarhie, personaje care se repetă, ajutorul repetiţiei, al anticipării, autoritatea fermă asupra unei lungi istorii. Dar eu trebuie să hotărăsc importanţa fiecărei amintiri în parte. Eu îmi amintesc doar o mână de oameni şi, ca să fac asta, trebuie să am o memorie bună, pentru că singura repetiţie disponibilă – singurul mod de a-i revedea – este să-i fac să-mi apară în minte.

Aleg ce să-mi amintesc, şi o aleg pe Rhiannon. O aleg într-una pe ea, o invoc, pentru că dacă aş lăsa-o o clipă, amintirea ar dispărea.

Aud acelaşi cântec pe care l-am auzit cu Rhiannon în maşina lui Justin – *Şi dac-aş putea, aş face un târg cu Dumnezeu…*

Simt că universul îmi spune ceva. Şi nici nu contează dacă e adevărat sau nu. Ce contează este că o simt şi o cred.

Imensitatea se înalţă în mine.

Universul dă din cap în ritm cu muzica.

Încerc să păstrez cât mai puţine amintiri banale, de fiecare zi. Fapte şi cifre, desigur. Cărţi pe care le-am citit sau informaţii pe care trebuie să le ştiu. Regulile de la fotbal, de exemplu. Intriga din *Romeo şi Julieta*. Numărul de telefon la care sun dacă e o urgenţă. Pe astea le ţin minte.

Dar cum rămâne cu miile de amintiri de fiecare zi pe care fiecare persoană le

acumulează? Locul în care îţi ţii cheile de la casă. Ziua de naştere a mamei. Numele primului tău animal favorit. Numele actualului tău animal favorit. Combinaţia de la seif. Care e sertarul cu argintăria. Numărul canalului MTV. Numele de familie al celui mai bun prieten al tău.

Astea sunt lucrurile de care n-am nevoie. Şi, cu timpul, mintea mea s-a reorganizat, aşa că toate informaţiile astea dispar de îndată ce vine dimineaţa următoare.

De aceea, faptul că-mi amintesc exact unde este dulapul lui Rhiannon e ieşit din comun, dar nu surprinzător.

Mi-am pregătit acoperirea: dacă întreabă cineva, verific şcoala pentru că s-ar putea ca părinţii mei să se mute în oraşul ăsta.

Nu cred că vreo persoană oficială o să întrebe ce e cu mine. Întotdeauna sunt verificaţi adulţii care intră într-o şcoală, dar rareori copiii, mai ales în suburbii.

Nu-mi amintesc dacă există locuri de parcare alocate, aşa că, pentru orice eventualitate, parchez departe de şcoală. Apoi intru pur şi simplu. Sunt o fată oarecare de pe hol – bobocii vor crede că sunt în ultimul an, iar cei din ultimul an vor crede că sunt boboc. Am la mine geanta de şcoală a lui Amy – neagră cu desene japoneze, plină de cărţi care aici chiar nu folosesc. Arăt ca şi cum aş avea o destinaţie. Şi am.

Dacă universul vrea ca asta să se întâmple, ea va fi acolo, la dulapul său.

Îmi spun asta şi iat-o. Chiar acolo, în faţa mea.

Uneori memoria îţi joacă feste. Uneori frumuseţea e mai mare când e la distanţă. Dar chiar şi de aici, de la zece metri depărtare, sunt sigur că şi în realitate o să fie ca în amintirea mea.

Şapte metri.

Chiar şi pe holul aglomerat, are ceva ce radiază spre mine.

Trei.

Unu.

Stau în faţa ei şi ea habar n-are cine sunt. Stau aici şi mă uit la ea. Văd că tristeţea a revenit. Şi nu-i o tristeţe frumoasă – tristeţea frumoasă e un mit. Tristeţea ne face trăsăturile de lut, nu de porţelan. E deprimată.

— Bună, spun cu glas subţire.

La început, nu înţelege ce-i zic. Apoi înregistrează.

— Bună, răspunde.

Am observat că cei mai mulţi oameni sunt instinctiv ostili cu străinii. Se aşteaptă ca fiecare abordare să fie un atac, fiecare întrebare să fie un deranj. Dar nu şi Rhiannon. Ea habar n-are cine sunt, dar asta n-o face să mă respingă. Ea n-o să presupună ce e mai rău.

— Nu-ţi face griji – nu mă cunoşti, spun repede. E prima mea zi aici. Mă uit prin şcoală să văd cum e. Şi chiar îmi plac fusta şi geanta ta. Aşa că m-am gândit să te salut. Pentru că, să fiu sinceră, acum sunt complet singură.

Unii oameni s-ar speria de asta. Dar nu şi Rhiannon. Îmi întinde mâna, se prezintă şi mă întreabă de ce nu-mi arată cineva şcoala.

— Nu ştiu, spun.

— Păi, ce-ar fi să te duc la cancelarie? Sunt sigură că pot să găsească pe cineva.

Intru în panică.

— Nu! îmi scapă mie.

Apoi încerc să mă justific şi să prelungesc timpul petrecut cu ea.

— Nu sunt la şcoala asta… oficial. De fapt, părinţii mei nici nu ştiu că fac asta. Mi-au spus doar că ne mutăm aici şi… am vrut să văd şcoala şi să decid dacă ar trebui să mă neliniştesc sau nu.

Rhiannon dă din cap.

— Înţeleg. Aşadar, chiuleşti ca să verifici şcoala?

— Exact.

— În ce clasă eşti?

— A noua.

— Şi eu la fel. Să vedem dacă reuşim să facem asta. Vrei să vii azi cu mine?

— Mi-ar plăcea mult.

Ştiu că e doar amabilă. În mod iraţional, vreau să existe şi un fel de recunoaştere. Vreau să mă poată vedea în spatele acestui corp, să mă vadă aici, înăuntru, să ştie că sunt aceeaşi persoană cu care a petrecut o după-amiază pe plajă.

O urmez. Pe drum, mă prezintă câtorva prietene de-ale ei, iar eu mă simt uşurat să ştiu că în viaţa ei nu există doar Justin. Felul în care mă primeşte, felul în care o ia pe această fată total străină şi o face să simtă că este parte din lumea ei, mă face să ţin şi mai mult la ea. Una e să fii demnă de iubire atunci când interacţionezi cu iubitul tău şi cu totul alta atunci când te porţi la fel cu o fată pe care nici nu o cunoşti. Nu mai cred că e doar amabilă. E bună. Ceea ce e mult mai mult o dovadă de caracter decât simpla amabilitate. Bunătatea e legată de cine eşti, în vreme ce amabilitatea e legată de felul în care vrei să fii văzut.

Justin îşi face prima apariţie între a doua şi a treia oră. Trecem pe lângă el pe hol, abia dacă o salută dând din cap şi mă ignoră total pe mine. Nici măcar nu se opreşte din mers. Ea suferă – îmi dau seama –, dar nu-mi spune nimic despre asta.

Când ajungem la ora de matematică, a patra, ziua s-a transformat deja într-o formă acută de tortură. Sunt chiar lângă ea, dar nu pot să fac nimic. În timp ce profesorul ne predă teoreme, trebuie să tac. Îi scriu un bilet, doar un pretext să o ating pe umăr, să-i pasez câteva cuvinte. Dar sunt neimportante. Sunt cuvintele unei musafire.

Vreau să ştiu dacă am schimbat-o. Vreau să ştiu dacă acea zi a schimbat-o, măcar pentru o zi.

Vreau ca ea să mă vadă, cu toate că ştiu că nu poate.

El ni se alătură la masa de prânz.

Pe cât de ciudat să o revăd pe Rhiannon, să-mi amintesc atât de bine chipul ei, şi mai ciudat e să stau vizavi de nemernicul în al cărui corp am sălăşluit cu doar trei zile în urmă. Imaginile în oglindă nu corespund acestei senzaţii. E mai atrăgător decât credeam, dar şi mai urât. Trăsăturile lui sunt atrăgătoare, dar ceea ce face cu ele nu. Are încruntătura superioară a cuiva care abia poate să-şi ascundă sentimentele de inferioritate. Ochii lui sunt plini de nemulţumire, poziţia lui una de bravadă defensivă.

Trebuie să-l fi făcut de nerecunoscut.

Rhiannon îi explică cine sunt şi de unde vin. El dă clar de înţeles că puţin îi pasă. Îi spune că şi-a lăsat portofelul acasă, aşa că ea se duce şi îi cumpără mâncare. Când Rhiannon se întoarce, el spune mersi, iar eu sunt aproape dezamăgit că o face. Pentru că sunt sigur că un simplu mulţumesc va rămâne mult timp în mintea ei.

Vreau să ştiu ce îşi aminteşte el despre cele întâmplate acum trei zile.

— Cât de departe e oceanul? o întreb pe Rhiannon.

— E tare ciudat că ai întrebat asta, îmi spune ea. Chiar alaltăieri am fost acolo. Ne-a luat cam o oră.

Mă uit la el, să văd dacă îşi aminteşte. Dar el doar continuă să mănânce.

— V-aţi simţit bine? îl întreb.

Răspunde ea.

— A fost uimitor.

Tot niciun răspuns de la el. Încerc iar.

— Tu ai fost la volan?

Se uită la mine de parcă aş pune întrebări chiar tâmpite, ceea ce cred că şi fac.

— Da, eu am condus.

— Ne-am distrat de minune, continuă ea.

Şi asta o face fericită – amintirea o face fericită. Ceea ce pe mine mă întristează şi mai mult.

N-ar fi trebuit să vin aici. N-ar fi trebuit să încerc asta. Ar trebui pur şi simplu să plec.

Dar nu pot. Sunt cu ea. Şi încerc să pretind că asta e ceea ce contează.

Rămân în joc.

Nu vreau să o iubesc. Nu vreau să fiu îndrăgostit. Oamenii iau continuitatea iubirii ca pe ceva indiscutabil, tot aşa cum iau continuitatea corpului lor ca pe ceva indiscutabil. Nu-şi dau seama că lucrul cel mai bun la iubire este prezenţa ei regulată. Odată ce poţi statornici asta, ai o temelie în plus la viaţa ta. Dar dacă nu poţi avea acea prezenţă regulată, ai numai o temelie care să te susţină, mereu.

Ea stă chiar lângă mine. Îmi vine să-mi plimb degetul pe braţul ei. Îmi vine să o sărut pe gât. Îmi vine să-i şoptesc la ureche adevărul.

Dar în loc de asta, mă uit cum conjugă verbe. Ascult în timp ce aerul se umple de o limbă străină, vorbită în rafale ocazionale. Încerc să o schiţez în caietul meu, dar nu sunt pictor şi tot ce rezultă sunt forme nepotrivite, linii nepotrivite. Nu pot să redau nimic din ea.

Sună de ieşire. Ziua de şcoală s-a încheiat. Ea mă întreabă unde am parcat, şi ştiu că asta e tot, ăsta e sfârşitul, îmi scrie pe o bucată de hârtie adresa ei de e-mail. Asta e despărţirea. Din câte ştiu, părinţii lui Amy au alertat poliţia. Din câte ştiu, are loc o razie, la o oră distanţă de aici. Este o cruzime din partea mea, dar nu-mi pasă. Vreau ca Rhiannon să mă roage să mergem la un film, să mă invite acasă la ea, să-mi propună să mergem cu maşina la plajă. Dar atunci apare Justin. Aşteaptă. N-are răbdare. Nu ştiu ce

vor face, dar am un presentiment. N-ar fi atât de insistent dacă n-ar fi implicat sexul.

— Mă conduci la maşină? întreb.

Ea se uită la Justin, cerându-i permisiunea.

— Mă duc să aduc maşina, spune el.

Nu mai avem la dispoziţie decât atâta timp cât ne ia să străbatem parcarea. Ştiu că am nevoie de ceva de la ea, dar nu sunt sigur ce anume.

— Spune-mi ceva despre tine ce nu mai ştie nimeni, o rog.

Se uită ciudat la mine.

— Ce?

— E ceva ce le cer mereu oamenilor – spune-mi despre tine ceva ce nu mai ştie nimeni. Nu trebuie să fie important. Doar ceva, acolo.

Acum că se prinde, îmi dau seama că-i place provocarea, şi o plac şi mai mult fiindcă-i place.

— Bine, spune ea. Când aveam zece ani, am încercat să-mi fac o gaură în ureche cu un ac de cusut. Am străpuns lobul pe jumătate şi apoi am leşinat. Nu era nimeni acasă, aşa că nu m-a găsit nimeni. M-am trezit cu acul înfipt pe jumătate în ureche şi cu picături de sânge pe toată bluza. Am tras acul, m-am spălat şi n-am mai încercat niciodată. Abia la paisprezece ani m-am dus cu mama la mall şi mi-am făcut piercing în urechi pe bune. Ea habar n-a avut de episodul ăla. Tu?

Sunt foarte multe vieţi dintre care să aleg, deşi pe cele mai multe nu le mai ţin minte.

Nu ţin minte nici dacă Amy Tran are găuri în urechi, aşa că nu va fi nicio amintire legată de piercing.

— Când aveam opt ani, am furat de la sora mea *Forever* de Judy Blum, spun. Mi-am imaginat că dacă e scrisă de autoarea lui *Superfudge,* trebuie să fie bună. Ei bine, mi-am dat seama repede de ce o ţinea sub pat. Nu sunt sigură că am înţeles tot, dar am considerat că e nedrept ca băiatul să-şi boteze, ăăă, organul, iar fata nu. Aşa că m-am hotărât să-l botez pe al meu.

Rhiannon râde.

— Ce nume i-ai pus?

— *Helena.* În acea seară, la cină, i-am prezentat pe toţi din familie. A fost primită cu căldură.

Am ajuns lângă maşina mea. Rhiannon nu ştie că e maşina mea, dar e ultima maşină, aşa că nu putem merge mai departe.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, spune ea. Să sperăm că ne vedem pe-aici la anul.

— Da, zic, şi mie mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, îi mulţumesc în vreo cinci feluri diferite. Apoi vine Justin cu maşina şi claxonează.

Timpul nostru a expirat.

Părinţii lui Amy n-au sunat la poliţie. Nici n-au ajuns acasă încă. Verific căsuţa vocală a telefonului casei, dar n-au sunat nici cei de la şcoală.

Este singurul noroc pe ziua de azi.

Ziua 5998

Ceva e în neregulă în clipa în care mă trezesc dimineaţa următoare. Ceva chimic.

Nici măcar nu e dimineaţă. Corpul ăsta a dormit până la amiază. Pentru că acest corp a stat până târziu azi-noapte, drogându-se. Iar acum vrea să o ia de la capăt. Imediat.

Am mai fost în corp de drogaţi. M-am trezit tot ameţit de la beţia din seara precedentă. Dar treaba asta e mai rea. Mult mai rea.

Azi pentru mine nu va fi şcoală. Nu vor fi părinţi care să mă trezească. Sunt de capul meu, într-o cameră murdară, cu o pătură care parcă a fost furată de la un copil. Aud alţi oameni răcnind în alte camere ale casei.

Vine o vreme când corpul preia controlul asupra vieţii. Vine o vreme când dorinţele corpului, nevoile corpului dau ordine vieţii. Tu habar n-ai că îi dai corpului cheia. Dar i-o înmânezi. Şi atunci el deţine controlul. Te joci cu focul şi focul preia controlul.

Înainte am avut doar străfulgerări despre cum e asta. Dar acum chiar o simt. Îmi simt imediat mintea luptându-se cu corpul. Dar nu e uşor. Nu pot să simt plăcerea. Trebuie să mă agăţ de amintirea ei. Trebuie să mă agăţ de cunoaşterea faptului că sunt aici doar pentru o zi şi trebuie să o închei.

Încerc să mă culc la loc, dar corpul nu mă lasă. Corpul e treaz acum şi ştie ce vrea.

Ştiu ce trebuie să fac, deşi nu-mi dau seama cu adevărat ce se petrece. Cu toate că n-am mai fost în situaţia asta, am mai fost în situaţii în care eu şi corpul am fost în conflict. Am fost bolnav, grav bolnav, şi singurul lucru pe care l-am avut de făcut a fost să ajung în viteză la capătul zilei. La început, am crezut că într-o singură zi aş putea să fac ceva care să îmbunătăţească totul. Dar în foarte scurt timp, mi-am învăţat limitele. Corpurile nu pot fi schimbate într-o zi, mai ales atunci când mintea adevărată nu se schimbă.

Nu vreau să părăsesc camera. Dacă părăsesc camera, se poate întâmpla orice. Disperat, mă uit în jur după ceva care să mă ajute să-mi omor timpul. Văd un raft de cărţi prăpădit şi pe el nişte romane broşate. Astea mă vor salva, decid eu. Deschid un roman poliţist vechi şi mă concentrez asupra primului rând. *Întunericul s-a lăsat peste Manassas, Virginia…*

Corpul nu vrea să citească. Corpul e înţesat de sârmă ghimpată sub tensiune. Corpul îmi spune că există un singur mod de a rezolva asta, un singur mod de a pune capăt durerii, un singur mod de a mă simţi mai bine. Corpul mă va ucide dacă nu-l ascult. Corpul ţipă. Corpul îşi cere propria formă de logică.

Citesc următoarea frază.

Încui uşa.

Citesc a treia frază.

Corpul ripostează. Îmi tremură mâna. Vederea mi se înceţoşează.

Nu ştiu dacă am tăria să rezist la asta.

Trebuie să mă conving pe mine însumi că Rhiannon e de cealaltă parte. Trebuie să mă conving pe mine însumi că asta nu e o viaţă fără rost, deşi corpul îmi spune că este.

Corpul şi-a şters amintirile în scopul de a-şi întări argumentul. Nu prea am ce să accesez. Trebuie să mă bazez doar pe propriile-mi amintiri, cele care sunt separate de

asta.

Trebuie să rămân în afară.

Citesc următoarea frază, apoi pe următoarea. Nici nu mă interesează subiectul. Trec de la un cuvânt la altul, împotrivindu-mă corpului de la cuvânt la cuvânt.

Nu merge. Corpul mă face să mă simt de parcă îi vine să defecheze şi să vomite. Mai întâi în felul obişnuit. Apoi îmi vine să defechez pe gură şi să vomit pe partea cealaltă. Totul e anapoda. Îmi vine să zgârii pereţii. Îmi vine să ţip. Îmi vine să-mi trag pumni.

Trebuie să-mi imaginez că mintea mea este ceva fizic, ceva care poate să controleze corpul. Trebuie să-mi imaginez mintea ţinând corpul la podea.

Mai citesc o frază.

Apoi alta.

Se aud bătăi cu pumnul în uşă. Strig că citesc.

Mă lasă în pace.

N-am în camera asta ce vor ei.

Ei au dincolo de camera asta ce vreau eu.

Nu trebuie să părăsesc camera asta.

Nu trebuie să las corpul să iasă din camera asta.

Mi-o imaginez mergând pe holuri. Mi-o imaginez stând lângă mine. Îmi imaginez că ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

Apoi mi-o imaginez urcând în maşina lui şi mă opresc.

Corpul mă otrăveşte. Mă înfurii. Mă înfurii că sunt aici. Mă înfurii că asta e viaţa mea. Mă înfurii că foarte multe lucruri sunt imposibile.

Mă înfurii pe mine însumi.

Nu vrei să încetezi? întreabă corpul.

Trebuie să mă distanţez cât mai mult de corp.

Chiar în timp ce mă aflu în el.

Trebuie să mă duc la toaletă. Chiar trebuie să mă duc la toaletă.

În cele din urmă urinez într-o sticlă de suc. Împroşc cu urină peste tot.

Dar e mai bine decât să părăsesc camera asta.

Dacă părăsesc camera, n-am să mai pot să împiedic corpul să obţină ce vrea.

Am citit nouăzeci de pagini. Nu ţin minte nimic.

Cuvânt cu cuvânt.

Lupta epuizează corpul.

Înving.

E o greşeală să consideri corpul un receptacul. E la fel de activ ca mintea, ca sufletul. Şi cu cât cedezi mai mult în faţa lui, cu atât mai grea îţi va fi viaţa. Am fost în corpuri de muritori de foame şi de vidanjori, de persoane cu mare apetit sexual şi de dependenţi

de droguri. Toţi cred că acţiunile lor fac ca viaţa să le fie mai bună. Dar întotdeauna corpul îi învinge în cele din urmă.

Trebuie doar să am grijă ca înfrângerea să nu aibă loc în timp ce sunt în interiorul corpului.

Reuşesc să ajung la apus. S-au dus două sute şaizeci şi cinci de pagini. Tremur sub pătura jegoasă. Nu ştiu dacă din cauza temperaturii din cameră sau din cauza mea.

Mai ai puţin, îmi spun.

Există o singură cale de ieşire din asta, îmi spune corpul.

În acest moment, nu ştiu dacă se referă la droguri sau la moarte.

În acest moment, s-ar putea ca lui nici să nu-i pese.

În cele din urmă, corpul vrea să doarmă.

Îl las.

Ziua 5999

Am mintea complet stoarsă, dar îmi dau seama că Nathan Daldry a dormit bine.

Nathan e un băiat bun. Camera lui e foarte ordonată. Deşi e de-abia sâmbătă dimineaţa, şi-a terminat deja temele pe care le avea de făcut în weekend. A pus ceasul să sune la ora opt, fiindcă nu voia să irosească ziua. Probabil s-a culcat la zece.

Intru pe calculatorul lui şi îmi verific e-mailurile, având grijă să-mi notez câte ceva despre ultimele zile ca să-mi pot aminti. Apoi mă loghez la e-mailul lui Justin şi descopăr că diseară e o petrecere acasă la Steve Mason. Caut pe Google adresa lui Steve, o găsesc, iar când caut pe hartă, descopăr că distanţa dintre casa lui Nathan şi cea a lui Steve e de doar nouăzeci de minute de mers cu maşina.

S-ar părea că Nathan o să meargă diseară la o petrecere.

În primul rând, trebuie să-i conving pe părinţii mei.

Mama lui mă întrerupe când sunt iar în propriul meu e-mail, recitind ce am scris despre ziua petrecută cu Rhiannon. Închid repede fereastra şi mă supun când ea îmi spune că azi nu e zi de calculator şi că trebuie să cobor la micul dejun.

Descopăr foarte repede că părinţii lui Nathan sunt nişte oameni foarte de treabă, care îmi dau clar de înţeles că, totuşi, calitatea aceasta are o limită şi n-ar trebui să fie pusă la încercare.

— Pot să împrumut maşina? întreb. Diseară este musicalul de la şcoală şi aş vrea să mă duc să-l văd.

— Ţi-ai făcut temele?

Dau din cap.

— Treburile prin casă?

— Am să le duc la bun sfârşit.

— Şi ai să te întorci până la miezul nopţii?

Dau din cap. Mă hotărăsc să nu le spun că, dacă nu mă întorc până la miezul nopţii, am să fiu smuls din corpul meu actual. Nu cred că asta i-ar linişti.

Mi-e clar că nu vor avea nevoie de maşină diseară. Sunt genul de părinţi care nu cred că e bine să ai viaţă socială. Au în schimb televizorul.

Petrec cea mai mare parte a zilei îndeplinind activităţi domestice. După ce termin şi iau cina cu familia, sunt gata de plecare.

Petrecerea trebuie să înceapă la şapte, prin urmare, ştiu că am de aşteptat până la nouă ca să-mi fac apariţia – trebuie să fie destulă lume pentru a-mi ascunde prezenţa. Dacă ajung acolo şi constat că au venit doar o duzină de puşti, va trebui să fac stânga-mprejur. Dar asta nu mi se pare a fi genul de petrecere la care merge Justin.

Bănuiesc că genul de petrecere la care se duce Nathan implică jocuri de societate şi Dr. Pepper. În timp ce mă întorc în oraşul lui Rhiannon, accesez câteva dintre amintirile lui. Sunt ferm convins că fiecare om, tânăr sau bătrân, are o poveste bună de spus. Totuşi, a lui Nathan este destul de greu de găsit. Singurul freamăt de emoţie pe care pot să-l găsesc în viaţa lui este de când avea nouă ani şi April, căţeluşa lui, a murit. De

atunci, nimic nu pare să-l fi tulburat prea tare. Majoritatea amintirilor lui include temele. Are prieteni, dar nu se prea întâlnesc în afara şcolii. Când a ieşit din Liga Mică, a renunţat la sport. Din câte îmi dau seama, nu a băut niciodată ceva mai tare decât o bere, şi chiar şi pe asta la grătarul de Ziua Tatălui, îmboldit de unchiul său.

În mod normal, aş respecta parametrii ăştia. În mod normal, aş rămâne în zona sigură a lui Nathan.

Însă nu azi. Nu când am şansa să o revăd pe Rhiannon.

Îmi amintesc ziua de ieri şi cum cărarea ce m-a dus prin întuneric părea într-un fel legată de ea. E ca şi cum atunci când iubeşti pe cineva, acel cineva devine raţiunea ta de a fi. Şi poate că e invers, poate fiindcă am nevoie de o raţiune de a fi m-am îndrăgostit de ea. Dar nu cred că e asta. Cred că aş fi mers înainte, orb la toate, dacă nu s-ar fi întâmplat să o întâlnesc.

Acum îmi las viaţa să deturneze celelalte vieţi pentru o zi. Nu rămân în parametrii lor. Chiar dacă e periculos.

La opt sunt acasă la Steve Mason, dar maşina lui Justin nu se zăreşte nicăieri. De fapt, nu sunt aşa de multe maşini afară, în faţă. Aşa că aştept şi mă uit. După o vreme oamenii încep să sosească. Deşi am petrecut o zi şi jumătate în şcoala lor, nu recunosc pe nimeni. Toţi au fost în afara razei mele vizuale.

În cele din urmă, imediat după nouă şi jumătate, maşina lui Justin opreşte în faţă. Rhiannon e cu el, aşa cum speram. Când intră în casă, el o ia puţin în faţă, iar ea rămâne mai în spate. Cobor din maşină şi îi urmez înăuntru.

Mi-e teamă că va fi cineva la uşă, dar petrecerea a escaladat deja în propria formă de haos. Invitaţii veniţi devreme au trecut deja bine de punctul de îmbătare, iar toţi ceilalţi îi prind repede din urmă. Ştiu că arăt aiurea – garderoba lui Nathan e mai potrivită pentru o competiţie de dezbateri decât pentru o petrecere de sâmbătă seara. Dar nimănui nu-i pasă. Sunt prea preocupaţi unii de ceilalţi sau de ei înşişi ca să observe un ciudat oarecare în mijlocul lor.

Lumina e slabă, muzica e zgomotoasă, iar Rhiannon e greu de găsit. Dar chiar şi numai faptul că mă aflu în acelaşi loc cu ea mă face euforic.

Justin e în bucătărie, stând de vorbă cu câţiva tipi. Pare în largul lui, în elementul lui. Termină o bere şi se duce imediat după alta.

Trec pe lângă el, apoi prin camera de zi şi mă pomenesc în camera de relaxare. În clipa în care păşesc înăuntru, ştiu că ea e aici. Deşi muzica bubuie dintr-un laptop conectat la nişte difuzoare, ea e lângă colecţia de CD-uri, pe care o studiază. Două fete stau de vorbă în apropiere şi am senzaţia că la un moment dat ea a luat parte la discuţia lor, apoi s-a hotărât să se retragă.

Mă duc la ea şi văd că pe unul dintre CD-urile din mâna ei este un cântec pe care l-am ascultat amândoi în maşină.

— Mie chiar îmi plac, spun, arătând CD-ul. Ţie?

Tresare, de parcă ar fi într-o cameră liniştită, iar eu aş fi un zgomot neaşteptat. *Te observ,* îmi vine să spun. *Chiar şi atunci când nimeni nu te bagă în seamă, eu o fac. O voi face.*

— Da, răspunde ea. Şi mie îmi plac.

Încep să cânt cântecul, cel din maşină. Apoi spun:

— Ăsta îmi place în mod deosebit.

— Te cunosc? întreabă ea.

— Sunt Nathan, răspund, ceea ce nu e nici nu, nici da.

— Eu sunt Rhiannon, spune ea.

— Un nume frumos.

— Mersi. Înainte nu puteam să-l sufăr, dar acum nu mă mai deranjează aşa de tare.

— De ce nu-ţi plăcea?

— E un chin să-l rosteşti pe litere.

Mă priveşte cu atenţie.

— Mergi la Octavian?

— Nu. Sunt aici doar în weekend, în vizită la vărul meu.

— Cine e vărul tău?

— Steve.

Asta-i o minciună periculoasă, întrucât habar n-am care dintre tipi este Steve, şi n-am cum să accesez informaţia asta.

— Oh, aşa se explică!

Dă să se îndepărteze de mine, la fel cum îmi imaginez că s-a îndepărtat de fetele care stau de vorbă lângă noi.

— Îl urăsc pe vărul meu, spun.

Asta îi captează atenţia.

— Urăsc felul în care se poartă cu fetele. Urăsc cum îşi imaginează că-i poate cumpăra pe toţi prietenii lui dând petreceri ca asta. Nu-mi place deloc că vorbeşte cu tine numai când are nevoie de ceva. Nu-mi place deloc că pare incapabil de iubire.

Îmi dau seama că acum vorbesc despre Justin, nu despre Steve.

— Atunci de ce eşti aici? întreabă Rhiannon.

— Pentru că vreau să văd cum se sparge petrecerea asta. Pentru că atunci când va veni poliţia – şi dacă rămâne atât de zgomotoasă, poliţia *va veni* – vreau să fiu martor. De la o distanţă sigură, bine-nţeles.

— Şi spui că este incapabil s-o iubească pe Stephanie? Ies împreună de peste un an.

Scuzându-mă în gând în faţa lui Stephanie şi a lui Steve, spun:

— Asta nu înseamnă nimic. Adică, a fi cu cineva de mai mult de un an poate să însemne că-l iubeşti… dar poate să însemne şi că eşti captiv.

La început, mă gândesc că am mers prea departe. O simt pe Rhiannon asimilându-mi cuvintele, dar nu ştiu ce va face cu ele. Sunetul cuvintelor atunci când sunt rostite e mereu diferit de sunetul pe care îl produc atunci când sunt auzite, pentru că vorbitorul aude o parte din sunet în interior.

În cele din urmă, Rhiannon mă întreabă:

— Vorbeşti din experienţă?

E caraghios să mă gândesc că Nathan – care, din câte îmi dau seama, n-a mai fost la o întâlnire cu o fată din clasa a opta – ar vorbi din experienţă. Dar ea nu-l cunoaşte, ceea ce înseamnă că pot să fiu mai mult ca mine. Nu că aş vorbi din experienţă. Doar

din experienţa de a observa.

— Sunt multe lucruri care te pot ţine într-o relaţie, spun. Teama de a nu fi singur. Teama de a nu distruge aranjamentul vieţii tale. Hotărârea de a accepta ceva care e în regulă, pentru că nu ştii dacă poţi obţine ceva mai bun. Sau poate credinţa iraţională că relaţia se va îmbunătăţi, chiar dacă ştii că el nu se va schimba.

— „El”?

— Da.

— Înţeleg.

La început nu mă prind ce anume înţelege – e clar că vorbeam despre ea. Apoi îmi dau seama la ce a dus-o cu gândul pronumele.

— Nu te deranjează? întreb, imaginându-mi că Nathan va fi mai puţin ameninţător dacă e gay.

— Câtuşi de puţin.

— Dar tu? întreb. Te vezi cu cineva?

— Da, spune ea.

Apoi, cu o faţă inexpresivă:

— De mai bine de un an.

— Şi de ce mai sunteţi împreună? Din teama de a nu fi singură? Din hotărârea de a te aşeza la locul tău? Din credinţa iraţională că el se va schimba?

— Da. Da. Şi da.

— Aşadar…

— Dar poate să fie şi incredibil de dulce. Şi, în adâncul sufletului meu, ştiu că însemn enorm pentru el.

— În adâncul sufletului tău? N-ar trebui să cobori în adâncul sufletului tău ca să dai de iubire.

— Să schimbăm subiectul, bine? Ăsta nu e un subiect bun pentru o petrecere. Mi-a plăcut mai mult când îmi cântai.

Sunt pe cale să pomenesc de un alt cântec pe care l-am auzit împreună când mergeam cu maşina – sperând că poate, într-un fel, acest lucru o va face să vadă clar situaţia – când de peste umărul meu se aude glasul lui Justin, întrebând:

— Ăsta cine-i?

Dacă atunci când l-am văzut în bucătărie era relaxat, acum e supărat.

— Fii fără grijă, Justin, spune Rhiannon. E gay.

— Mda, îmi dau seama din felul în care e îmbrăcat. Ce faci aici?

— Nathan, el e Justin, iubitul meu. Justin, el e Nathan.

Îl salut. Nu-mi răspunde.

— Ai văzut-o pe Stephanie? o întreabă pe Rhiannon. O caută Steve. Cred că vor să facă iar dragoste.

— Poate s-a dus la subsol.

— Nu. La subsol se dansează.

Îmi dau seama că lui Rhiannon îi place vestea asta.

— Vrei să mergem jos să dansăm? îl întreabă ea pe Justin.

— Drace, nu! N-am venit aici să dansez. Am venit aici *să beau*.

— Minunat! spune Rhiannon, mai mult (cred eu) pentru mine decât pentru el. Te deranjează dacă mă duc să dansez cu Nathan?

— Eşti sigură că e gay?

— Am să-ţi cânt melodii de recunoaştere, dacă vrei să-ţi dovedesc, mă ofer eu.

— Nu, amice, să nu faci asta, îmi spune Justin şi mă bate pe spate. Du-te să dansezi.

Aşa se face că Rihannon mă conduce la subsolul casei lui Steve Mason. În timp ce coborâm scările, simţim sub tălpi basul. Aici muzica e foarte ritmată. Doar câteva lumini roşii sunt aprinse, aşa că tot ce vedem sunt contururile trupurilor care se contopesc.

— Hei, Steve! strigă Rhiannon. Îmi place vărul tău.

Un tip care trebuia să fie Steve se uită la ea şi dă din cap. Nu pot spune dacă n-a auzit-o sau dacă e mangă.

— Ai văzut-o pe Stephanie? răcneşte el.

— Nu! răspunde Rhiannon, strigând şi ea.

Apoi ne amestecăm cu cei care dansează. Tristul adevăr e că am tot atâta experienţă pe un ring de dans cât are Nathan. Încerc să mă pierd în muzică, dar nu merge, în schimb, simt nevoia să mă pierd în Rhiannon. Trebuie să mă dăruiesc în întregime ei – trebuie să fiu umbra, completarea ei, cealaltă jumătate a acestui dialog al trupurilor. Când ea se mişcă, mă mişc odată cu ea. Îi ating spatele, talia. Ea vine mai aproape.

Lăsându-mă în voia ei, o câştig. Dialogul curge. Mă pomenesc cântând odată cu muzica şi cântându-i ei, iar ei îi place mult. Se transformă iarăşi într-o fiinţă lipsită de griji, iar eu mă transform în cineva a cărui singură grijă este ea.

— Nu cânţi rău, strigă ca să acopere muzica.

— Tu eşti uimitoare! răspund strigând.

Ştiu că Justin nu vine aici, jos. Ea este în siguranţă cu vărul gay al lui Steve Mason, iar eu mă simt în siguranţă ştiind că nimeni nu ne va deranja în acest moment. Piesele se contopesc într-o singură piesă lungă, de parcă un cântăreţ ar prelua ştafeta când cel de dinainte se opreşte, toţi făcând cu rândul pentru a ne oferi asta. Valul de sunete ne împinge unul în celălalt, ne învăluie ca nişte culori. Suntem atenţi unul la celălalt şi suntem atenţi la imensitate. Încăperea nu are tavan; încăperea nu are pereţi. Există doar câmpul deschis al emoţiei noastre şi alergăm pe el cu mişcări mici, uneori fără ca tălpile noastre să atingă pământul. Dansăm până când muzica se opreşte, până când cineva aprinde luminile şi spune că petrecerea ia sfârşit, că vecinii s-au plâns şi, probabil, poliţia e pe drum.

Rhiannon pare la fel de dezamăgită ca mine.

— Trebuie să-l găsesc pe Justin, spune ea. O să fii bine?

Nu, îmi vine să-i zic, *n-o să fiu bine dacă nu poţi să vii cu mine acolo unde o să merg după aceea.*

Îi cer adresa de e-mail, iar când ridică o sprânceană, îi spun din nou să nu-şi facă griji, că tot gay sunt.

— Păcat, zice ea.

Aş vrea să-i spun mai multe, dar apoi îmi dă adresa ei de e-mail şi, drept răspuns, îi dau o adresă de e-mail falsă, pe care va trebui să o creez de îndată ce ajung acasă.

Lumea începe să fugă din casă. În depărtare se aud sirene, trezind, probabil, la fel de

mulţi oameni câţi are petrecerea. Rhiannon mă părăseşte pentru a-l căuta pe Justin, promiţându-mi că ea va şofa. Nu-i văd când alerg la maşina mea. Ştiu că e târziu, dar nu ştiu cât de târziu e până când deschid maşina şi mă uit la ceas.

11:15.

N-am cum să ajung acolo la timp.

110 kilometri pe oră.

130 kilometri pe oră.

135.

Merg cât de repede pot, dar tot nu e suficient de repede.

La 11:50 opresc la marginea drumului. Dacă închid ochii, aş putea adormi înainte de miezul nopţii. Asta e binecuvântarea vieţii pe care o duc – pot să adorm în câteva minute.

Sărmanul Nathan Daldry! O să se trezească pe marginea autostrăzii interstatale, la o oră distanţă de casă. Nu pot decât să-mi imaginez ce îngrozit va fi.

Sunt un monstru că-i fac asta.

Dar am motivele mele.

Ziua 6000

E timpul ca Roger Wilson să meargă la biserică.

Mă îmbrac repede în hainele lui de duminică, pe care el sau mama lui le-a pregătit cu o seară în urmă. Apoi cobor la parter şi iau micul dejun cu mama şi cele trei surori ale lui. Nu se zăreşte niciun tată. Nu trebuie să accesez prea mult ca să aflu că a plecat chiar după naşterea fiicei cele mici şi, de atunci, mama lor s-a zbătut ca să-i crească.

În casă e un singur calculator şi trebuie să aştept până când mama lui Roger pregăteşte fetele de plecare înainte să-l pornesc şi să creez adresa de e-mail pe care i-am dat-o aseară lui Rhiannon. Sper că nu a încercat deja să intre în legătură cu mine.

Roger e strigat— e timpul de mers la biserică. Ies, şterg istoricul şi mă alătur surorilor mele în maşină. Îmi ia câteva minute să le aflu numele – Pam are unsprezece ani, Lacey are zece, iar Jenny opt. Numai Jenny pare încântată că merge la biserică.

Când ajungem acolo, fetele se duc la şcoala de duminică, în timp ce eu mă alătur mamei lui Roger în congregaţia principală. Mă pregătesc pentru o slujbă baptistă, şi încerc să-mi amintesc cu ce diferă ea de celelalte slujbe la care am fost.

Am fost la multe slujbe religioase de-a lungul anilor. Fiecare slujbă la care merg nu face decât să-mi întărească impresia că religiile au mult, mult mai multe în comun decât le place să recunoască. Credinţele sunt aproape întotdeauna la fel; doar istoriile diferă. Toată lumea vrea să creadă într-o putere superioară. Toţi vor să ţină de ceva mai mare decât ei şi vor tovărăşie în această apartenenţă. Vor să existe pe pământ o forţă a binelui şi vor un stimulent pentru a face parte din acea forţă. Vor să-şi poată dovedi credinţa şi apartenenţa prin ritualuri şi devoţiune. Vor să atingă imensitatea.

Povestea se complică şi devine discutabilă doar în punctele mai delicate şi asta din cauza incapacităţii de a ne da seama că, indiferent de religie, sex, rasă sau situare geografică, toţi suntem asemănători în proporţii de 98 la sută. Da, deosebirile dintre bărbat şi femeie sunt biologice, dar dacă priveşti biologia din punct de vedere al procentajului, nu diferă foarte multe lucruri. Rasele diferă doar din punctul de vedere al construcţiei sociale, nu ca diferenţă inerentă. Iar religia – fie că tu crezi în Dumnezeu sau Yahweh sau Allah sau altceva, există şansa ca în străfundul sufletului să vrei aceleaşi lucruri. Din cine ştie ce motive, ne place să ne concentrăm asupra procentului de 2 la sută care e diferit, şi majoritatea conflictelor din lume provin din asta.

Eu pot să trec prin viaţa mea doar datorită procentului de 98 la sută pe care îl au în comun toate viețile.

Mă gândesc la asta în timp ce trec prin ritualurile unei dimineţi de duminică la biserică. Mă tot uit la mama lui Roger, care e foarte obosită, foarte chinuită. Cred în ea tot atât cât cred în Dumnezeu – eu găsesc credinţă în perseverenţa omenească, chiar dacă universul ne aruncă în cale provocare după provocare. Ăsta ar putea fi unul dintre lucrurile pe care le-am văzut şi la Rhiannon – dorinţa de a persevera.

După biserică, ne ducem acasă la bunica lui Roger, la masa de duminică. Aici nu există calculator, şi chiar dacă n-ar fi fost la distanţă de patru ore de mers cu maşina, tot n-aş fi avut cum să ajung la Rhiannon. Aşa că iau ziua asta drept o zi de odihnă. Mă joc cu surorile mele şi ne strângem mâinile într-un cerc când e vremea de spus rugăciunea

de mulţumire.

Singura neînţelegere apare când mergem spre casă şi pe bancheta din spate izbucneşte o ceartă. Ca surori, probabil că au în comun mai mult de 98 la sută, dar n-au de gând să recunoască asta. Preferă să se certe pe ce animăluţ de casă or să primească… deşi n-au niciun indiciu de la mama lor că un animăluţ de casă va sosi în viitorul lor apropiat. Se ceartă ca să se certe.

Când ajungem acasă, aştept momentul potrivit ca să întreb dacă pot să folosesc calculatorul. Este într-un loc la vedere şi voi avea nevoie ca toată lumea să fie în altă cameră, ca să-mi verific e-mailul. În timp ce fetele aleargă prin casă, mă retrag în camera lui Roger şi îi fac cât de bine mă pricep temele pentru weekend. Mă bizui pe faptul că Roger s-a culcat aseară mai târziu ca surorile lui, şi am dreptate. După cina de duminică, fetele au o oră de uitat la televizor în aceeaşi cameră cu calculatorul. Apoi mama lui Roger le spune că e timpul să se pregătească de culcare. Ele protestează, dar degeaba. Ăsta e un fel de ritual, iar mama câştigă întotdeauna.

În vreme ce mama lui Roger le pune pijamalele şi le pregăteşte hainele pentru mâine, am câteva minute de stat singur. Verific repede contul de e-mail pe care l-am creat dimineaţă, dar nu e încă niciun mesaj de la Rhiannon. Decid că nu strică să iau eu iniţiativa, aşa că încep să-i scriu un e-mail înainte de a mă răzgândi.

Bună, Rhiannon,

Am vrut doar să-ţi spun că a fost minunat să te întâlnesc şi să dansez cu tine aseară. Îmi pare rău că a venit poliţia şi ne-a despărţit. Deşi nu eşti genul meu ca sex, eşti genul meu ca persoană. Te rog să ţii legătura cu mine.

N.

Textul mi se pare destul de sigur. N-am exagerat cu sinceritatea. Are doar câteva rânduri, dar îl recitesc de cel puţin zece ori înainte de a-l expedia. Dau drumul vorbelor şi mă întreb ce vorbe se vor întoarce. Dacă se vor întoarce.

Culcarea pare să ia ceva timp – probabil că se ceartă cu privire la capitolul pe care mama lor urmează să-l citească cu glas tare – aşa că deschid adresa de e-mail personală.

Un gest foarte obişnuit. Un clic şi imediat apare căsuţa de intrări, cu mesajele ei familiare.

Dar de data asta e ca şi cum ai intra într-o încăpere şi ai găsi o bombă chiar în mijlocul ei.

Acolo, sub un buletin informativ de la o librărie, e un mesaj de la nimeni altul decât Nathan Daldry.

Titlul este: AVERTIZARE.

Citesc:

Nu ştiu cine eşti sau ce eşti sau ce mi-ai făcut ieri, dar vreau să ştii că n-ai

să scapi basma curată. N-am să te las să mă posedezi sau să-mi distrugi viaţa. N-am să tac. Ştiu ce s-a întâmplat şi ştiu că, într-un fel, tu trebuie să fii răspunzător. Lasă-mă în pace. Nu sunt gazda ta.

— Te simţi bine?

Mă întorc şi o văd în uşă pe mama lui Roger.

— Da, spun, poziţionându-mă în faţa ecranului.

— Bine, atunci. Mai ai zece minute, pe urmă vreau să mă ajuţi să scot farfuriile din maşina de spălat şi să te duci la culcare. Ne aşteaptă o săptămână grea.

— Bine, mamă. Vin în zece minute.

Mă întorc la e-mail. Nu ştiu ce să răspund, sau dacă ar trebui să răspund. Îmi amintesc vag că mama lui Nathan m-a întrerupt în timp ce eram la calculator – trebuie să fi închis fereastra fără să şterg istoricul. Aşa că atunci când Nathan şi-a încărcat e-mailul, trebuie să-i fi apărut adresa mea. Dar el nu îmi ştie parola, deci contul în sine ar trebui să fie în siguranţă. Totuşi, pentru orice eventualitate, ar fi bine să-mi schimb parola şi să-mi mut toate e-mailurile vechi – repede.

N-am să tac.

Mă întreb ce înseamnă asta.

Nu pot să-mi expediez toate vechile e-mailuri în cele zece minute pe care le am, dar încep să le reduc.

— Roger!

Mama lui Roger mă cheamă şi ştiu că trebuie să plec. Ştergerea istoricul, închid calculatorul, dar nu-mi pot opri gândurile. Mă gândesc la Nathan trezindu-se la marginea drumului. Încerc să-mi imaginez ce trebuie să fi simţit. Dar adevărul e că nu ştiu. A simţit că intrase în ceva? Sau şi-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă, că altcineva deţinuse controlul? A fost sigur de asta când s-a dus la calculator şi a văzut adresa mea de e-mail?

Cine crede el că sunt?

Ce crede el că sunt?

Mă duc în bucătărie şi mama lui Roger îmi aruncă încă o privire îngrijorată. Ea şi cu Roger sunt apropiaţi, îmi dau seama. Ştie să-şi citească fiul. De-a lungul anilor, şi-au fost alături. El a ajutat-o să crească fetele. Iar ea l-a crescut pe el.

Dacă aş fi cu adevărat Roger, aş putea să-i povestesc totul. Dacă aş fi cu adevărat Roger, indiferent cât de greu i-ar fi să înţeleagă, ea ar fi de partea mea. Cu ferocitate. Necondiţionat.

Dar nu sunt cu adevărat fiul ei, nici al altcuiva. Nu pot să dezvălui ce îl supără pe Roger azi, pentru că nu prea are legătură cu cine va fi el mâine. Aşa că alung îngrijorarea mamei lui, îi spun că nu-i mare scofală, apoi o ajut să scoată farfuriile din maşina de spălat vase. Lucrăm într-o camaraderie tăcută până terminăm, apoi ne ducem la culcare.

Totuşi, o vreme nu pot să adorm. Stau întins pe pat, cu ochii aţintiţi în tavan. Asta este ironia: deşi mă trezesc în fiecare dimineaţă în alt corp, întotdeauna simt într-un fel că deţin controlul.

Dar acum nu simt deloc că deţin controlul.
Acum sunt implicaţi şi alţii.

Ziua 6001

Dimineaţa următoare sunt şi mai departe de Rhiannon.

Sunt la patru ore depărtare, în corpul lui Margaret Weiss. Din fericire, Margaret are un laptop pe care pot să-l verific înainte să plecăm la şcoală.

Mă uit şi văd un e-mail de la Rhiannon.

Nathan!

Mă bucur că mi-ai trimis un e-mail, fiindcă am pierdut hârtia pe care ai scris adresa ta. A fost minunat să discut şi să dansez cu tine. Ce neobrăzare din partea poliţiei să ne despartă!
Şi tu eşti genul meu, ca persoană. Chiar dacă nu crezi în relaţii care durează mai mult de un an. (Nu spun că te înşeli, apropo. Juraţii deliberează încă).

N-aş fi crezut niciodată că am să spun asta, dar sper ca Steve să mai dea o petrecere curând. Chiar şi numai ca să poţi depune mărturie cu privire la dezmăţul ei.

Cu dragoste,
Rhiannon

Mi-o imaginez zâmbind când a scris asta şi zâmbesc şi eu. Apoi deschid celălalt cont şi găsesc încă un e-mail de la Nathan.

Am dat celor de la poliţie adresa asta de e-mail.
Să nu crezi că o să scapi.

Poliţia?

Tastez repede numele lui Nathan într-un motor de căutare. Apare un articol, datat azi-dimineaţă.

DIAVOLUL L-A OBLIGAT SĂ FACĂ ASTA
Un băiat din localitate, tras pe dreapta de poliţie, susţine posedare demonică

Sâmbătă-noaptea, când poliţiştii l-au găsit pe Nathan Daldry, 16 ani, din Arlen Lane 22, dormind în maşina lui la marginea Route 23, habar n-aveau ce poveste o să le spună el. Cei mai mulţi adolescenţi ar fi dat vina pe consumul de alcool pentru starea lor, dar nu şi Daldry. El a pretins că nu are ştiinţă despre cum ajunsese acolo. Răspunsul, a spus el, era că trebuie să fi fost posedat de un demon.

„Parcă aş fi fost somnambul”, a spus Daldry pentru Crier. „Toată ziua, fiinţa asta a fost stăpână pe corpul meu. M-a făcut să-i mint pe părinţii mei şi să mă duc cu maşina la o petrecere într-un oraş în care n-am mai fost niciodată. Chiar nu-mi amintesc amănuntele. Ştiu doar că nu am fost eu.”

Pentru ca lucrurile să fie mai misterioase, Daldry spune că atunci când s-a întors acasă, a găsit pe calculatorul lui e-mailul altcuiva.

„Nu am fost eu”, spune el.

Ofiţerul Lance Houston de la poliţia statală precizează că, întrucât nu s-au găsit semne de consum de alcool şi întrucât maşina nu a fost raportată ca fiind furată, Daldry nu a fost acuzat de nicio infracţiune.

„Sunt sigur că are motive să spună ce spune. Tot ce pot să afirm eu este că nu a făcut nimic ilegal”, declară Houston.

Dar lui Daldry asta nu îi ajunge.

„Dacă a mai trecut cineva prin asta, vreau să iasă în faţă”, spune el. „Nu se poate să fiu eu singurul”.

E o pagină de internet a unui ziar local, nimic pentru care să-mi fac prea multe griji. Iar poliţia nu pare să considere că e un caz deosebit de presant. Totuşi, sunt îngrijorat. În toţi anii mei, n-am mai provocat niciodată pe cineva să-mi facă asta.

Îmi imaginez cum s-a întâmplat: Nathan e trezit de un poliţist care bate în geamul maşinii lui trase la marginea şoselei. Poate că au existat chiar şi sirene care scăldau întunericul în albastru şi roşu. În câteva secunde, Nathan îşi dă seama în ce bucluc se află – e trecut bine de miezul nopţii şi părinţii lui îl vor omorî. Hainele îi miros a ţigări şi alcool şi nu-şi aminteşte nicicum dacă s-a îmbătat sau drogat. În capul lui e un gol – e ca un somnambul care se trezeşte. Numai că… îşi dă vag seama de prezenţa mea. Îşi aminteşte ca prin ceaţă că nu a fost el însuşi. Când poliţistul îl întreabă ce se petrece, el spune că nu ştie. Când poliţistul îl întreabă unde a fost, spune iar că nu ştie. Poliţistul îl scoate din maşină şi îl pune să sufle în fiolă. Nathan se dovedeşte a fi cum nu se poate mai treaz. Dar poliţistul tot vrea răspunsuri, aşa că Nathan îi spune adevărul – că trupul lui a fost preluat de altcineva sau ceva. Numai că nu-i vine în minte nimeni care preia corpuri în afară de diavol. Asta o să fie versiunea lui. E un puşti bun – ştie că toată lumea îl va susţine. Toţi or să-l creadă.

Poliţistul îi spune să conducă prudent până acasă. Poate chiar îl escortează, anunţându-i între timp pe părinţi de sosirea lui. Sunt treji când Nathan ajunge acolo. Sunt supăraţi şi îngrijoraţi. Nu ştiu ce să creadă. Între timp, un reporter îl aude pe poliţist povestind despre asta pe unde scurte, sau poate că povestea face înconjurul secţiei. Puştiul care a plecat pe furiş la o petrecere şi pe urmă a încercat să dea vina pe diavol. Duminică, reporterul trece pe la familia Daldry şi Nathan se decide să vorbească. Pentru că asta va face povestea mai reală, nu?

În eventualitatea infimă că Nathan ar putea să convingă pe cineva să meargă pe urma e-mailurilor mele, îmi dau seama că nu mai pot verifica acest cont din casele oamenilor. Pentru că dacă reuşeşte să facă asta, va putea să creeze o hartă cu majoritatea caselor în care am fost în ultimii doi sau trei ani… ceea ce va duce la o

mulţime de conversaţii derutante.

O parte din mine vrea să-i răspund, să-i explic. Dar nu sunt sigur că explicaţiile vor fi de ajuns. Mai ales pentru că n-am majoritatea răspunsurilor. Am renunţat de mult să-mi dau seama de ce. Am o bănuială că Nathan nu va renunţa aşa uşor.

Iubitului lui Margaret Weiss, Sam, îi place să o sărute. Mult. În văzul lumii, în intimitate – nu contează. Dacă prinde ocazia să facă o mişcare, o face.

Nu-mi arde de sărutat.

Margaret se depărtează rapid. Sărutatul încetează şi începe alintatul. Sam e topit după Margaret şi o înconjoară cu dulcile nisipuri mişcătoare ale dragostei lui. Din amintiri recente, pot să spun că de obicei Margaret e la fel de dornică să facă la fel. Pentru ea, cel mai important lucru este să fie cu Sam. E o minune că încă mai are prietene.

Am test la ştiinţe. Judecând după accesare, se pare că ştiu mai multe despre subiect decât Margaret. E ziua ei norocoasă.

Mor de nerăbdare să intru pe unul dintre calculatoarele de la şcoală, dar trebuie să scap de Sam mai întâi. Deşi le-am despărţit buzele, se pare că nu-i pot face pe Sam şi Margaret să-şi despartă şoldurile. La prânz, în timp ce mănâncă, el bagă o mână în buzunarul ei de la spate şi se bosumflă când ea nu face la fel. Apoi merg împreună în sala de studiu, unde el o mângâie tot timpul şi îi vorbeşte despre filmul pe care l-au văzut aseară.

Ora a opta este singura pe care nu o au împreună, aşa că mă hotărăsc să o întind. De îndată ce Sam o lasă la uşa clasei, o pun să se ducă la profesoară, să-i spună că merge la infirmerie, şi să se îndrepte direct spre bibliotecă.

În primul rând, îmi expediez toate e-mailurile din vechiul meu cont. Rămân doar cele două e-mailuri de la Nathan; nu mă pot hotărî să le şterg, tot aşa cum nu mă pot hotărî să şterg contul. Dintr-un motiv oarecare, vreau ca el să poată să mă contacteze. Într-atât mă simt de responsabil.

Intru pe noul cont de e-mail, cu intenţia de a-i răspunde lui Rhiannon. Spre marea mea uimire, văd că deja există alt e-mail de la ea. Luat prin surprindere, îl deschid.

Nathan,

Se pare că Steve nu are un văr Nathan şi niciunul dintre verii lui nu a fost la petrecere. Vrei să explici?

Rhiannon

Nu stau pe gânduri. Nu-mi cântăresc opţiunile. Tastez şi expediez.

Rhiannon,

Într-adevăr, pot să explic. Ne putem întâlni.

Este genul de explicaţie care trebuie dată personal.

Cu dragoste,

Nathan

Nu că aş avea de gând să spun adevărul. Vreau doar să-mi ofer timp să mă gândesc la cea mai bună minciună.

Sună de ieşire şi ştiu că în scurtă vreme Sam o va căuta pe Margaret. Când îl găsesc la dulapul lui, se poartă de parcă nu ne-am fi văzut de multe săptămâni. Când îl sărut, îmi spun că exersez pentru Rhiannon. Când îl sărut, e aproape ca şi cum i-aş fi necredincios lui Rhiannon. Când îl sărut, mintea mea e la multe ore depărtare, cu ea.

Ziua 6002

Se pare că universul e de partea mea dimineaţa următoare, pentru că atunci când mă trezesc în corpul lui Megan Powell, mă trezesc şi la doar o oră depărtare de Rhiannon.

Apoi, când îmi verific e-mailul, găsesc un mesaj de la ea:

Nathan,

Ar fi bine să fie o explicaţie bună. Ne întâlnim la cinci la cafeneaua de la Clover Bookstore.

Rhiannon

La care răspund:

Rhiannon,

Voi fi acolo. Deşi nu într-un fel în care poate te aştepţi să fiu.
Suportă-mă şi ascultă-mă până la capăt.

A.

Astăzi Megan Powell o să trebuiască să plece puţin mai devreme de la repetiţia majoretelor. Mă uit prin dulapul ei şi aleg o ţinută care se apropie cel mai mult de ceva ce ar purta Rhiannon. Am descoperit că oamenii au încredere în cei care se îmbracă la fel ca ei. Şi indiferent ce-o să fac, o să am nevoie de multă încredere.

Toată ziua mă gândesc ce îi voi spune eu şi ce îmi va spune ea. Mi se pare absolut periculos să-i dezvălui adevărul. N-am mai spus niciodată nimănui adevărul. Niciodată n-am fost cât pe ce să-l spun.

Dar niciuna dintre minciuni nu se potriveşte. Şi cu cât mă poticnesc mai mult în alegerea posibilelor minciuni, cu atât îmi dau mai bine seama că sunt pe cale să-i spun totul. Învăţ că o viaţă e adevărată doar atunci când altcineva îi cunoaşte realitatea. Şi vreau ca viaţa mea să fie adevărată.

Dacă eu m-am obişnuit cu viaţa mea, s-ar putea obişnui şi altcineva?

Dacă ea crede în mine, dacă ea simte imensitatea la fel ca mine, va crede în asta.

Iar dacă nu crede în mine, dacă nu simte imensitatea, atunci voi părea probabil un nebun în plus lăsat liber în lume.

Nu sunt multe de pierdut în asta.

Dar, desigur, va fi ca şi cum aş pierde totul.

Inventez o programare la medic pentru Megan, şi la patru fix sunt în drum spre oraşul lui Rhiannon.

Traficul e cam aglomerat şi mă rătăcesc puţin, aşa că ajung cu zece minute întârziere la librărie. Mă uit prin vitrina cafenelei şi o văd stând acolo, răsfoind o revistă, uitându-se când şi când la uşă. Vreau să reţin imaginea asta, să o păstrez în minte aşa. Ştiu că totul e pe cale să se schimbe şi mă tem că într-o zi voi tânji după acest minut de dinainte de a spune ceva, că voi dori să călătoresc înapoi în timp şi să anulez ce urmează.

Rhiannon nu se uită după Megan, desigur. Aşa că e puţin uimită când mă duc la masa ei şi mă aşez.

— Îmi pare rău – scaunul ăla e ocupat, spune ea.

— E în regulă, îi zic. M-a trimis Nathan.

— Te-a trimis? El unde este?

Rhiannon se uită prin încăpere, de parcă el s-ar ascunde undeva, după o etajeră pentru cărţi.

Mă uit şi eu. În apropiere sunt şi alţi oameni, dar niciunul nu pare să ne audă. Sunt conştient că ar trebui să o rog pe Rhiannon să facă o plimbare cu mine, să nu fie nimeni prin preajmă când îi spun. Dar nu ştiu de ce ar merge cu mine, şi probabil s-ar speria dacă i-aş cere asta. Va trebui să-i spun aici.

— Rhiannon, zic.

Mă uit în ochii ei şi o simt iar. Acea legătură. Acel sentiment că avem multe în comun. Acea recunoaştere.

Nu ştiu dacă şi ea simte asta, dar rămâne acolo unde este. Îmi susţine privirea. Menţine legătura.

— Da? şopteşte.

— Trebuie să-ţi spun ceva. O să sune foarte, foarte ciudat. Vreau să asculţi întreaga poveste. Vei vrea, probabil, să pleci. Poate îţi va veni să râzi. Dar eu vreau să iei în serios ce-ţi spun. Ştiu că va părea greu de crezut, ba chiar incredibil, dar e adevărul. Înţelegi?

În ochii ei văd acum teamă. Îmi vine să întind mâna şi să o iau pe a ei, dar ştiu că nu pot. Nu încă.

Îmi păstrez tonul calm. Sincer.

— În fiecare dimineaţă mă trezesc într-un alt corp. Asta se întâmplă de când m-am născut. Azi-dimineaţă m-am trezit drept Megan Powell, fata pe care o vezi chiar în faţa ta. Acum trei zile, sâmbătă, am fost Nathan Daldry. Cu două zile înainte de asta am fost Amy Tran, care a vizitat şcoala ta şi a petrecut ziua cu tine. Iar lunea trecută am fost Justin, iubitul tău. Ai crezut că te-ai dus la ocean cu el, dar de fapt cu mine ai fost. A fost prima dată când ne-am întâlnit şi de atunci nu pot să te uit.

Fac o pauză.

— Râzi de mine, aşa-i? spune Rhiannon. Sigur glumeşti.

Continui:

— Când eram pe plajă, mi-ai povestit despre parada modei mamă-fiică la care tu şi mama ta aţi participat şi că, probabil, a fost ultima dată când ai văzut-o machiată. Când Amy te-a rugat să-i spui ceva ce n-ai mai spus nimănui, i-ai povestit cum ai încercat să-ţi străpungi urechea când aveai zece ani, iar ea ţi-a spus că a citit *Forever* de

Judy Blume. Nathan a venit la tine când te uitai prin CD-uri şi ţi-a cântat un cântec pe care tu şi Justin l-aţi cântat în maşină în drum spre ocean. Ţi-a spus că e vărul lui Steve, dar de fapt era acolo ca să te vadă pe tine. A vorbit cu tine despre relaţia care durează de mai bine de un an, iar tu i-ai spus că în adâncul sufletului, Justin ţine mult la tine… Ce spun eu este că… toate persoanele astea am fost eu. Pentru o zi. Iar acum sunt Megan Powell şi vreau să-ţi spun adevărul înainte să mă transform iar. Pentru că te consider extraordinară. Pentru că nu vreau să mă tot întâlnesc cu tine sub diverse identităţi. Vreau să mă întâlnesc cu tine drept eu.

Mă uit la uimirea de pe faţa ei, căutând un mic semn că mă crede. Dar nu găsesc.

— Justin te-a pus să faci asta? spune ea cu dezgust în glas. Chiar crezi că e amuzant?

— Nu, nu e amuzant, îi răspund. E adevărat. Nu mă aştept să înţelegi pe loc. Ştiu că pare o nebunie. Dar e adevărat. Jur că e adevărat.

— Nu înţeleg de ce faci asta. Nici măcar nu te cunosc!

— Ascultă-mă. Te rog. Ştii că nu Justin a fost cu tine în ziua aceea. În inima ta, ştii. El nu s-a purtat ca Justin. Nu a făcut lucrurile pe care le face Justin. Şi asta fiindcă eu am fost. N-am vrut să fac asta. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Dar s-a întâmplat. Şi nu pot s-o şterg cu buretele. Nu pot s-o ignor. Am trăit toată viaţa aşa, iar tu eşti fiinţa care m-a făcut să doresc ca modul ăsta de viaţă să poată înceta.

Teama e tot acolo, pe faţa ei, în corpul ei.

— Dar de ce eu? N-are nicio logică.

— Pentru că eşti uimitoare. Pentru că eşti bună cu o fată oarecare ce apare în şcoala ta. Pentru că vrei să fii de cealaltă parte a ferestrei, trăind viaţa în loc să te gândeşti la ea. Pentru că eşti frumoasă. Pentru că atunci când dansam cu tine, sâmbătă seara, în subsolul lui Steve, a fost ca nişte focuri de artificii. Iar când stăteam întins pe plajă lângă tine, am simţit pacea perfectă. Ştiu că tu crezi că în adâncul sufletului Justin te iubeşte, dar eu te iubesc cu toată fiinţa.

— Destul!

Glasul lui Rhiannon se schimbă puţin când îl ridică.

— Ajunge, bine? Cred că înţeleg ce îmi spui, deşi n-are niciun pic de logică.

— Ştii că nu el a fost în ziua aia, nu-i aşa?

— *Nu ştiu nimic!*

Câţiva oameni se uită în direcţia noastră. Rhiannon observă şi coboară iar glasul.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

E gata să plângă. Îi iau mâna. Ei nu-i place asta, dar nu şi-o retrage.

— Ştiu că e greu de crezut, îi spun. Crede-mă, ştiu.

— Nu e cu putinţă, şopteşte ea.

— Ba este. Eu sunt dovada.

Când mi-am imaginat această conversaţie, m-am gândit că o să meargă în două direcţii: revelaţie sau repulsie. Dar acum suntem blocaţi undeva la mijloc. Ea nu crede că spun adevărul. Şi, în acelaşi timp, nu a ieşit ca o furtună pe uşă, şi nu a susţinut că este doar o farsă de prost-gust pe care i-o joacă cineva.

Îmi dau seama că n-am să o conving. Nu aşa. Nu aici.

— Uite ce e, spun, ce-ar fi să ne întâlnim iar mâine aici, la aceeaşi oră? N-am să fiu în acelaşi corp, dar voi fi aceeaşi persoană. Aşa ar fi mai uşor de înţeles?

E sceptică.

— Dar n-ai putea să-i spui altcuiva să vină aici?

— Da, dar de ce aş face-o? Asta nu e o farsă. Nu e o glumă. E viaţa mea.

— Eşti nebun.

— Spui asta doar aşa. Dar ştii că nu sunt. De atâta lucru poţi să-ţi dai seama.

Acum e rândul ei să mă privească în ochi. Să mă judece. Să vadă ce legătură poate să găsească.

— Cum te cheamă? întreabă ea.

— Astăzi sunt Megan Powell.

— Nu. Mă refer la numele tău adevărat.

Mi se taie respiraţia. Nimeni nu m-a mai întrebat asta. Şi sigur nu l-am spus niciodată.

— A, spun.

— Doar A?

— Doar A… L-am inventat când eram mic. A fost un mod de a mă păstra întreg, chiar dacă treceam dintr-un corp în altul, dintr-o viaţă în alta. Aveam nevoie de ceva simplu. Aşa că am ales litera A.

— Ce părere ai despre numele meu?

— Ţi-am spus serile trecute. Cred că e frumos, chiar dacă odată ţi s-a părut greu de pronunţat pe litere.

Ea se ridică. Mă ridic şi eu.

Rămâne pe loc. Îmi dau seama că se gândeşte la o grămadă de lucruri, dar nu ştiu care sunt. Când te îndrăgosteşti de cineva nu înseamnă că ştii şi ce simte, înseamnă doar că ştii ce simţi tu.

— Rhiannon, spun.

Ridică mâna să mă oprească.

— Ajunge, vine replica ei. Nu acum. Mâine. Sunt de acord să ne întâlnim mâine. Pentru că există un singur mod de a afla, nu-i aşa? Dacă ce spui tu că se întâmplă chiar se întâmplă – am nevoie de mai mult decât o zi.

— Îţi mulţumesc, îi spun.

— Nu-mi mulţumi până nu apar, răspunde ea. Toată povestea asta este cu adevărat derutantă.

— Ştiu.

Îşi pune jacheta şi dă să se îndrepte spre uşă. Apoi se întoarce spre mine şi spune:

— Treaba e că în ziua aceea n-am prea simţit că a fost el. Nu în întregime. Iar de atunci, e ca şi cum n-ar fi fost acolo. Nu are nicio amintire despre ziua aceea. Există un milion de explicaţii posibile pentru acest lucru, dar asta e.

— Asta e, aprob eu.

Ea clatină din cap.

— Pe mâine, spun.

— Pe mâine, îmi răspunde ea.
Sună ceva mai puţin decât o promisiune şi ceva mai mult decât o şansă.

Ziua 6003

Dimineaţa următoare când mă trezesc nu sunt singur. Împart camera cu alţi doi băieţi – fraţii mei, Paul şi Tom. Paul e cu un an mai mare ca mine. Tom e fratele meu geamăn. Mă cheamă James.

James e masiv – e jucător de fotbal american. Tom e cam la fel de robust. Paul e şi mai solid.

Camera e curată, dar chiar înainte de a şti în ce oraş mă aflu, îmi dau seama că nu suntem în partea frumoasă a lui. Suntem o familie numeroasă într-o casă mică. Aici n-o să am calculator. James n-o să aibă maşină.

Sarcina lui Paul e să ne scoale şi să ne scoată din casă. Tatăl nostru n-a venit încă acasă din schimbul de noapte. Cele două surori ale noastre aproape au terminat cu baia. Urmăm noi.

Accesez şi aflu că sunt într-un oraş aflat lângă al lui Nathan, la peste o oră distanţă de oraşul în care locuieşte Rhiannon.

O să fie o zi grea.

Drumul spre şcoală cu autobuzul durează patruzeci şi cinci de minute. Când ajungem, ne ducem la bufetul cu autoservire pentru micul dejun gratuit. Mă uimeşte pofta de mâncare a lui James – înfulec clătită după clătită, şi lui, James tot îi e foame. Tom ţine pasul cu el.

Din fericire, prima oră e cea de studiu. Din nefericire, James tot are teme de făcut. Termin cu ele cât de repede pot şi la sfârşit îmi rămân cam zece minute pentru calculator.

Găsesc un mesaj de la Rhiannon, scris noaptea, la ora unu.

A,

Vreau să te cred, dar nu ştiu cum.

Rhiannon

Îi răspund:

Rhiannon,

Nu e nevoie să ştii cum. Hotărăşte-te doar, şi se întâmplă.
Acum sunt în Laurel, la peste o oră depărtare. Sunt în corpul unui fotbalist pe nume James. Ştiu ce ciudat sună asta. Dar, la fel ca tot ce ţi-am spus, e adevărat.

Cu dragoste,
A

Am timp destul cât să-mi verific cealaltă adresă de e-mail. Găsesc un e-mail de la Nathan.

Nu poţi să-mi eviţi veşnic întrebările. Vreau să ştiu cine eşti. Vreau să ştiu de ce faci ce faci.
Spune-mi.

Îl las din nou fără răspunsuri. Habar n-am dacă îi datorez sau nu o explicaţie. Probabil ceva îi datorez. Dar nu sunt sigur că o explicaţie.

Reuşesc să ajung la masa de prânz. Vreau să mă duc imediat la bibliotecă – am nevoie de calculator. Dar lui James îi e foame şi Tom e cu el şi mă tem că, dacă nu mănâncă acum, n-o să mai aibă ce să mănânce până la cină. Am verificat şi nu are în portofel decât vreo trei dolari, inclusiv mărunţişul.

Iau prânzul gratuit şi îl mănânc repede. Apoi mă scuz să mă duc la bibliotecă, fapt ce îmi atrage o grămadă de înţepături de la Tom, care declară că „bibliotecile sunt pentru fete". Ca un frate adevărat, ripostez cu „Ei bine, asta explică de ce nu găseşti niciodată una". Se lasă cu o luptă corp la corp. Toate astea îmi răpesc timp.

Când ajung la bibliotecă, toate calculatoarele sunt luate. Trebuie să stau în spatele unui boboc vreo două minute înainte ca el să se enerveze destul ca să-mi dea locul lui. Verific repede transportul public şi aflu că trebuie să iau trei autobuze ca să ajung în oraşul lui Rhiannon. Sunt gata să plec, dar când îmi verific e-mailul găsesc încă un mesaj de la Rhiannon, expediat doar cu două minute în urmă.

A,

Ai maşină? Dacă nu, pot să vin eu la tine. În Laurel e un Starbucks. Ţi-am spus că într-un Starbucks nu se întâmplă niciodată ceva rău. Dă-mi de ştire dacă vrei să ne întâlnim acolo.

Rhiannon

Tastez:

Rhiannon,

Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să vii aici. Mulţumesc.

A

După două minute, alt e-mail de la ea:

A,

Voi fi acolo la 5. Abia aştept să văd cum arăţi azi. (Tot nu cred asta.)

Rhiannon

Stau ca pe ace. A avut timp să se gândească şi asta n-a întors-o împotriva mea. E mai mult decât puteam să cer. Am grijă să nu fiu prea recunoscător, ca să nu mi se ia darul.

Restul zilei de şcoală nu are nimic deosebit… în afară de un moment la ora a şaptea. Doamna French, profesoara de biologie, mustră un elev care nu şi-a făcut tema. E un proiect de laborator şi el a venit cu foaia albă.

— Nu ştiu ce a intrat în mine, spune leneşul. Trebuie că am fost posedat de diavol!

Restul clasei râde şi chiar şi doamna French clatină din cap.

— Da, şi eu am fost posedat de diavol, spune alt băiat. După ce am băut şapte beri!

— Gata! spune doamna French. Ajunge!

Din felul în care au spus-o, îmi dau seama că povestea lui Nathan se răspândeşte.

— Ascultă, îi zic lui Tom în timp ce ne ducem la antrenamentul de fotbal, ai auzit de puştiul ăla din Monroeville care spune că a fost posedat de diavol?

— Frate, răspunde el, chiar ieri vorbeam despre asta. Ştirea a fost peste tot.

— Da, adică, ai mai auzit azi ceva despre asta?

— Ce să mai aud? Puştiul a fost prins cu o minciună tâmpită, iar acum nebunii religioşi vor să facă din el un exemplu de posedare demonică, deci a existenţei diavolului. Aproape că mi-e milă de el.

Antrenorul nostru trebuie să se ducă la ora de Lamaze a soţiei lui, pe care ne-o descrie laudativ în amănunt, dar asta îl obligă să termine antrenamentul mai devreme. Îi spun lui Tom că am să dau o fugă până la Starbucks, iar el se uită la mine de parcă aş fi înnebunit de tot. Mă bazam pe reacţia lui şi mă simt uşurat că nu vrea să vină şi el.

Ea nu este acolo când sosesc, aşa că îmi iau o cafea mică, fără zahăr – cam singurul lucru pe care mi-l pot permite – şi mă aşez să o aştept. Este aglomeraţie, şi trebuie să-mi iau o mină sălbatică pentru a putea să ţin neocupat celălalt scaun de la masa mea.

În cele din urmă, pe la cinci şi douăzeci, apare şi ea. Se uită prin mulţime, iar eu fac semn cu mâna. Deşi i-am spus că sunt fotbalist, tot e puţin uimită. Oricum, vine spre mine.

— Bun, zice ea, aşezându-se. Înainte să spunem ceva, vreau să-ţi văd telefonul.

Probabil că par derutat, pentru că adaugă:

— Vreau să văd toate telefoanele pe care le-ai dat săptămâna trecută şi toate telefoanele pe care le-ai primit. Dacă povestea asta nu e o glumă, atunci n-ai nimic de ascuns.

Îi întind telefonul lui James, cu care ştie să umble mai bine ca mine.

După câteva minute de cercetare, pare satisfăcută.

— Acum să te interoghez, spune ea, înapoindu-mi telefonul. În primul rând, cum eram îmbrăcată în ziua în care Justin m-a luat la plajă?

Încerc să-mi aduc aminte, dar aceste detalii îmi scapă. Mi-o amintesc pe ea, nu cu ce era îmbrăcată.

— Nu ştiu, spun. Tu ţii minte cum era îmbrăcat Justin?

Se gândeşte la asta o secundă.

— Bine ţintit. Ne-am „jumulit”?

Clatin din cap.

— Am folosit pătura de jumuleală, dar nu ne-am jumulit. Ne-am sărutat. Şi a fost de ajuns.

— Şi ce ţi-am spus înainte să cobor din maşină?

— „Asta e nota frumoasă.”

— Corect. Repede, cum o cheamă pe iubita lui Steve?

— Stephanie.

— Şi la ce oră s-a terminat petrecerea?

— La unsprezece şi un sfert.

— Şi atunci când erai în corpul acelei fete pe care am luat-o la toate orele mele, ce scria în biletul ăla pe care mi l-ai dat?

— Ceva de genul „Orele de aici sunt la fel de plictisitoare cum sunt cele de la şcoala la care merg acum.”

— Şi ce desene aveai pe rucsac în ziua aceea?

— Nişte pisicuţe.

— Ei bine, fie eşti un mincinos desăvârşit, fie schimbi corpuri în fiecare zi. N-am idee care variantă e adevărată.

— A doua.

Văd peste umărul lui Rhiannon o femeie care se uită curioasă la noi. Oare a auzit ce vorbim?

— Să ieşim, şoptesc. Am impresia că cineva trage cu urechea.

Rhiannon pare sceptică.

— Poate dacă erai iar o micuţă majoretă. Dar – şi nu ştiu dacă-ţi dai seama pe deplin de asta – astăzi eşti un tip masiv, ameninţător. Aud în cap glasul foarte puternic al mamei mele: „Fără colţuri întunecoase!”

Îi arăt pe geam o bancă aflată pe marginea drumului.

— E cât se poate de publică, numai că nu trage nimeni cu urechea.

— Bine.

În timp ce ne îndreptăm spre ieşire, femeia care trăgea cu urechea pare dezamăgită. Îmi dau seama că mulţi oameni din jurul nostru au laptopuri şi agende deschise şi sper că niciunul dintre ei nu a luat notiţe.

Când ajungem la bancă, Rhiannon mă lasă să mă aşez primul, ca să poată hotărî la ce distanţă să stăm unul de celălalt, ceea ce este de înţeles.

— Deci spui că eşti aşa din ziua în care te-ai născut?

— Da. Nu-mi amintesc să fi fost altfel.

— Şi cum te-ai adaptat? N-ai fost derutat?

— Cred că m-am obişnuit. Sunt sigur că, la început, mi-am imaginat că aşa trăieşte toată lumea. Adică, atunci când eşti bebeluş, nu-ţi prea pasă cine are grijă de tine, atâta vreme cât cineva are grijă de tine. Iar când eram copil mic, credeam că e un fel de joc şi mintea mea a învăţat să acceseze – adică să se uite la amintirile corpului – în mod natural. Aşa că întotdeauna ştiam cum mă cheamă şi unde mă aflu. Abia la şase sau şapte ani am început să-mi dau seama că sunt diferit, şi abia la nouă sau zece ani am vrut cu adevărat ca asta să înceteze.

— Ai vrut?

— Bineînţeles. Imaginează-ţi că ţi-e dor de casă, dar fără să ai o casă. Aşa era. Voiam prieteni, o mamă, un tată, un câine – dar nu puteam să am niciuna din astea mai mult de o zi. Sunt nopţi în care îmi amintesc că ţipam şi plângeam, implorându-mi părinţii să nu mă ducă la culcare. Ei nu puteau să-şi dea seama de ce îmi era frică. Credeau că îmi închipuiam că e un monstru sub pat sau că era un mod de a-i face să-mi citească mai multe poveşti la culcare. Niciodată n-am putut să le explic cu adevărat, nu într-un fel în care să înţeleagă ceva. Le spuneam că nu vreau să-mi iau rămas-bun, iar ei mă asigurau că nu era vorba de rămas-bun. Doar de noapte bună. Le spuneam că e acelaşi lucru, iar ei credeau că mă prosteam. În cele din urmă, m-am împăcat cu asta. A trebuit să mă împac. Mi-am dat seama că asta e viaţa mea şi că nu pot să fac nimic în privinţa asta. Nu puteam să înot împotriva curentului, aşa că m-am lăsat dus de val.

— De câte ori ai spus povestea asta?

— Niciodată. Jur. Tu eşti prima persoană căreia i-o spun.

Asta ar fi trebuit să o facă să se simtă deosebită – asta a fost intenţia mea –, în schimb, pare să o îngrijoreze.

— N-ai părinţi, nu-i aşa? Adică, toţi avem părinţi.

Dau din umeri.

— Habar n-am. Aş crede că am. Dar n-am pe cine să întreb. N-am mai cunoscut pe cineva ca mine. Nu că aş vrea neapărat să cunosc.

După expresia ei, e limpede că povestea i se pare tristă – foarte tristă. Nu ştiu cum să-i dau de înţeles că nu a fost toată aşa.

— Am descoperit nişte lucruri, spun.

Apoi mă opresc. Nu ştiu ce urmează.

— Continuă, mă îndeamnă ea.

— Ştiu că pare un mod îngrozitor de a trăi, dar am văzut foarte multe lucruri. E foarte greu atunci când eşti într-un singur corp să-ţi dai seama cum e de fapt viaţa. Eşti foarte ancorat în cine eşti. Dar când în fiecare zi eşti altcineva… intri mai mult în contact cu universul. Vezi că cireşele au gust diferit pentru oameni diferiţi. Albastrul arată diferit. Vezi toate ritualurile ciudate prin care băieţii îşi arată afecţiunea fără să o recunoască. Înveţi că dacă un părinte îţi citeşte la sfârşitul zilei e semn că e un părinte bun, pentru că ai văzut foarte mulţi părinţi care nu au timp. Înveţi ce mult valorează o zi, pentru că toate sunt diferite. Dacă îi întrebi pe cei mai mulţi oameni care e diferenţa dintre luni şi marţi, s-ar putea să-ţi spună ce au avut la cină în fiecare seară a acestor

zile. Nu şi eu. Văzând lumea din atât de multe unghiuri, îmi dau seama mai bine de proporţiile ei.

— Dar nu poţi să vezi lucruri în timp, nu-i aşa? întreabă Rhiannon. Nu vreau să resping ce ai spus. Cred că înţeleg. Dar n-ai avut niciodată un prieten timp de zece ani la rând. N-ai văzut niciodată un animal de companie crescând. N-ai văzut niciodată cât de nestatornică poate fi iubirea unui părinte. Şi n-ai fost niciodată într-o relaţie mai mult de o zi, ca să nu mai spun mai mult de un an.

Ar fi trebuit să ştiu că o să ne întoarcem în acest punct.

— Dar am văzut nişte lucruri, îi spun. Am stat să observ. Ştiu cum merge asta.

— Din afară? Nu cred că poţi să ştii din afară.

— Cred că subestimezi cât de previzibile pot să fie lucrurile într-o relaţie.

— Îl iubesc, spune ea. Ştiu că nu înţelegi, dar îl iubesc.

— N-ar trebui să-l iubeşti. L-am văzut din interior. Ştiu.

— Timp de o zi. L-ai văzut o zi.

— Şi timp de o zi, ai văzut cine ar putea să fie. Erai mai îndrăgostită de el când eram eu în corpul lui.

Întind mâna să o iau pe a ei, dar de data asta, spune:

— Nu. Nu face asta.

Îngheţ.

— Am un iubit, spune ea. Ştiu că nu-l placi şi sunt sigură că sunt momente în care nici eu nu-l plac. Dar asta-i realitatea. Acum, recunosc că m-ai făcut să cred că eşti aceeaşi persoană pe care am cunoscut-o în cinci corpuri diferite. Asta înseamnă că, probabil, sunt la fel de nebună ca tine. Ştiu că spui că mă iubeşti, dar nu mă cunoşti cu adevărat. M-ai cunoscut o săptămână, iar eu am nevoie de ceva mai mult de atât.

— Dar, în ziua aceea, pe plajă, n-ai simţit că totul părea perfect?

Nu neagă. Îşi muşcă buza şi dă din cap.

— Ba da. Dar nu ştiu cine mă făcea să simt asta. Chiar dacă aş crede că tu, trebuie să înţelegi că în asta are un rol relaţia mea cu Justin. Nu m-aş fi simţit aşa cu un străin. N-ar fi fost atât de perfect.

— De unde ştii?

— Tocmai asta e – nu ştiu.

Se uită la telefon şi, chiar dacă într-adevăr trebuie sau nu să plece, ştiu că ăsta e semnul că o va lua din loc.

— Trebuie să ajung acasă, la cină, spune ea.

— Îţi mulţumesc că ai bătut atâta drum.

Tăcerea e apăsătoare. Foarte apăsătoare.

— O să te mai văd? întreb.

Dă din cap.

— O să-ţi dovedesc, îi spun. O să-ţi arăt ce înseamnă cu adevărat.

— Ce?

— Iubirea.

Asta o sperie? O stânjeneşte? Îi dă speranţe?

Nu ştiu. Nici măcar nu bănuiesc.

Tom mă ia peste picior când ajung acasă – în parte pentru că m-am dus la Starbucks, în parte pentru că a trebuit să merg pe jos şase kilometri până acasă şi am întârziat la cină, iar tata m-a muştruluit serios.

— Sper că indiferent cine a fost ea, a meritat, mă înţeapă Tom.

Mă uit la el absent.

— Amice, să nu-mi spui că te-ai dus doar la o cafea sau pentru melodiile folk ce se dau la difuzoare. Te cunosc bine.

Nu spun nimic.

Am sarcina să spăl vasele. În timp ce fac asta, dau drumul la radio şi, când vin ştirile locale, am surpriza să-l aud pe Nathan Daldry.

— Povesteşte-ne, Nathan, ce ţi s-a întâmplat sâmbăta trecută, spune prezentatorul.

— Am fost posedat. Alt cuvânt nu există. Nu deţineam controlul asupra corpului meu. Mă consider norocos că sunt în viaţă. Şi vreau să-i rog pe toţi cei care au fost vreodată posedaţi aşa să mă contacteze. Pentru că, şi-ţi spun sincer, Chuck, o mulţime de oameni mă consideră nebun. Colegii de şcoală îşi bat joc de mine în mod constant. Dar eu ştiu ce s-a întâmplat. Şi ştiu că nu sunt singurul.

Ştiu că nu sunt singurul.

Propoziţia asta mă bântuie. Aş vrea să am aceeaşi certitudine.

Aş vrea să nu fiu singurul.

Ziua 6004

Dimineaţa următoare mă trezesc în aceeaşi cameră.

În acelaşi corp.

Nu-mi vine să cred. Nu înţeleg. După atâţia ani!

Mă uit la perete. La mâinile mele. La aşternuturi.

Şi apoi mă uit într-o parte şi-l văd pe James dormind în patul lui.

James.

Şi îmi dau seama: nu sunt în acelaşi corp. Nu sunt în aceeaşi parte a camerei.

Nu, în dimineaţa asta sunt fratele geamăn al lui James, Tom.

N-am mai avut niciodată şansa asta. Mă uit cum James se trezeşte din somn, se trezeşte la o zi depărtare de fostul lui corp. Caut pe faţa lui indicii, buimăceala acelei treziri. Dar văd în schimb un jucător de fotbal american care se întinde. Dacă se simte cât de cât ciudat, cât de cât altfel, nu o arată.

— La ce te holbezi, amice?

Asta nu vine de la James, ci de la celălalt frate al nostru, Paul.

— Mă scol, mormăi eu.

Dar, de fapt, nu pot să-mi iau ochii de la James. Nici în timpul drumului cu autobuzul spre şcoală. Nici la micul dejun. Acum e cam retras, dar înstrăinarea lui nu poate fi pusă pe seama faptului că a dormit prost.

— Cum te simţi? îl întreb.

— Bine, mormăie el. Mersi pentru grijă.

Mă hotărăsc să fac pe prostul. Se aşteaptă să fiu prost, aşa că n-ar trebui să fie un efort prea mare.

— Ce-ai făcut ieri după antrenament? întreb.

— Am fost la Starbucks.

— Cu cine?

Se uită strâmb la mine.

— Am vrut doar o cafea. N-am fost cu *nimeni*.

Îl studiez, căutând să văd dacă vrea să ascundă conversaţia cu Rhiannon, deşi nu-l cred capabil de duplicitate.

Chiar nu-si aminteşte că a văzut-o. Că a vorbit cu ea. Că a fost cu ea.

— Atunci de ce a durat atât? îl întreb.

— Ce, m-ai cronometrat? *Sunt înduioşat*.

— Cui i-ai trimis un e-mail la prânz?

— Nimănui, mi-am verificat e-mailul.

— E-mailul tău?

— Dar al cui? Chiar pui întrebări ciudate, amice. Nu-i aşa, Paul?

Paul mestecă nişte costiţă.

— Jur că ori de câte ori vorbiţi voi doi, eu mă gândesc la ale mele. Habar n-am ce spuneţi.

În mod paradoxal, aş vrea să fiu tot în corpul lui James, ca să văd exact ce amintiri

are despre ziua de ieri.

Acum se pare că îşi aminteşte locurile în care a fost, dar a născocit cumva o versiune alternativă a evenimentelor, una care se potriveşte mai bine cu viaţa lui. Mintea lui a făcut asta, ca un fel de adaptare? Sau mintea mea a lăsat în urmă, chiar după plecare, acest fir narativ?

James nu se simte ca şi cum ar fi fost posedat de diavol.

El crede că ziua de ieri a fost o zi ca oricare alta.

Din nou, dimineaţa devine o încercare de a găsi cinci minute de stat la calculator pentru a-mi verifica e-mailul.

N-ar fi trebuit să-i dau lui Rhiannon numărul meu de telefon, mă gândesc.

Apoi mă opresc. Stau în mijlocul holului, şocat. Este o observaţie foarte banală, obişnuită, dar tocmai asta mă ţintuieşte în loc. În contextul vieţii mele, e lipsită de logică. Nu aveam cum să-i dau un număr de telefon. Ştiu asta. Şi totuşi, gândul obişnuit s-a furişat, m-a făcut să cred o clipă că şi eu sunt obişnuit.

Habar n-am ce înseamnă asta, dar bănuiesc că e ceva periculos.

La masa de prânz îi spun lui James că mă duc la bibliotecă.

— Bibliotecile sunt pentru fete, amice, spune el.

N-am niciun mesaj de la Rhiannon, aşa că îi scriu eu.

Rhiannon,

Azi chiar m-ai fi recunoscut. M-am trezit în corpul fratelui geamăn al lui James. Am crezut că asta o să mă ajute să-mi dau seama cum funcţionează lucrurile, dar până acum n-am reuşit.

Vreau să te revăd.

A

Nici de la Nathan nu am vreun mesaj. Mă hotărăsc să-i introduc iar numele într-un motor de căutare, imaginându-mi că ar mai putea fi nişte articole despre ce spune el.

Găsesc peste două mii de rezultate. Toate din ultimele trei zile.

Vestea se răspândeşte. În general de pe site-urile evanghelice, care au luat drept bună afirmaţia despre diavol a lui Nathan. Pentru oamenii ăştia, el este un exemplu în plus că lumea se îndreaptă spre iad.

Din câte îmi amintesc, niciuna dintre multele versiuni ale „Băiatului care a strigat lupul”, pe care le-am auzit în copilărie, nu s-a preocupat aşa de mult de starea emoţională a băiatului, mai ales după ce lupul a apărut în cele din urmă. Vreau să ştiu ce gândeşte Nathan, dacă el chiar crede ce spune. Nu-mi sunt de ajutor nici articolele, nici blogurile – în toate, el spune acelaşi lucru, iar oamenii îl descriu fie ca un ciudat, fie

ca un oracol. Nimeni nu îl tratează ca pe un băiat de şaisprezece ani. Toţi sar peste întrebările adevărate ca să le pună pe cele senzaţionale.

Deschid ultimul lui e-mail.

Nu poţi să eviţi la nesfârşit întrebările mele. Vreau să ştiu cine eşti. Vreau să ştiu de ce îmi faci asta.
Spune-mi.

Dar cum pot să răspund fără să confirm cel puţin o parte din povestea pe care a creat-o el? Simt că are dreptate – într-un fel, nu pot să-i evit la nesfârşit întrebările. Acestea vor începe să sape în mine. Mă vor urmări ori de câte ori mă voi trezi. Dar dându-i un răspuns, îi voi oferi o asigurare pe care ştiu că nu trebuie să o dau. Ea îl va menţine pe drumul lui.

Pentru mine, cel mai bine e ca Nathan să înceapă să creadă că, într-adevăr, e nebun. E groaznic să doreşti cuiva aşa ceva. Mai ales când nu e nebun.

Vreau s-o întreb pe Rhiannon ce să fac. Dar presimt ce-o să-mi răspundă.

Sunt răspunzător de situaţia lui. El a devenit responsabilitatea mea.

Ştiu asta, chiar dacă nu-mi place deloc.

Nu am de gând să scriu imediat. Am nevoie de timp de gândire. Trebuie să-l ajut fără să-i confirm ceva. În cele din urmă, la ultima oră, cred că am găsit.

Ştiu cine eşti. Ţi-am auzit povestea la ştiri.
N-are nicio legătură cu mine – trebuie să fi făcut o greşeală.
Totuşi, mi se pare că nu iei în calcul toate posibilităţile. Sunt sigur că ce ţi s-a întâmplat a fost foarte stresant. Dar răspunsul nu e să dai vina pe diavol.

Îl expediez repede, înainte de antrenamentul de fotbal. Mă uit să văd dacă n-am şi vreun un e-mail de la Rhiannon.

Nimic.

Restul zilei este lipsit de evenimente. Mă pomenesc întrebându-mă încă o dată când am început să cred că zilele mele au să conţină evenimente adevărate. Până acum am trăit neinteresant şi am găsit satisfacţii mai mici în arta de a trece mai departe. Nu-mi place că acum orele par plictisitoare, mai goale. Când faci fără chef ceva, ai timp berechet să examinezi mişcările. Înainte, asta mi se părea interesant. Acum nu are nicio noimă.

Fac antrenamentul la fotbal. Mă duc acasă cu autobuzul. Îmi fac temele. Iau cina. Mă uit la televizor cu familia.

Asta e capcana de a avea ceva pentru care să trăieşti: toate celelalte par lipsite de viaţă.

Eu şi cu James ne ducem primii la culcare. Paul e în bucătărie – vorbeşte cu mama

despre programul de lucru din weekend. Eu şi James nu ne vorbim în timp ce ne punem pijamalele şi ne ducem la baie şi înapoi.

Mă bag în pat şi el stinge lumina. Mă aştept să-l aud strecurându-se în patul alăturat, dar în schimb el zăboveşte în mijlocul camerei.

— Tom?

— Da?

— De ce m-ai întrebat ce am făcut ieri?

Mă ridic în capul oaselor.

— Nu ştiu. Păreai cam… departe.

— Mă gândeam că a fost ciudat. Că m-ai întrebat, vreau să spun.

Acum se îndreaptă spre patul lui. Îl aud lăsându-se pe saltea.

— Aşadar, nu ţi s-a părut nimic schimbat? îl întreb, sperând că ceva o să iasă la suprafaţă.

— Nu-mi vine nimic în minte. Mi s-a părut foarte amuzant că Snyder a trebuit să plece de la antrenament ca să-şi ajute soţia însărcinată să respire. Dar în afară de asta, nimic. Şi astăzi par cu mintea în altă parte?

Adevărul e că, de la micul dejun, n-am mai prea fost atent la el.

— De ce întrebi?

— Fără motiv. Mă simt bine. Doar că nu vreau să pară că ceva nu e în regulă când nu e cazul.

— Pari în regulă, îl liniştesc eu.

— Bun, spune el, schimbându-şi poziţia şi aranjându-şi perna.

Vreau să mai spun ceva, dar nu ştiu ce. Simt o mare tandreţe pentru aceste conversaţii vulnerabile din timpul nopţii, când cuvintele iau în aer o formă diferită în camera întunecată. Mă gândesc la rarele nopţi când am încheiat ziua la o petrecere ţinută acasă la alt copil, sau chiar împărţind camera cu un frate vitreg sau un prieten care îmi plăcea cu adevărat. Acele conversaţii mă făceau să cred că pot să spun orice, chiar dacă ascundeam atâtea. Dar, când în cele din urmă, noaptea punea stăpânire pe lume, întotdeauna era ca şi cum mă pierdeam treptat în somn – nu adormeam brusc.

— Noapte bună, îi spun lui James.

Dar ce simt în realitate este rămas-bun. Plec de aici, plec din familia asta. Am stat doar două zile, dar asta e de două ori mai mult decât sunt obişnuit. A fost doar un indiciu vag despre cum e să te trezeşti în fiecare dimineaţă în acelaşi loc.

Trebuie să abandonez gândul ăsta.

Ziua 6005

Unii cred că bolile mintale sunt o chestiune de dispoziţie, o chestiune de personalitate. Ei cred că depresia e doar o formă de tristeţe, că tulburarea compulsiv-obsesivă e o formă de mare încordare. Ei cred că sufletul e bolnav, nu corpul. În viziunea lor, e ceva în privinţa căruia poţi alege.

Ştiu că nu e deloc aşa.

Când eram copil, nu înţelegeam. Mă trezeam într-un corp nou şi nu înţelegeam de ce lucrurile păreau atenuate, mai vagi. Sau, dimpotrivă – eram supraalimentat, necentrat, ca un aparat de radio cu volumul dat la maximum, care trece repede de la un post la altul. Întrucât nu aveam acces la emoţiile corpului, am presupus că cele pe care le simţeam erau ale mele. Totuşi, în cele din urmă, mi-am dat seama că aceste dispoziţii, aceste dorinţe nestăpânite aparţin corpului la fel ca glasul sau culoarea ochilor. Da, sentimentele înseşi erau intangibile, necristalizate, dar cauza sentimentelor era o problemă de chimie, de biologie.

Este un cerc vicios greu de rupt. Corpul lucrează împotriva ta. Şi din cauza asta eşti şi mai deznădăjduit. Ceea ce nu face decât să amplifice dezechilibrul. Îţi trebuie o tărie neobişnuită să trăieşti cu lucrurile astea. Dar am văzut în repetate rânduri acea tărie. Când intru în viaţa cuiva care se războieşte cu corpul, trebuie să-i oglindesc tăria şi, uneori, plusez, pentru că sunt mai puţin pregătit.

Acum cunosc semnele. Ştiu când să caut flaconul cu pilule, când să las corpul să facă ce vrea el. Trebuie să-mi amintesc întruna că *ăsta nu sunt eu.* Este biologia. Nu sunt eu. Nu sunt ei.

Mintea lui Kelsea Cook este un loc întunecat. Ştiu asta chiar înainte de a deschide ochii. Are o minte neliniştită în care cuvinte şi gânduri şi impulsuri se ciocnesc în mod constant. În mijlocul acestui zgomot, propriile mele gânduri încearcă să se impună. Corpul răspunde transpirând. Încerc să-mi păstrez calmul, dar corpul se opune.

De regulă, dimineaţa la prima oră, nu-i atât de rău. Dacă acum este aşa de rău, trebuie să fie destul de rău tot timpul.

Neliniştea e însoţită de durere. Deschid ochii şi văd cicatricile. Nu doar pe corp, ci şi pe faţă, ca o pânză de păianjen, începând de la linia părului. Cicatricile sunt şi în cameră, pe pereţi, pe podea. Persoanei care locuieşte aici nu-i mai pasă de nimic. Pe pereţi atârnă postere pe jumătate rupte. Oglinda e crăpată. Haine zac abandonate. Storurile sunt trase. Cărţile stau strâmb pe rafturi, ca nişte şiruri de dinţi neîngrijiţi.

La un moment dat, probabil că a desfăcut cu forţa un stilou şi l-a învârtit, pentru că, dacă te uiţi atent, vezi peste tot, pe tavan şi pereţi, picături uscate de cerneală.

Îi accesez trecutul şi sunt şocat că a ajuns atât de departe fără ca nimeni să nu bage de seamă, fără vreun diagnostic. A fost lăsată de capul ei, iar capul ei e dereglat.

E cinci dimineaţa. M-am trezit fără să sune vreun ceas. M-am trezit pentru că gândurile sunt foarte gălăgioase şi niciunul nu e de bine.

Mă chinui să adorm la loc, dar corpul nu mă lasă.

Două ore mai târziu, mă dau jos din pat.

Depresia se aseamănă atât cu un nor negru, cât şi cu un câine negru. Pentru cineva cum e Kelsea, norul negru este metafora potrivită. E înconjurată de el, cufundată în el şi n-are cum să scape. Ce trebuie să facă ea este să încerce să-l stăpânească, să-i dea forma câinelui negru. El va continua să o urmeze peste tot unde se duce; va fi întotdeauna prezent. Dar măcar va fi separat de ea şi va călca pe urmele ei.

Intru împleticindu-mă în baie şi mă bag sub duş.

— Ce faci? strigă un glas de bărbat. N-ai făcut duş aseară?

Nu-mi pasă. Am nevoie să simt apa lovindu-mi corpul. Am nevoie de acest imbold ca să încep ziua.

Când ies din baie, tatăl lui Kelsea e pe hol şi se uită urât la mine.

— Îmbracă-te, spune el încruntat.

Mă înfăşor mai bine cu prosopul.

După ce mă îmbrac, îmi adun cărţile de şcoală. În rucsacul lui Kelsea este un jurnal, dar n-am timp să-l citesc. N-am timp nici să-mi verific e-mailul. Deşi tatăl lui Kelsea e în cealaltă cameră, îl simt că aşteaptă.

Sunt doar ei doi. Accesez şi aflu că ea l-a minţit ca să-l facă să o ducă la şcoală cu maşina – a spus că traseul s-a modificat, dar de fapt nu vrea să fie captivă în autobuz cu alţi elevi. Nu că ar fi terorizată – e prea ocupată să se terorizeze singură ca să bage de seamă. Problema e îngrădirea, neputinţa de a pleca.

Maşina tatălui ei nu e mai bună, dar măcar are de-a face doar cu o singură persoană. Chiar şi când suntem în mişcare, tatăl ei freamătă în continuare de nerăbdare. Mă uimesc întotdeauna oamenii care ştiu că ceva nu e bine, dar ţin morţiş să ignore faptul, de parcă asta l-ar face cumva să dispară. Scapă de confruntare, dar sfârşesc prin a fierbe de iritare.

Ea are nevoie de ajutorul tău, îmi vine să spun, mai ales că nu ştiu cum o să reacţioneze.

Drept care Kelsea nu deschide gura tot drumul. Din răspunsul tatălui ei la această tăcere, îmi imaginez că aşa decurg dimineţile lor.

Kelsea are acces la e-mail pe telefon, dar mă tem să nu las vreo urmă, mai ales după scăparea cu Nathan.

Aşa că străbat holurile şi intru la ore, aşteptând să apară o ocazie să ajung la bibliotecă. Trebuie să mă străduiesc s-o fac pe Kelsea să ducă ziua la bun sfârşit. Ori de câte ori o las mai moale, povara vieţii intervine şi începe să o tragă în jos. Ar fi prea uşor să spun că mă simt invizibil. Mă simt dureros de vizibil şi total ignorat. Oamenii vorbesc cu ea, dar parcă ar fi în afara unei case, vorbind printr-o fereastră închisă. Are prieteni, dar ei sunt persoane cu care să-ţi petreci timpul, nu să-ţi împărţi timpul. Există o bestie falsă care ia forma instinctului şi stăruie mereu asupra inutilităţii a tot ce se întâmplă.

Singura persoană care încearcă să mă provoace la discuţie este Lena, partenera de laborator a lui Kelsea. Suntem la ora de fizică şi avem ca sarcină să construim un sistem de scripeţi. Am mai făcut asta, aşa că nu mi se pare greu. Totuşi, pe Lena o miră

implicarea lui Kelsea. Îmi dau seama că am depăşit limita – că ăsta nu e genul de lucruri care să o intereseze pe Kelsea. Dar Lena nu mă lasă să renunţ. Când încerc să îngân nişte scuze şi să mă dau la o parte, ea insistă să continui.

— Te pricepi la asta, spune ea. Mult mai bine ca mine.

În timp ce aranjez diverse lucruri, Lena îmi vorbeşte despre o petrecere ce urmează să se ţină, mă întreabă dacă am planuri pentru weekend şi îmi spune că s-ar putea să plece la Washington cu părinţii ei. Pare hipersensibilă la reacţia mea şi bănuiesc că de obicei conversaţia se încheie cu mult înainte de acest punct. Dar o las să vorbească, las ca glasul ei să contracareze gândurile nerostite, insistente care emană din mintea mea chinuită.

Apoi ora se termină şi o luăm fiecare în altă parte. Restul zilei nu o mai văd.

Pauza de prânz o petrec în bibliotecă, la calculator. Nu-mi imaginez că o să-mi simtă cineva lipsa la masă – dar poate că asta e doar ce ar gândi Kelsea. O parte din procesul de maturizare constă în a te asigura că simţul realităţii pe care-l ai nu se bazează în întregime pe mintea ta; simt că mintea lui Kelsea nu o lasă deloc să se apropie de acel punct şi mă întreb câte dintre gândurile mele se blochează şi ele acolo.

Când îmi deschid propriul cont de e-mail, îmi amintesc cu uşurare că, în realitate, nu sunt Kelsea. Ba mai bine, am un semn de la Rhiannon, la vederea căruia mă înseninez, până citesc e-mailul.

A,

Aşadar, cine eşti azi?

Ce întrebare ciudată! Dar cred că e logică. Dacă ceva din toate astea are logică.

Ieri a fost o zi grea. Bunica lui Justin e bolnavă, dar în loc să recunoască faptul că e supărat din cauza asta, vorbeşte urât cu toată lumea. Încerc să-l ajut, dar e greu.

Nu ştiu dacă vrei sau nu să auzi asta. Ştiu ce părere ai despre Justin. Dacă vrei să-ţi ascund această parte a vieţii mele, să ştii că pot s-o ascund. Dar nu cred că asta vrei.
Spune-mi cum se desfăşoară ziua ta.

Rhiannon

Îi răspund şi îi spun cam cu ce se confruntă Kelsea. Apoi închei cu asta:

Vreau să fii sinceră cu mine. Chiar dacă doare. Deşi aş prefera să nu doară.

Cu dragoste,

A

Apoi intru în alt cont şi găsesc un răspuns de la Nathan.

Sunt sigur că n-am făcut o greşeală. Ştiu ce eşti. Şi voi afla cine eşti. Reverendul spune că se ocupă de asta. Vrei să mă îndoiesc de mine. Dar nu sunt singurul. Ai să vezi. Mărturiseşte acum, înainte să te descoperim.

Mă uit lung la ecran un minut, încercând să accept că tonul acestui e-mail îi aparţine acelui Nathan pe care l-am cunoscut timp de o zi. Parcă ar fi vorba de două persoane diferite. Mă întreb dacă nu cumva altcineva a preluat contul lui Nathan. Mă întreb cine e „reverendul".

Soneria anunţă sfârşitul pauzei de masă. Mă întorc în clasă şi norul negru pune stăpânire pe mintea mea. Mi-e greu să mă concentrez asupra a ceea ce se spune. Mi-e greu să constat că nimic din toate astea nu e important. Nimic din ce mi se predă aici nu va face viaţa mai puţin dureroasă. Îmi atac pieliţele unghiilor cu o precizie nemiloasă. Este singura senzaţie care pare autentică.

Tatăl lui Kelsea n-o va lua de la şcoală; e încă la muncă. Ea se duce pe jos acasă, pentru a evita autobuzul. Sunt tentat să sparg acest tipar, dar e atâta timp de când n-a mai mers cu autobuzul, aşa că nu ţine minte care este autobuzul ei.

Mă pomenesc din nou dorindu-mi să fi avut posibilitatea să o sun pe Rhiannon, să-mi umplu următoarea oră liberă cu sunetul glasului ei.

În loc de asta, rămân doar cu Kelsea şi percepţiile ei deformate. Drumul spre casă este abrupt şi mă întreb dacă ăsta e încă un mod de a se pedepsi. După vreo jumătate de oră, când mai am tot pe-atâta de mers, mă hotărăsc să mă opresc la un loc de joacă din faţa mea. Părinţii îmi aruncă priviri circumspecte, pentru că nu sunt părinte şi nici copil mic, aşa că mă ţin departe de tobogane, de leagăne şi de groapa cu nisip şi ajung pe un balansoar de pe margine, care arată de parcă ar fi fost îndepărtat pentru comportament urât.

Aş putea să-mi fac temele; în loc de asta scot jurnalul lui Kelsea. Mi-e cam frică de ce voi găsi înăuntru, dar sunt curios. Dacă nu pot să accesez ce simte ea, măcar voi putea să citesc un manuscris parţial.

Nu e un jurnal obişnuit. Îmi dau seama de asta după câteva pagini. Nu conţine gânduri despre băieţi sau fete. Nu există comentarii despre neînţelegeri cu tatăl sau cu profesorii ei şi nici secrete ori nedreptăţi mărturisite.

În loc de asta există moduri de a-ţi lua zilele, descrise în amănunţime.

Cuţite în inimă. Cuţite în braţ. Curele în jurul gâtului. Pungi de plastic. Căderi de la mare înălţime. Autoincendiere. Toate documentate metodic. Exemple date. Ilustraţii – ilustraţii brute în care persoana de probă e în mod clar Kelsea.

Îl răsfoiesc până la capăt, trecând de pagini întregi de dozaje şi instrucţiuni speciale.

La urmă mai sunt pagini goale, dar, înainte de ele, este o pagină pe care scrie *TERMEN-LIMITĂ,* urmat de o dată până la care mai sunt doar şase zile.

Mă uit prin caiet, încercând să găsesc alt termen-limită, ratat. Dar nu găsesc.

Mă ridic de pe balansoar şi mă îndepărtez de parc. Pentru că acum mă simt de parcă aş fi acea fiinţă de care se tem părinţii, realitatea pe care vor s-o evite. Nu, nu doar s-o evite – s-o preîntâmpine. Nu vor să mă apropii de copiii lor şi nu-i condamn. Las impresia că stric tot ce ating.

Nu ştiu ce să fac. În prezent nu există nicio ameninţare – deţin controlul asupra corpului şi, atâta timp cât controlez corpul, n-am să-l las să-şi facă rău. Dar peste şase zile nu voi mai deţine controlul asupra lui.

Ştiu că nu trebuie să mă amestec. E viaţa lui Kelsea, nu a mea. Este nedrept din partea mea să-i limitez alegerile, hotărârile pe care le-a luat.

Impulsul meu copilăresc este să-mi doresc să nu fi deschis jurnalul.

Dar l-am deschis.

Încerc să accesez vreo amintire în care Kelsea scoate un strigăt de ajutor. Dar treaba cu strigătul de ajutor e că trebuie să fie cineva în preajmă să-l audă. Iar eu nu găsesc în viaţa lui Kelsea un astfel de moment. Tatăl ei vede ce vrea el să vadă, iar ea nu vrea să risipească această închipuire cu realitatea. Mama ei a plecat acum mulţi ani. Celelalte rude sunt distante. Toţi prietenii există în afara norului negru. Doar pentru că Lena a fost drăguţă la ora de fizică nu înseamnă că ar trebui să fie împovărată cu asta.

Reuşesc să mă întorc în casa pustie a lui Kelsea, transpirat şi epuizat. Deschid calculatorul şi tot ce trebuie să ştiu e acolo, în istoricul ei – site-urile de unde provin aceste planuri, de unde pot fi adunate aceste informaţii. Nu e nevoie decât de un click pentru ca toată lumea să vadă. Numai că nu se uită nimeni.

Amândoi simţim nevoia să vorbim cu cineva.

Îi trimit un e-mail lui Rhiannon.

Chiar trebuie să vorbesc cu tine acum. Fata în al cărei corp sunt vrea să-şi ia zilele. Nu e o glumă.

Îi dau numărul de telefon de acasă al lui Kelsea, gândindu-mă că apelul nu va fi înregistrat.

După zece minute, mă sună.

— Alo? răspund.

— Tu eşti? întreabă ea.

— Da.

Am uitat că nu ştie cum îmi sună glasul.

— Eu sunt.

— Am primit e-mailul tău. Uau!

— Da, uau!

— De unde ştii?

Îi spun pe scurt despre jurnalul lui Kelsea.

— Biata fată! spune Rhiannon. Ce-ai de gând să faci?

— Habar n-am.
— Nu trebuie să spui cuiva?
— Pentru asta nu există instruire, Rhiannon. Chiar nu ştiu.
Tot ce ştiu e că am nevoie de ea. Dar mi-e frică să i-o spun, pentru că asta ar putea să o sperie şi s-o îndepărteze de mine.
— Unde eşti? mă întreabă ea.
Îi spun oraşul.
— Nu e departe. Aş putea ajunge acolo repede. Eşti singur?
— Da. Tatăl ei vine acasă abia pe la şapte.
— Dă-mi adresa.
I-o dau.
— Am să fiu acolo, spune ea.
Nici n-a fost nevoie să o rog. Asta înseamnă mai mult decât îşi dă ea seama.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş face ordine în camera lui Kelsea. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă mâine-dimineaţă s-ar trezi şi ar găsi totul la locul lui. Asta i-ar oferi puţină linişte neaşteptată? Ar face-o să înţeleagă că viaţa ei nu trebuie să fie un haos? Sau doar ar arunca o privire şi ar distruge-o iar? Pentru că asta i-ar spune să facă biologia ei, chimia ei.

Se aude soneria de la uşă. Am petrecut ultimele zece minute uitându-mă la petele de cerneală de pe pereţi, sperând să găsesc un răspuns şi ştiind că nu-l voi găsi.
În acest moment, norul negru e atât de dens, încât nici chiar prezenţa lui Rhiannon nu-l poate îndepărta. Sunt fericit să o văd în prag, dar fericirea seamănă mai mult cu recunoştinţă resemnată decât cu plăcere.
Clipeşte des, măsurându-mă cu privirea. Am uitat că nu e obişnuită cu asta, că nu se aşteaptă la o altă persoană în fiecare zi. Una e să admiţi posibilitatea asta în mod teoretic şi cu totul alta e să te pomeneşti faţă în faţă cu o fată slabă, neputincioasă.
— Îţi mulţumesc că ai venit, spun.
E cinci şi câteva minute, aşa că nu avem prea mult timp la dispoziţie până vine acasă tatăl lui Kelsea.
Ne ducem în camera lui Kelsea. Rhiannon vede jurnalul pe pat şi îl ia. Aştept până termină de citit.
— Treaba asta-i serioasă, spune. Am avut şi eu… gânduri. Dar nimic de genul ăsta.
Se aşază pe pat. Mă aşez lângă ea.
— Trebuie s-o împiedici, spune.
— Dar cum? Şi chiar am dreptul ăsta? N-ar trebui să decidă singură?
— Şi-atunci? O laşi pur şi simplu să moară? Pentru că n-ai vrut să te implici?
Îi iau mâna.
— Nu ştim sigur dacă termenul-limită e real. Ăsta ar putea să fie doar modul ei de a scăpa de gânduri. Le-a aşternut pe hârtie ca să nu le pună în aplicare.
Se uită la mâinile noastre.
— Treaba asta e ciudată, spune ea.

— Ce?

Îmi strânge o dată mâna, apoi şi-o trage pe a ei.

— Asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu e ca zilele trecute. Adică, e o mână diferită. Tu eşti diferit.

— Ba nu sunt.

— Nu poţi să spui asta. Da, în interior eşti aceeaşi fiinţă. Dar şi exteriorul contează.

— Tu arăţi la fel, indiferent de ochii cu care te privesc. Mă simt acelaşi.

E adevărat, dar ea altceva vrea să spună.

— Nu te-ai implicat niciodată în vieţile oamenilor? Ale celor în care sălăşluieşti.

Clatin din cap.

— Încerci să laşi vieţile aşa cum le-ai găsit.

— Da.

— Dar cum rămâne cu Justin? Ce te-a făcut să procedezi altfel?

— Tu, îi răspund.

Doar un cuvânt şi în sfârşit înţelege. Doar un cuvânt şi, în sfârşit, uşa imensităţii e descuiată.

— Asta n-are nicio logică, spune ea.

Şi singurul mod de a-i arăta că are logică, singurul mod de a face ca imensitatea să fie reală este să mă aplec şi să o sărut. Ca ultima dată, dar deloc ca ultima dată. Nu ca primul nostru sărut, dar şi ca primul nostru sărut. Şi mai este ceva care ne înconjoară – norul negru, dar şi imensitatea. Nu o sărut fiindcă vreau şi nu o sărut fiindcă simt nevoia s-o fac – o sărut dintr-un motiv care transcede dorinţa şi nevoia, care este fundamental pentru existenţa noastră, o componentă moleculară pe care se va clădi universul nostru. Nu e primul nostru sărut, dar e primul sărut în care mă cunoaşte şi care e mai mult decât a fost vreodată un prim sărut.

Mă pomenesc dorindu-mi ca şi Kelsea să poată simţi asta. Poate chiar simte. Nu e destul. Nu e o soluţie. Dar, pe moment, micşorează greutatea.

Rhiannon nu zâmbeşte când ne desprindem unul de celălalt. Nu există nimic din ameţeala sărutului anterior.

— Asta e categoric ciudat, spune ea.

— De ce?

— Pentru că eşti fată. Pentru că am, totuşi, un iubit. Pentru că vorbim de sinuciderea altcuiva.

— În inima ta contează vreuna dintre astea? În inima mea, nu contează.

— Da, contează.

— Ce anume?

— Toate. Când te sărut, nu te sărut pe tine, de fapt. Tu eşti undeva acolo, în interior. Dar eu sărut exteriorul. Şi, cu toate că te simt dedesubt, tot ce obţin e tristeţea. O sărut pe ea şi îmi vine să plâng.

— Eu nu asta vreau, îi spun.

— Ştiu. Dar asta se întâmplă.

Se ridică şi se uită prin cameră, căutând indicii ale unui omor ce mai are până să se

întâmple.

— Dacă ar sângera pe stradă, ce ai face? mă întreabă.

— Nu e aceeaşi situaţie.

— Dacă ar fi să omoare pe altcineva?

— Aş da-o pe mâna poliţiei.

— Cu ce diferă treaba asta?

— E vorba de viaţa ei. Nu de a altcuiva.

— Dar tot crimă e.

— Dacă vrea cu adevărat să se omoare, nu pot face nimic să o împiedic.

Chiar în clipa în care rostesc asta, îmi dau seama că greşesc.

— În regulă, spun, înainte ca Rhiannon să apuce să mă corecteze. Piedicile pot fi de ajutor. Implicarea altor oameni poate fi de ajutor. Un consult medical poate fi de ajutor.

— Exact ca şi cum ar avea cancer sau ar sângera pe stradă.

Astea sunt cuvintele de care am nevoie. Nu e suficient să le aud rostite de glasul meu. Am nevoie să le aud spuse de cineva în care am încredere.

— Şi cui să-i spun?

— Unui consilier psihologic, poate?

Mă uit la ceas.

— Şcoala e închisă şi nu mai avem timp decât până la miezul nopţii, nu uita.

— Cine e cea mai bună prietenă a ei?

Clatin din cap.

— Iubit? Iubită?

— Nu.

— Un serviciu telefonic pentru sinucideri?

— Dacă sunăm la unul, îmi vor da mie sfaturi, nu ei. Nu avem de unde să ştim dacă mâine şi le va aminti, sau dacă vor avea vreun efect. Crede-mă că m-am gândit la opţiunile astea.

— Aşadar, mai rămâne doar tatăl ei. Corect?

— Cred că a plecat de ceva timp.

— Trebuie să-l faci să se întoarcă.

Sună foarte uşor. Dar amândoi ştim că nu e uşor.

— Şi ce îi spun?

— Îi spui „Tată, vreau să mă omor”. Simplu.

— Şi dacă mă întreabă de ce?

— Îi spui că nu ştii de ce. Nu spui nimic precis. Ea va trebui să se gândească amănunţit la asta începând de mâine.

— Ai meditat serios la lucrul ăsta, nu-i aşa?

— Drumul până aici a fost aglomerat.

— Şi dacă lui nu-i pasă? Dacă nu o crede?

— Atunci îi iei cheile şi te duci cu maşina la cel mai apropiat spital. Iei şi jurnalul cu tine.

Auzind-o spunând asta, totul are sens.

Se aşază la loc pe pat.

— Vino încoace, îmi spune ea.

Dar de data asta nu ne sărutăm. În schimb, îmi îmbrăţişează trupul fragil.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, şoptesc.

— Poţi, îmi spune ea. Sigur că poţi.

Sunt singur în camera lui Kelsea când tatăl ei vine acasă. Îl aud aruncând cheile şi luând ceva din frigider, îl aud cum se duce în camera lui, apoi cum iese iar. Nu strigă „Bună!" Nici nu ştiu dacă îşi dă seama că sunt aici.

Trec cinci minute. Zece minute. În cele din urmă, strigă: „La masă!"

N-am auzit vreo activitate în bucătărie, aşa că nu mă miră să găsesc pe masă o găletuşă de la KFC. El a început deja să mănânce un copan.

Bănuiesc cum merge de obicei treaba asta. El îşi ia cina în dormitor, în faţa televizorului. Kelsea şi-o duce pe a ei în camera ei. Şi restul serii nu se mai văd.

Dar în seara asta e altfel. În seara asta ea spune:

— Vreau să mă omor.

La început, nu cred că m-a auzit.

— Ştiu că nu vrei să auzi asta, spun. Dar e adevărat. Mâna îi coboară pe lângă corp, continuând să ţină copanul.

— Ce spui? mă întreabă.

— Vreau să mor, îi răspund.

— Ei, asta-i! face el. Serios?

Dacă aş fi Kelsea, probabil că aş ieşi din cameră, scârbită. Aş renunţa.

— Trebuie să mă ajuţi. Mă gândesc de mult timp la asta.

Pun jurnalul pe masă, îl împing spre el. Asta ar putea să fie, în ultimă instanţă, cea mai mare trădare a mea săvârşită faţă de Kelsea. Mă simt îngrozitor, dar aud în urechi glasul lui Rhiannon spunându-mi că fac ce trebuie.

Tatăl lui Kelsea pune copanul pe masă şi ia jurnalul, începe să-l citească. Încerc să-i descifrez expresia. Nu vrea să fie văzut aşa. Nu-i place deloc ce se întâmplă. Ba chiar urăşte asta. Dar nu pe ea. Continuă să citească deoarece chiar dacă urăşte situaţia, pe ea nu o urăşte.

— Kelsea… rosteşte el cu glas sugrumat.

Aş vrea ca ea să poată să vadă cum îl loveşte asta. Expresia de pe faţa lui, viaţa care i se prăbuşeşte. Pentru că atunci poate şi-ar da seama, chiar şi numai o fracţiune de secundă, că deşi pentru ea lumea nu contează, pentru lume ea contează.

— Asta nu e doar aşa, o… chestie? întreabă el.

Clatin din cap. E o întrebare prostească, dar nu i-o spun.

— Şi ce facem?

Gata! Al meu e!

— Avem nevoie de ajutor, îi spun. Mâine-dimineaţă trebuie să găsim un cabinet de consultanţă care e deschis sâmbăta, ca să vedem ce avem de făcut. Probabil am nevoie de medicaţie. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu un doctor. Trăiesc cu acest gând de foarte mult timp.

— Dar de ce nu mi-ai spus?

Tu de ce n-ai văzut? îmi vine să întreb la rândul meu. Dar acum n-am timp de asta. O să-şi dea seama singur.

— Nu contează. Acum avem altceva de făcut. Îţi cer ajutorul. Trebuie să mă ajuţi.

— Eşti sigură că nu poate să aştepte până mâine?

— N-am de gând să fac nimic în seara asta. Dar mâine trebuie să stai cu ochii pe mine. Trebuie să mă obligi dacă mă răzgândesc. S-ar putea să mă răzgândesc. S-ar putea să mă prefac, să pretind că toată conversaţia asta nu a avut loc. Păstrează caietul ăsta. Dacă mă împotrivesc, nu te lăsa. Cheamă o ambulanţă.

— O ambulanţă?

— Treaba e foarte serioasă, tată.

Ultimul cuvânt îl dezmeticeşte cu adevărat. Nu cred că fiica lui, Kelsea, îl foloseşte prea des.

Acum plânge. Stăm pur şi simplu aşa, uitându-ne unul la altul.

În cele din urmă, spune:

— Mănâncă ceva.

Iau puţin din găletuşă, apoi mă duc în camera mea. Am zis tot ce trebuia să zic.

Restul va trebui să i-l spună Kelsea.

Îl aud plimbându-se cu paşi mari prin casă. Îl aud vorbind la telefon cu cineva şi sper că e cineva care poate să-l ajute aşa cum m-a ajutat Rhiannon pe mine. Îl aud oprindu-se în faţa uşii, temându-se să o deschidă, dar ascultând. Fac câteva zgomote mici ca să ştie că sunt trează, în viaţă.

Adorm în sunetul îngrijorării lui.

Ziua 6006

Sună telefonul.

Întind mâna după el, gândindu-mă că e Rhiannon.

Chiar dacă nu se poate.

Mă uit la numele de pe ecran. *Austin.*

Iubitul meu.

— Alo? spun.

— Hugo! Ăsta e apelul de trezire de la ora nouă. Într-o oră sunt la tine. Du-te să te faci gigea.

— Cum spui tu, mormăi eu.

Am o grămadă de lucruri de făcut într-o oră.

În primul rând, să mă scol, să fac duş şi să mă îmbrac. Părinţii mei vorbesc tare în bucătărie într-o limbă pe care nu o cunosc. Sună ca spaniola, dar nu e spaniolă, aşa că bănuiesc că e portugheză. Limbile străine mă derutează – mă descurc puţin în câteva, dar nu pot accesa memoria unei persoane destul de repede ca să mă prefac că vorbesc fluent vreuna dintre ele. Accesez şi aflu că părinţii lui Hugo sunt din Brazilia. Dar asta n-o să mă ajute să-i înţeleg mai bine. Aşa că o şterg din bucătărie.

Austin îl ia pe Hugo ca să meargă la o demonstraţie gay în Annapolis. Vin şi doi prieteni de-ai lor, William şi Nicolas. Evenimentul e însemnat în calendarul lui Hugo, ca şi în mintea lui.

Din fericire, Hugo are în camera lui un laptop. Întrucât e weekend şi un calculator din şcoală nu e o opţiune, am să risc să-mi verific e-mailul. Îl deschid repede şi găsesc ceva ce mi-a trimis Rhiannon cu doar zece minute în urmă:

A,

Sper că a mers bine ieri. Chiar acum am sunat la ea şi nu era nimeni acasă – crezi că s-au dus să ceară ajutor? Vreau să iau asta ca pe un semn bun.

Între timp, iată un link pe care trebuie să-l vezi.
Treaba a scăpat de sub control.

Unde eşti azi?

R

Dau click pe linkul de sub iniţiala ei şi ajung la pagina de internet a unui tabloid important din Baltimore. Titlul anunţă zgomotos:

DIAVOLUL PRINTRE NOI!

E povestea lui Nathan, dar nu e doar povestea lui Nathan. De data asta, mai sunt

cinci sau şase oameni din zonă care pretind că au fost posedaţi de diavol. Spre marea mea uşurare, niciunul în afară de Nathan nu-mi este cunoscut. Toţi sunt mai mari ca mine. Cei mai mulţi pretind că au fost posedaţi mult mai mult timp decât o singură zi.

M-aş fi aşteptat ca semnatara articolului să fie mai sceptică, dar ea crede poveştile fără simţ critic. Ba chiar face referire şi la alte poveşti de posedare demonică – criminali în serie care au pretins că au fost sub influenţa forţelor satanice, politicieni şi predicatori care au fost prinşi în situaţii compromiţătoare şi au spus că ceva foarte neobişnuit ar fi pus stăpânire pe ei. Toate sună foarte convenabil.

Trec repede numele lui Nathan printr-un motor de căutare şi găsesc şi alte articole. Se pare că povestea se întinde. Nu doar în presa tabloidă şi pe bloguri, ci şi în comunitatea evanghelică.

În toate articolele este citată o singură persoană. În esenţă, spune de fiecare dată acelaşi lucru:

„N-am nicio îndoială că acestea sunt cazuri de posedare demonică”, spune reverendul Anderson Poole, care l-a consiliat pe Daldry. „Acestea sunt exemple de manual. Diavolul e nimic dacă nu e previzibil.”
„Aceste posedări n-ar trebui să constituie o surpriză”, spune Poole. „Noi ca societate am lăsat uşa larg deschisă. De ce n-ar intra diavolul?”

Oamenii cred acest lucru. Articolele şi comentariile de pe bloguri sunt cu duiumul – toate de la oameni care văd lucrarea diavolului.

Deşi ar trebui să ştiu mai bine în ce mă bag, îi scriu repede un e-mail lui Nathan.

Nu sunt diavolul.

Îl expediez, dar nu mă simt mai bine.

Îi trimit un e-mail lui Rhiannon, spunându-i cum a mers treaba cu tatăl lui Kelsea. Îi dau de ştire şi că am să fiu o zi în Annapolis, şi îi spun ce tricou port şi cum arăt.

Afară se aude un claxon şi văd o maşină care trebuie să fie a lui Austin. Alerg în bucătărie şi îmi iau în grabă la revedere de la părinţii lui Hugo. Apoi urc în maşină. William, băiatul aflat în scaunul din dreapta şoferului, se mută pe bancheta din spate lângă celălalt băiat pentru ca eu să pot să stau alături de iubitul meu. Austin aruncă o privire spre ţinuta mea şi plescăie din limbă:

— Porţi *asta* la demonstraţie?

Dar glumeşte. Cred.

Tot drumul se discută în jurul meu, dar eu nu prea iau parte la conversaţie. Mintea mea e în cu totul altă parte.

Nu trebuia să-i trimit lui Nathan acel e-mail.

Un simplu rând, dar el recunoaşte prea multe.

Din clipa în care ajungem în Annapolis, Austin este în elementul lui.

— Nu-i aşa că e distractiv? întreabă el întruna.

William, Nicolas şi cu mine dăm din cap, aprobând. În realitate, demonstraţiile gay nu sunt atât de complicate – în multe privinţe, e ca şi cum marina militară a devenit homosexuală preţ de o zi şi o parte din drojdia societăţii e aici să o aplaude. Vremea e însorită şi rece şi asta pare să-i încurajeze şi mai mult pe spectatori şi demonstranţi. Lui Austin îi place să mă ţină de mână în timp ce mergem pe drumul pavat cu cărămidă galbenă. În mod normal, aş fi încântat. Are tot dreptul să fie mândru, să se bucure de această zi. Nu e vina lui că sunt atât de absent.

Mă uit în mulţime după Rhiannon. Nu mă pot abţine.

Când şi când, Austin mă surprinde.

— Vezi pe cineva cunoscut?

— Nu, spun cu sinceritate.

Ea nu e aici. N-a reuşit să ajungă. Şi mă simt prost că m-am aşteptat să o facă. Nu poate să renunţe la viaţa ei ori de câte ori sunt disponibil. Ziua ei nu e mai puţin importantă decât a mea.

Am ajuns la un colţ în care câţiva oameni protestează faţă de aceste festivităţi. Nu înţeleg deloc asta. E ca şi cum ai protesta că unii oameni au părut roşu.

Din experienţa mea, dorinţa e dorinţă, iubirea e iubire. Nu m-am îndrăgostit niciodată de un sex. M-am îndrăgostit de indivizi. Ştiu că oamenilor le e greu să facă asta, dar nu pricep de ce e atât de greu când este atât de evident.

Îmi amintesc de ezitarea lui Rhiannon de a mă mai săruta când eram Kelsea. Sper că n-a fost nici pe departe din acest motiv. În momentul acela existau multe alte motive.

Una dintre pancartele protestatarilor îmi atrage atenţia. *Homosexualitatea este lucrarea diavolului,* scrie pe ea. Şi din nou mă gândesc că oamenii recurg la diavol când vor să rezume lucrurile de care se tem. Cauza şi efectul sunt inversate. Diavolul nu obligă pe nimeni să facă ceva. Oamenii fac anumite lucruri şi pe urmă dau vina pe diavol.

Aşa cum mă aşteptam, Austin se opreşte şi mă sărută în faţa protestatarilor. Încerc să-i răspund la sărut. Din punct de vedere filosofic, sunt alături de el. Dar nu sunt în sărut. Nu pot să fabric intensitatea.

El observă. Nu spune nimic, dar observă.

Vreau să-mi verific e-mailul pe telefonul lui Hugo, dar Austin nu mă scapă din ochi. Când William şi Nicolas spun că se duc să mănânce ceva, Austin le răspunde că el şi cu mine o să ne vedem de drumul nostru o vreme.

Presupun că mergem şi noi să mâncăm, dar în loc de asta el mă trage într-un magazin de îmbrăcăminte ultimul răcnet şi în următoarea oră probează tot felul de lucruri, eu stând în faţa cabinei de probă, dându-mi cu părerea. La un moment dat, mă trage în cabină ca să mă mai sărute, iar eu răspund. Dar, în acelaşi timp, mă gândesc că, dacă suntem înăuntru, Rhiannon n-are cum să mă găsească.

În timp ce Austin se întreabă dacă jeanşii mulaţi sunt suficient de mulaţi, eu mă pomenesc întrebându-mă ce face Kelsea în momentul ăsta. Se confesează, merge până la capăt, sau e insolentă şi neagă că a cerut vreodată ajutor? Mi-i imaginez pe Tom şi pe James în camera de relaxare, jucând jocuri video, fără să aibă habar că săptămâna lor a fost tulburată. Mă gândesc la Roger Wilson, mi-l închipui pregătindu-şi hainele pentru

slujba de mâine-dimineaţă.
— La ce te gândeşti? mă întreabă Austin.
— Sunt grozave, spun.
— Dar nici nu te-ai uitat.
Nu pot să-l contrazic. Are dreptate. Nu m-am uitat.
Mă uit la el acum. Trebuie să fiu mai atent.
— Îmi plac, îi zic.
— Ei bine, mie nu, spune el.
Apoi se întoarce ca o furtună în cabina de probă.

Nu sunt un musafir bun în viaţa lui Hugo. Îi accesez amintirile şi descopăr că au devenit iubiţi chiar la sărbătoarea asta, acum un an. Erau prieteni de ceva timp, dar niciodată n-au vorbit despre ce simţeau. Fiecăruia îi era teamă că o să strice prietenia şi, în loc să îmbunătăţească lucrurile, prudenţa lor făcea ca totul să fie încurcat. Aşa că în cele din urmă, când doi bărbaţi la douăzeci şi ceva de ani au trecut pe lângă ei ţinându-se de mână, Austin a spus:
— Am putea fi noi peste zece ani.
Iar Hugo a spus:
— Sau peste zece luni.
Iar Austin a zis:
— Sau zece zile.
Şi Hugo a spus:
— Sau zece minute.
Şi Austin a spus:
— Sau zece secunde.
Apoi a numărat fiecare până la zece şi restul zilei s-au ţinut de mână.
Aşa a început.
Hugo şi-ar fi amintit asta.
Eu nu.

Austin simte că ceva s-a schimbat. Iese din cabină fără haine în braţe, se uită la mine şi ia o decizie.
— Să ieşim de aici, spune el. Nu vreau să avem discuţia asta în magazin.
Mă conduce, departe de locul festivităţii, departe de mulţime. Găseşte o bancă oarecum izolată şi îl urmez acolo. După ce ne aşezăm, începe:
— Toată ziua asta n-ai fost cu mine odată. Nu asculţi un cuvânt din ce spun. Te tot uiţi în jur după altcineva. Şi când te sărut, parcă aş săruta un lemn. Şi tocmai astăzi. Parcă spuneai că o să scapi de ce te chinuie de două săptămâni, îmi amintesc *sigur* că ai zis că nu există altcineva. Dar poate că mă înşel. Eram dispus să lupt din toate puterile, Hugo. Dar nu pot să lupt şi în acelaşi timp să mă fac că plouă.
— Îmi pare rău, Austin, spun.
— Măcar mă iubeşti?
Habar n-am dacă Hugo îl iubeşte sau nu. Dacă aş încerca, sunt sigur că aş putea

accesa momente în care l-a iubit şi momente în care nu l-a iubit. Dar nu pot să răspund la întrebare şi să fiu sigur că sunt sincer. Sunt prins în capcană.

— Sentimentele mele nu s-au schimbat, spun. Doar că astăzi sunt cam distrat. N-are nicio legătură cu tine.

Austin râde.

— Aniversarea noastră n-are nicio legătură cu mine?

— Nu asta am spus. Mă refer la starea mea de spirit.

Acum Austin clatină din cap.

— Nu pot să fac asta, Hugo. Ştii că nu pot să fac asta.

— O rupi cu mine? întreb, cu o teamă sinceră în glas.

Nu-mi vine să cred că le fac asta amândurora.

Austin aude teama, se uită la mine şi poate că vede ceva care merită să fie păstrat.

— Nu aşa vreau să decurgă ziua de azi, spune el. Dar trebuie să cred că nu e nici cum vrei tu să decurgă.

Nu pot să-mi imaginez că Hugo avea de gând să se despartă astăzi de Austin. Iar dacă avea, poate oricând să o facă mâine.

— Vino încoace, spun.

Austin se îndreaptă spre mine şi mă rezem de umărul lui. Stăm aşa o clipă, uitându-ne la vapoarele din golf. Îl iau de mână. Când mă întorc să mă uit la el, clipeşte repede şi des pentru a-şi reţine lacrimile.

De data asta, când îl sărut, ştiu că există ceva în asta. El s-ar putea s-o simtă ca fiind iubire. Este recunoştinţa mea faţă de el că n-a pus capăt relaţiei. Este recunoştinţa mea faţă de el că i-a mai acordat măcar o zi.

Stăm acolo până târziu şi în tot timpul ăsta sunt un iubit bun. În cele din urmă, mă pierd puţin în viaţa lui Hugo, dansând cu Austin, William, Nicolas şi câteva sute de alţi gay şi lesbiene, când organizatorii paradei pun la staţia de amplificare cântecul „În marina militară”.

Mă tot uit după Rhiannon, dar numai când Austin nu e atent. Şi, la un moment dat, renunţ.

Când ajung acasă, găsesc un e-mail de la ea.

A,

Scuze, n-am reuşit să ajung la Annapolis – am avut nişte lucruri de făcut.
Poate mâine?

R

Mă întreb care au fost lucrurile pe care le-a avut de făcut. Trebuie să presupun că ele îl implică pe Justin, nu-i aşa? Pentru că altfel mi-ar fi spus despre ce e vorba.

Meditez la asta când primesc de la Austin un mesaj pe telefon, în care îmi spune că până la urmă a avut o zi grozavă. Nu-mi rămâne decât să sper că Hugo şi-o aminteşte

aşa, pentru că acum Austin are dovada dacă el neagă.

Intră mama lui Hugo şi îmi spune ceva în portugheză. Pricep doar cam jumătate.

— Sunt obosit, îi spun în engleză. Cred că e ora de culcare.

Nu cred că i-am răspuns la întrebări, dar ea doar clatină din cap – sunt un adolescent tipic, rebel – şi se întoarce în camera ei.

Înainte să mă culc, mă hotărăsc să văd dacă Nathan mi-a răspuns.

Da.

Două cuvinte:

Dovedeşte-o.

Ziua 6007

Dimineaţa următoare mă trezesc în corpul lui Beyoncé.

Nu adevărata Beyoncé. Dar un corp care seamănă extraordinar cu al ei. Numai curbe acolo unde trebuie.

Deschid ochii şi văd ca prin ceaţă. Întind mâna după ochelarii de pe noptieră, dar nu sunt acolo. Aşa că mă duc împleticindu-mă la baie şi îmi pun lentilele de contact.

Apoi mă uit în oglindă.

Nu sunt drăguţă. Nu sunt frumoasă.

Sunt superbă din cap până-n picioare.

Pentru mine, cea mai mare fericire este atunci când sunt suficient de atrăgător. Adică: alţi oameni să nu mă considere neatrăgător. Adică: să fac o impresie bună. Adică: viaţa mea să nu fie definită de farmec, pentru că ăsta aduce pericolele lui precum şi recompensele lui.

Viaţa lui Ashley Ashton e definită de farmecul ei. Frumuseţea poate veni în mod natural, dar e greu să fii uluitoare din întâmplare. În faţa asta, în corpul ăsta a intrat multă muncă. Sunt sigur că există o rutină matinală completă prin care trebuie să trec înainte de a începe ziua.

Totuşi, nu vreau să execut nicio parte a rutinei. Pe fetele precum Ashley îmi vine să le scutur şi să le spun că, indiferent cât de tare se împotrivesc, această înfăţişare adolescentină nu o să ţină veşnic şi că există temelii mult mai bune pe care să-ţi clădeşti viaţa nu doar pe cât de atrăgătoare eşti. Dar n-am cum să transmit mesajul ăsta. Singurul mod de a mă răzvrăti este să-i las o zi sprâncenele nepensate.

Accesez unde mă aflu şi descopăr că sunt la doar aproximativ cincisprezece minute de Rhiannon.

Semn bun.

Îmi verific contul de e-mail şi găsesc un mesaj de la ea.

A,

Azi sunt liberă şi am maşina. I-am spus mamei că am comisioane.
Vrei să fii unul dintre comisioanele mele?

R

Îi spun da. De un milion de ori da.

Părinţii lui Ashley sunt plecaţi în weekend. Şef este fratele ei mai mare, Clayton. Mă tem că o să-mi dea bătăi de cap, dar are treburile lui, cum îmi explică în mod repetat. Îi spun că n-am să-i stau în cale.

— Ai de gând să ieşi în ţinuta asta? mă întreabă.

În mod normal, când un frate mai mare întreabă asta, înseamnă că fusta e prea

scurtă sau decolteul prea generos. Dar în cazul ăsta, cred că spune că sunt îmbrăcat tot ca Ashley cea de acasă, nu ca aceea cu popularitate.

În realitate nu-mi pasă, dar trebuie să respect faptul că lui Ashley i-ar păsa – probabil foarte mult. Aşa că mă duc înapoi şi mă schimb şi chiar mă fardez puţin. Sunt fascinat de viaţa pe care trebuie s-o ducă Ashley, de faptul că e aşa de mişto. Probabil că asta îi schimbă întreaga perspectivă asupra lumii. Dacă alţii te văd diferit, până la urmă şi tu ajungi să-i vezi diferit.

Chiar şi fratele ei îi respectă părerea cum sigur nu i-ar respecta-o dacă ar arăta normal. Nici nu clipeşte când îi spun că am să-mi petrec ziua cu prietena mea, Rhiannon.

Dacă frumuseţea ta e necontestată, şi multe alte lucruri pot trece necontestate.

În clipa în care mă urc în maşină, Rhiannon izbucneşte în râs.

— Trebuie că-ţi baţi joc de mine, îmi zice.

— Poftim? spun.

Apoi mă prind.

— *Poftim?* mă imită ea.

Mă bucur că se simte destul de confortabil ca să facă asta, totuşi, sunt luat peste picior.

— Trebuie să înţelegi că eşti prima persoană care mă cunoaşte în mai mult decât un singur corp. Nu sunt obişnuit cu asta. Nu ştiu cum o să reacţionezi.

Asta o face să devină puţin mai serioasă.

— Scuză-mă. Doar că eşti o negresă supersexy. Mi-e foarte greu să am o imagine mentală a ta. Trebuie s-o schimb întruna.

— Imaginează-mă cum vrei tu. Pentru că există şansa ca acea imagine să fie mai fidelă decât vreunul dintre corpurile în care mă vezi.

— Cred că imaginaţia mea mai are nevoie de ceva timp să se obişnuiască cu situaţia, bine?

— Bine. Şi-acum, încotro?

— Întrucât am fost deja la ocean, m-am gândit ca azi să mergem într-o pădure.

Pornim spre pădure.

Nu e ca ultima dată. Aparatul de radio e deschis, dar nu cântăm odată cu el. Împărţim acelaşi spaţiu, dar gândurile noastre se împrăştie în afara lui.

Îmi vine s-o iau de mână, dar simt că n-ar merge. Ştiu că ea nu va întinde mâna după a mea, nu, în afară de cazul când am nevoie de asta. Asta e problema când eşti aşa de frumos – te poate face de neatins. Şi asta e problema când eşti în fiecare zi în alt corp – povestea există, dar nu e vizibilă. Trebuie să fie diferită de ultima dată, pentru că eu sunt diferit.

Vorbim puţin despre Kelsea. Rhiannon a sunat ieri la ea, doar ca să vadă ce se întâmplă. A răspuns tatăl lui Kelsea, iar când Rhiannon s-a prezentat drept o prietenă, el i-a spus că fiica lui a plecat să rezolve nişte lucruri, şi a lăsat-o aşa. Şi eu, şi Rhiannon am hotărât să luăm asta drept un semn bun.

Mai vorbim puţin, dar despre nimic important. Vreau să alung stingherea la, să o fac pe Rhiannon să mă trateze iar ca pe iubitul sau iubita ei. Dar nu pot. Nu.

Ajungem în parc şi ne îndepărtăm de ceilalţi plimbăreţi de weekend. Rhiannon găseşte o zonă de picnic retrasă şi mă surprinde când începe să scoată din portbagaj un adevărat festin.

Mă uit cum goleşte coşul de picnic. Brânzeturi. Pâine franţuzească. Hummus. Măsline. Salate. Chipsuri. Salsa.

— Eşti vegetariană? întreb, bazându-mă pe dovezile din faţa mea.

Confirmă dând din cap.

— De ce?

— Pentru că am eu o teorie care spune că atunci când murim, fiecare animal pe care l-am mâncat are şansa să ne mănânce şi el. Aşa că dacă eşti carnivor şi aduni toate animalele pe care le-ai mâncat… ei bine, eşti rumegat o groază de timp în purgatoriu.

— Serios?

Râde.

— Nu. Doar că mi s-a luat de întrebarea asta. Sunt vegetariană fiindcă eu cred că nu e bine să mănânci altă creatură simţitoare. Şi e nasol pentru mediu.

— Foarte corect.

Nu-i spun de câte ori am mâncat accidental carne în timp ce eram într-un corp de vegetarian. Nu e ceva pe care să-mi amintesc să-l verific. De obicei, cea care mă alertează este reacţia prietenilor.

La masă, discutăm nimicuri. Abia după ce strângem şi ne plimbăm prin pădure începe adevărata discuţie.

— Trebuie să ştiu ce vrei, spune ea.

— Vreau să fim împreună, zic, înainte să mă gândesc bine.

Rhiannon continuă să meargă. Eu continui să merg alături de ea.

— Dar nu putem să fim împreună. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

— Nu. Nu-mi dau seama de asta.

Acum se opreşte. Pune mâna pe umărul meu.

— Trebuie să-ţi dai seama. Pot să ţin la tine. Poţi să ţii la mine. Dar nu putem să fim împreună.

E tare caraghios, dar întreb:

— De ce?

— De ce? Pentru că te-ai putea trezi într-o dimineaţă în cealaltă parte a ţării. Pentru că am impresia că, de fiecare dată când te văd, cunosc altă persoană. Pentru că nu poţi să fii alături de mine. Pentru că nu cred că pot să te plac în orice condiţii. Nu aşa.

— De ce nu mă poţi plăcea aşa?

— E prea mult. Acum eşti prea perfect. Nu mă imaginez fiind cu cineva ca… tine.

— Dar nu te uita la ea – uită-te la mine.

— Nu pot să văd dincolo de ea, bine? Şi mai e şi Justin. Trebuie să mă gândesc la Justin.

— Ba nu trebuie.

— Tu nu ştii, bine? Câte ore ai fost înăuntrul lui. Paisprezece? Cincisprezece? Chiar ai

ajuns să ştii totul despre el cât ai fost acolo? Totul despre mine?

— Îl placi pentru că e un băiat pierdut. Crede-mă, am mai văzut asta. Dar ştii ce se întâmplă cu fetele care iubesc băieţi pierduţi? Se pierd şi ele. Fără greş.

— Nu mă cunoşti…

— Dar ştiu cum funcţionează asta! Ştiu cum e Justin! Nu ţine la tine nici pe departe cât ţii tu la el. Nu ţine la tine nici pe departe cât ţin eu la tine.

— Termină! Gata!

Dar nu pot.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă m-ar cunoaşte în acest corp? Ce-ar fi dacă am ieşi toţi trei în oraş? Câtă atenţie crezi că ţi-ar acorda? Pentru că lui nu-i pasă cine eşti. Eu cred că eşti cam de o mie de ori mai atrăgătoare decât Ashley. Dar chiar crezi că şi-ar putea ţine mâinile acasă dacă ar avea ocazia?

— El nu e aşa.

— Eşti sigură? Chiar eşti sigură?

— Bine, spune Rhiannon. Hai să-l sun.

În ciuda protestelor mele, formează numărul lui şi, când Justin răspunde, îi spune că e în oraş cu o prietenă pe care ar vrea ca el s-o cunoască. Propune să luăm toţi cina împreună. El spune că e de acord, dar numai după ce Rhiannon zice că face ea cinste.

După ce închide, întreabă:

— Eşti mulţumit?

— Habar n-am, răspund cu sinceritate.

— Nici eu.

— Când ne întâlnim cu el?

— La şase.

— În regulă, spun. Între timp, vreau să-ţi mărturisesc totul, şi vreau ca şi tu să-mi spui totul.

E mult mai uşor când vorbim despre lucruri adevărate. Nu trebuie să ne reamintim care e ideea pentru că o cunoaştem foarte bine.

Mă întreabă când mi-am dat seama prima dată.

— Aveam, probabil, patru sau cinci ani. Evident, ştiam de dinainte, despre schimbarea corpurilor, despre faptul că în fiecare zi aveam altă mamă şi alt tată. Sau altă bunică sau supraveghetoare. Întotdeauna era cineva care avea grijă de mine şi am presupus că aşa trebuia să fie – o altă viaţă în fiecare dimineaţă. Dacă nu înţelegeam bine ceva – un loc, un nume, o regulă – oamenii mă corectau. Niciodată n-am fost foarte tulburat de situaţia asta. Nu mă consideram băiat sau fată. Mă gândeam că sunt băiat sau fată pentru o zi. Era ca şi cum în fiecare zi îmi puneam alte haine. Treaba care în cele din urmă mi-a dat de gândit a fost conceptul zilei de mâine. Pentru că, după o vreme, am început să observ că tot vorbeau despre lucrurile pe care aveau să le facă mâine. Împreună. Iar dacă îi contraziceam, mă alegeam cu priviri ciudate din partea lor. Pentru toţi ceilalţi, întotdeauna părea să existe un mâine împreună. Nu şi pentru mine. Eu spuneam „Nu veţi fi acolo”, iar ei răspundeau: „Ba sigur vom fi”. Iar apoi mă trezeam şi ei nu erau. Iar noii mei părinţi nu ştiau de ce sunt atât de tulburat. Existau

doar două opţiuni – fie ceva era în neregulă cu toţi ceilalţi, fie ceva era în neregulă cu mine. Pentru că fie ei se amăgeau că exista un mâine împreună, fie eu eram singura persoană care pleca.

Rhiannon întreabă:

— Ai încercat să rămâi într-un loc?

— Sunt sigur că am încercat. Dar acum nu mai ţin minte. Îmi amintesc că am plâns şi am protestat – ţi-am povestit despre asta. Dar restul? Nu mai ştiu. Tu îţi aminteşti multe din perioada când aveai cinci ani?

Clatină din cap.

— Nu prea. Ţin minte că mama ne-a dus pe mine şi pe sora mea la magazin să ne cumpere pantofi noi înainte de începerea grădiniţei. Îmi amintesc că am învăţat că lumina verde la semafor înseamnă că poţi să treci, iar cea roşie înseamnă să te opreşti. Ţin minte că le-am colorat, iar educatoarea nu prea ştia cum să explice lumina galbenă. Cred că ne-a spus să o tratăm la fel ca pe cea roşie.

— Eu am învăţat repede literele, spun. Îmi amintesc că învăţătoarele s-au mirat că le ştiu. Îmi închipui că au fost la fel de mirate a doua zi, când le uitasem.

— Probabil că un copil de cinci ani nu observă că îşi ia o zi liberă.

— Probabil. Nu ştiu.

— Îl tot întreb pe Justin despre asta, să ştii. Despre ziua în care ai fost el. Şi e uimitor cât de clare sunt falsele lui amintiri. Nu mă contrazice când spun că am fost la plajă, dar nici nu-şi aminteşte cu adevărat.

— La fel a fost şi cu James, fratele geamăn. N-a observat nimic în neregulă. Dar când l-am întrebat despre faptul că m-am întâlnit cu tine la o cafea, nu şi-a amintit deloc. Şi-a amintit că a fost la Starbucks, dar nu şi ce s-a întâmplat de fapt.

— Poate că ei îşi amintesc ce vrei tu să-şi amintească.

— M-am gândit şi eu la asta. Aş vrea să ştiu sigur.

— Cum e cu iubirea? întreabă ea. Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Nu ştiu ce numeşti tu iubire, spun. Sigur am făcut pasiuni. Şi au existat zile în care chiar am regretat că plec. Ba chiar au existat una sau două persoane pe care am încercat să le găsesc, dar fără rezultat. Cel mai apropiat a fost un tip, Brennan.

— Povesteşte-mi despre el.

— Asta a fost cam acum un an. Lucram la un cinematograf, iar el era în oraş, în vizită la verii lui, iar când a venit să cumpere popcorn, am flirtat puţin şi aşa s-a produs… scânteia. Era un cinematograf mic, cu un singur ecran, iar când rula filmul, nu prea aveam ce face. Cred că a pierdut a doua jumătate a filmului fiindcă a ieşit iar să mai stăm de vorbă. A trebuit să-i povestesc filmul, ca să poată pretinde că a fost înăuntru majoritatea timpului. La sfârşit mi-a cerut e-mailul şi am inventat o adresă de e-mail.

— Cum ai făcut cu mine.

— Exact cum am făcut cu tine. În seara aia mi-a trimis un e-mail, iar a doua zi a plecat acasă în Maine, iar lucrul ăsta s-a dovedit a fi ideal, pentru că relaţia noastră a putut să continue online. Purtasem un ecuson, aşa că a trebuit să-i dau acel prenume, dar am inventat un nume de familie, iar apoi un profil online folosind unele dintre

fotografiile din profilul tipului adevărat. Cred că îl chema Ian.

— Oh – aşadar, erai băiat?

— Da, spun. Contează?

— Nu, răspunde ea. Cred că nu.

Dar îmi dau seama că, pentru ea, contează. Puţin. Imaginea ei mentală are iar nevoie de ajustare.

— Ne-am trimis e-mailuri aproape zilnic. Ba chiar am vorbit. Şi, cu toate că nu puteam să-i spun ce se întâmpla de fapt – îi trimiteam e-mailuri din locuri foarte ciudate – simţeam totuşi că acolo, în lume, aveam ceva care în permanenţă era al meu, şi ăsta era un sentiment nou şi frumos. Singura problemă era că el voia mai mult. Mai multe fotografii. Apoi a vrut să comunicăm pe Skype. Apoi, după vreo lună de discuţii intense, a început să vorbească despre venirea din nou în vizită. Unchiul şi mătuşa lui îl invitaseră deja şi vara se apropia.

— Vai!

— Da – vai! Nu ştiam cum să evit. Şi cu cât încercam mai mult să evit, cu atât mai mult observa. Toate discuţiile noastre au ajuns să fie numai despre noi. Când şi când apărea o digresiune, dar el revenea mereu la subiect. Aşa că a trebuit să pun capăt relaţiei. Fiindcă pentru noi, nu avea să existe un mâine.

— De ce nu i-ai spus adevărul?

— Pentru că n-am crezut că poate să înţeleagă. Pentru că n-am avut destulă încredere în el, cred.

— Aşa că ai pus punct.

— I-am spus că am cunoscut pe altcineva. Am împrumutat fotografii de la corpul în care eram la vremea aceea. Mi-am schimbat statutul situaţiei amoroase al profilului fals. Brennan n-a vrut să mai discute cu mine.

— Bietul băiat!

— Ştiu. După aceea, mi-am promis că n-am să mai intru în complicaţii sentimentale virtuale, oricât de simple puteau să pară. Fiindcă ce rost are ceva virtual dacă nu sfârşeşte prin a fi real? Iar eu n-aş fi putut oferi niciodată cuiva ceva real. Puteam oferi doar minciună.

— Ca de pildă, dându-te drept iubiţii lor, spune Rhiannon.

— Da. Dar trebuie să înţelegi că tu eşti excepţia de la regulă. Şi n-am vrut ca relaţia noastră să se bazeze pe minciună. De asta eşti prima persoană căreia i-am spus.

— Treaba nostimă e că o spui de parcă ar fi foarte neobişnuit că ai făcut-o numai o dată. Dar pun pariu că foarte mulţi oameni trec prin viaţă fără să spună vreodată adevărul. Iar ei se trezesc în fiecare dimineaţă în acelaşi corp şi aceeaşi viaţă.

— De ce? Ce nu-mi spui?

Rhiannon mă priveşte în ochi.

— Dacă nu-ţi spun ceva, am un motiv. Doar pentru că tu ai încredere în mine, nu înseamnă că trebuie în mod automat să am şi eu încredere în tine. Încrederea nu funcţionează aşa.

— Corect.

— Ştiu că e corect. Dar gata cu asta. Povesteşte-mi despre… ştiu şi eu… clasa a treia.

Discuţia continuă. Ea află motivul pentru care acum trebuie să accesez informaţiile referitoare la alergii înainte să mănânc ceva (după ce era să mor de la o căpşună când aveam nouă ani), iar eu aflu originea fricii ei de iepuraşi (o creatură deosebit de răutăcioasă pe nume Swizzle, căreia îi plăcea să evadeze din cuşcă şi să doarmă pe faţa oamenilor). Ea află despre cea mai bună mamă pe care am avut-o vreodată (e implicat un parc acvatic), iar eu aflu despre plusurile şi minusurile traiului cu aceeaşi mamă o viaţă întreagă, despre faptul că nimeni nu poate să te supere mai tare, dar nici nimeni nu te poate iubi mai mult. Ea află că n-am fost întotdeauna în Maryland, dar că mă deplasez pe distanţe mari numai atunci când corpul în care mă aflu se deplasează pe distanţe mari. Eu aflu că ea n-a mers niciodată cu avionul.

Încă păstrează o distanţă fizică între noi, dar nu mă deranjează asta.

Ne întoarcem la maşină şi ciugulim din resturile picnicului. Apoi ne plimbăm şi mai vorbim puţin. Mă uimeşte numărul de vieţi pe care mi le amintesc pentru a-i povesti lui Rhiannon despre ele, iar ea e uimită că unica ei viaţă conţine tot atâtea poveşti cât viaţa mea multiplă. Fiindcă existenţa ei normală este atât de străină pentru mine, atât de uluitoare, începe să i se pară şi ei puţin mai interesantă.

Aş putea continua aşa până la miezul nopţii. Dar la cinci şi un sfert, Rhiannon se uită la telefonul ei şi spune:

— Ar fi bine să mergem. Ne aşteaptă Justin.

Reuşisem, cumva, să uit.

Ar trebui să fie un sfârşit aşteptat. Sunt o fată extrem de atrăgătoare. Justin e un băiat viril tipic.

Sper că teoria lui Rhiannon e corectă şi că Ashley îşi va aminti numai ce vreau eu să-şi amintească, sau ce vrea mintea ei să-şi amintească. Nu că aş avea de gând să duc asta departe – am nevoie doar de confirmarea disponibilităţii lui Justin, nu de contactul efectiv.

Rhiannon a ales un mic restaurant de lângă autostradă, unde se servesc stridii. Respectând obiceiul, confirm că Ashley nu are alergie la fructe de mare. În realitate, Asley şi-a vârât în cap că este „alergică” la un număr de lucruri, ca mod de a-şi restrânge dieta. Dar fructele de mare n-au fost niciodată pe lista de atenţie.

Când intră în restaurant, se întorc multe capete. Majoritatea aparţin unor bărbaţi cu treizeci de ani şi mai bine mai în vârstă ca ea. Sunt sigur că e obişnuită cu asta, dar pe mine mă nelinişteşte.

Deşi Rhiannon era îngrijorată că Justin trebuie să ne aştepte, el apare la zece minute după noi. Expresia de pe faţa lui când dă ochii cu mine e nemaipomenită – când Rhiannon i-a spus că are o prietenă în oraş, el nu şi-a imaginat-o pe Ashley. O salută pe Rhiannon, dar se uită cu gura căscată la mine când o face.

Ne aşezăm. La început, sunt atât de atent la reacţia lui, încât nu o observ pe a lui Rhiannon. Ea se retrage în sine, dintr-odată tăcută, dintr-odată timidă. Nu-mi dau seama dacă asta se întâmplă din cauza prezenţei lui Justin, sau dacă din cauza prezenţei lui şi a mea, combinate.

Am fost atât de absorbiţi de ziua noastră, încât nu ne-am pregătit cu adevărat pentru asta. Aşa că atunci când Justin începe să pună întrebările evidente – de unde ne cunoaştem eu şi Rhiannon şi cum se face că nu a auzit până acum despre mine – trebuie să acţionez repede. Pentru Rhiannon, născocirea necesită timp de gândire. Pentru mine, minciuna face parte, obligatoriu, din natura mea.

Îi spun că mama mea şi mama lui Rhiannon au fost cele mai bune prietene în liceu. Acum locuiesc în Los Angeles (de ce nu?), dând probe pentru emisiuni TV (pentru că pot). Eu şi cu mama vizităm o săptămână Coasta de Est, şi ea a vrut să vadă ce face vechea ei prietenă. De-a lungul anilor eu şi cu Rhiannon ne-am văzut când şi când, dar asta e prima dată după câtva timp.

Justin pare să se agaţe de fiecare cuvânt al meu, dar nu ascultă deloc. Îi ating „întâmplător" piciorul pe sub masă. Se preface că nu observă. Se preface şi Rhiannon.

Sunt neruşinat, dar atent cu neobrăzarea mea. Ating de câteva ori mâna lui Rhiannon când subliniez o idee, ca să nu pară ceva atât de neobişnuit când fac la fel cu Justin. Pomenesc de un actor mare de la Hollywood pe care l-am sărutat odată la o petrecere, dar dau clar de înţeles că nu a fost mare scofală.

Vreau ca Justin să-mi răspundă la flirt, dar el pare incapabil. Mai ales după ce i se aduce mâncarea. Apoi ordinea atenţiei e următoarea: mâncarea, apoi Ashley, apoi Rhiannon. Îmi înmoi bucăţelele de crab în sos tartar şi mi-o imaginez pe Ashley ţipând la mine că fac asta.

Când mâncarea se termină, Justin se concentrează iar asupra mea. Rhiannon prinde viaţă puţin şi încearcă să imite gesturile mele, mai întâi ţinându-l de mână. El nu se îndepărtează, dar nu pare chiar aşa de implicat în asta, se poartă de parcă ea îl stânjeneşte. Iau asta ca pe-un semn bun.

În cele din urmă, Rhiannon spune că trebuie să meargă la toaletă. Asta e şansa mea să-l determin să facă ceva iremediabil, astfel încât ea să vadă cine este Justin cu adevărat.

Încep cu mutarea piciorului. De data asta, când Rhiannon nu mai e de faţă, el nu-şi îndepărtează piciorul.

— Bună, îi spun.

— Bună, îmi răspunde el.

Şi zâmbeşte.

— Ce faci după asta? întreb.

— După cină?

— Da, după cină.

— Nu ştiu.

— Poate ar trebui să facem ceva, sugerez.

— Da. Sigur.

— Poate doar noi doi.

Clic! În sfârşit se prinde.

Iau iniţiativa. Îi ating mâna. Spun:

— Cred că ar fi distractiv.

Vreau să se aplece spre mine. Vreau să cedeze în faţa a ceea ce vrea. Vreau să ducă

asta un pas mai departe. E nevoie doar de un da.

Se uită în jur să vadă dacă Rhiannon e aproape şi să vadă dacă ceilalţi tipi din sală văd ce se întâmplă.

— Uau! spune el.

— E în regulă, îi zic. Chiar îmi placi.

Se lasă pe spătarul scaunului. Clatină din cap.

— Ăă… nu.

Am fost prea grăbit. El vrea să fie ideea lui.

— De ce nu? întreb.

Se uită la mine de parcă aş fi cretină.

— De ce nu? spune el. Şi cu Rhiannon cum rămâne? Doamne!

Încerc să mă gândesc la o replică la asta, dar nu există niciuna. Şi nici nu contează, pentru că în acest moment Rhiannon se întoarce la masă.

— Nu vreau asta, spune ea. Încetează.

Prostul de Justin crede că vorbeşte cu el.

— Eu nu fac nimic! protestează, trăgându-şi ferm piciorul la loc. Prietena ta şi-a cam pierdut controlul.

— Nu vreau asta, repetă Rhiannon.

— E în regulă, spun. Îmi pare rău.

— Ar trebui să-ţi fie! ţipă Justin. Doamne, nu ştiu cum se procedează în California, dar aici nu te porţi aşa.

Se ridică. Mă uit pe furiş la prohabul pantalonilor lui şi văd că, în ciuda protestelor, flirtul meu a avut cel puţin un efect. Dar nu pot să-i atrag atenţia lui Rhiannon asupra acestui lucru.

— Eu plec, spune el.

Apoi, ca pentru a dovedi ceva, o sărută pe Rhiannon în faţa mea.

— Mersi, iubito, spune el. Ne vedem mâine.

Nu catadicseşte să-mi spună la revedere.

Eu şi cu Rhiannon ne aşezăm la loc.

— Îmi pare rău, îi spun din nou.

— Nu, e vina mea. Ar fi trebuit să ştiu.

Aştept inevitabilul. *Ţi-am spus eu…* şi el soseşte.

— Ţi-am spus eu că nu înţelegi. Nu poţi să ne înţelegi, zice Rhiannon.

Soseşte nota de plată. Încerc să plătesc, dar ea refuză.

— Nu sunt banii tăi, spune ea.

Asta mă doare cât se poate de mult.

Ştiu că vrea să se termine seara. Ştiu că vrea să mă lase acasă, pentru ca după aceea să-l sune pe Justin ca să-şi ceară scuze şi să îndrepte lucrurile.

Ziua 6008

Dimineaţa următoare, de îndată ce mă trezesc, mă duc la calculator. Dar n-am niciun e-mail de la Rhiannon. Îi trimit încă un e-mail în care mă scuz şi îi mulţumesc iar pentru ziua petrecută împreună. Uneori când expediezi un mesaj, îţi imaginezi că el intră direct în inima persoanei. Dar alteori, ca acum, ai impresia că vorbele cad pur şi simplu într-o fântână.

Intru pe site-urile de socializare, căutând încă ceva. Văd că Austin şi Hugo apar tot împreună – semn bun. Pagina lui Kelsea e inaccesibilă pentru cei cu care nu e prietenă. Aşa că există dovada unui lucru pe care am reuşit să-l salvez, şi alta unde salvarea e cu putinţă.

Trebuie să-mi amintesc că nu totul e rău.

Apoi mai e Nathan. Articolele despre el continuă. Reverendul Poole obţine zi de zi mai multe mărturii, iar site-urile de ştiri le devorează. Până şi *Onion* intră în acţiune, cu un titlu – WILLIAM CARLOS WILLIAMS CĂTRE REVERENDUL POOLE: „PE MINE DIAVOLUL M-A FĂCUT SĂ MĂNÂNC PRUNA”. Dacă oamenii deştepţi parodiază povestea, e sigur că unii mai puţin deştepţi o cred.

Dar ce pot să fac? Nathan vrea dovezi, dar eu nu sunt convins că am vreuna. Tot ce am este cuvântul meu, şi ce dovadă e asta?

Astăzi sunt un băiat pe nume AJ. Are diabet, aşa că peste grijile mele obişnuite am una în plus. Am fost diabetic de două ori şi prima dată a fost chinuitor. Nu din cauză că diabetul nu e controlabil, ci fiindcă a trebuit să mă bazez pe amintirile repetitive ale corpului ca să ştiu de ce să mă feresc şi cum să reuşesc. În cele din urmă, m-am prefăcut că nu mă simt bine, doar ca mama să stea acasă şi să-mi monitorizeze starea de sănătate. Acum simt că pot să mă descurc, dar sunt foarte atent la ce îmi spune corpul, mult mai atent ca de obicei.

AJ este plin de idiosincrazii care, probabil, nu-i mai par chiar aşa de idiosincratice. E un fanatic al sportului – joacă fotbal în echipa de juniori, dar adevărata lui dragoste e baseballul. Are capul plin de statistici, fapte şi cifre extrapolate în mii de combinaţii şi comparaţii. În acest timp, camera lui e un altar dedicat Beatleşilor, şi se vede că George e de departe preferatul lui. Nu e greu să-ţi dai seama cu ce o să se îmbrace, fiindcă toată garderoba lui e alcătuită din blugi şi diverse variaţiuni ale aceleiaşi cămăşi cu guler răsfrânt. Are mai multe şepci de baseball decât îmi imaginez că are nevoie cineva, dar îmi închipui că pe astea nu are voie să le poarte la şcoală.

În multe privinţe, e o uşurare că sunt un băiat pe care nu-l deranjează să meargă cu autobuzul, are prieteni care îl aşteaptă când se urcă în autobuz, un băiat pe care nu îl supără nimic în afară de faptul că după ce ia micul dejun încă îi este foame.

Este o zi obişnuită şi încerc să mă pierd în ea.

Dar între ora a treia şi a patra sunt tras înapoi. Pentru că acolo, chiar pe hol, e Nathan Daldry.

La început mă gândesc că poate mă înşel. Există o mulţime de elevi care ar putea să semene cu Nathan. Dar apoi văd cum reacţionează faţă de el ceilalţi elevi de pe hol,

care fac glume pe seama lui. El se preface că nu observă râsetele, chicotelile, comentariile răutăcioase. Dar nu poate să ascundă că se simte prost.

Mă gândesc: *Merită asta. Nu trebuia să spună o vorbă. Putea să lase lucrurile aşa.*

Iar apoi mă gândesc: *E vina mea. Eu sunt cel care i-a făcut asta.*

Îl accesez pe AJ şi aflu că el şi cu Nathan erau prieteni buni în şcoala elementară şi că sunt prieteni şi acum. Aşa că e firesc ca atunci când trece pe lângă mine să-l salut, iar el să-mi răspundă.

La masa de prânz stau cu prietenii mei. Câţiva băieţi mă întreabă despre meciul de aseară, iar eu răspund vag, accesând tot timpul.

Cu coada ochiului, îl văd pe Nathan stând la masa lui, mâncând singur. Nu mi-l amintesc fără prieteni, ci doar plicticos. Dar se pare că acum nu are prieteni.

— Mă duc să vorbesc cu Nathan, le spun amicilor mei.

Unul dintre ei pufneşte.

— Serios? Eu sunt sătul de el.

— Am auzit că acum merge la talk-show-uri, intervine altul.

— Ai zice că diavolul are lucruri mai importante de făcut decât să dea o raită cu un Subaru într-o noapte de sâmbătă.

— Chiar aşa.

Îmi iau tava înainte ca discuţia să avanseze şi le spun că ne vedem mai târziu.

Nathan mă vede venind, dar pare surprins când mă aşez la masa lui.

— Te superi? întreb.

— Nu, spune el. Deloc.

Nu ştiu ce fac. Mă gândesc la ultimul lui e-mail – *DOVEDEŞTE-O* – şi oarecum mă aştept ca acele cuvinte să iasă ca nişte fulgere din ochii lui, să existe o provocare căreia va trebui să-i fac faţă. Eu sunt dovada. Sunt chiar în faţa lui. Dar el nu ştie asta.

— Şi ce mai faci? întreb, luând un cartof prăjit, încercând să mă port de parcă asta ar fi o conversaţie normală, la masă, între prieteni.

— Bine, cred.

Am sentimentul că, în ciuda atenţiei pe care i-o acordă oamenii, nu mulţi îl întreabă ce mai face.

— Şi ce e nou?

Se uită peste umărul meu.

— Prietenii tăi se uită la noi.

Mă întorc, şi toţi de la masa unde am stat se uită în altă parte.

— Şi ce dacă? spun. Nu le da atenţie. Niciunuia dintre ei.

— Nu le dau. Ei nu înţeleg.

— Eu înţeleg. Adică, înţeleg că ei nu înţeleg.

— Ştiu.

— Totuşi, trebuie să fie destul de copleşitor ca toată lumea să fie atât de interesată. Şi toate blogurile. Şi reverendul ăsta.

Mă întreb dacă am împins lucrurile prea departe, dar Nathan pare fericit să vorbească. AJ e băiat bun.

— Da, el chiar înţelege. A cunoscut oameni care mi-ar face zile fripte. Dar mi-a spus că trebuie să fiu mai tare. Adică, faptul că lumea râde de mine e nimic în comparaţie cu cel ce a fi supravieţuit unei posedări.

A fi supravieţuit unei posedări. Niciodată nu m-am gândit în termenii ăştia la ce fac. Niciodată nu m-am gândit că prezenţa mea este ceva căruia trebuie să-i supravieţuiască cineva.

Nathan observă că am căzut pe gânduri.

— Ce e? mă întreabă.

— Sunt curios – ce-ţi aminteşti din ziua aceea?

Acum expresia lui devine prudentă.

— De ce întrebi?

— Din curiozitate, cred. Nu mă îndoiesc de tine. Deloc. Doar că în tot ce am citit şi în tot ce au spus oamenii, n-am auzit şi versiunea ta. Totul a fost la mâna a doua şi a treia şi probabil a şaptea, aşa că m-am gândit să vin să te întreb direct.

Ştiu că aici sunt pe un teren periculos. Nu prea pot să fac din AJ un confident, pentru că va veni ziua de mâine şi e posibil ca el să nu ţină minte nimic din ce s-a spus iar asta l-ar putea face bănuitor pe Nathan. Dar, în acelaşi timp, vreau să ştiu ce-şi aminteşte el.

Nathan îşi doreşte să vorbească. Văd asta. Ştie că a făcut-o de oaie. Şi, cu toate că nu vrea să dea înapoi, o şi regretă puţin. Nu cred că a intenţionat vreodată ca asta să pună stăpânire pe viaţa lui.

— A fost o zi destul de normală, începe el. Nimic neobişnuit. Eram acasă cu părinţii mei. Am făcut treburi casnice, lucruri de genul ăsta. Iar apoi – nu ştiu. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Fiindcă am născocit o poveste despre un musical la şcoală şi am împrumutat maşina lor. Nu ţin minte partea cu spectacolul – mi-au spus asta mai târziu. Dar m-am pomenit la volan. Şi aveam nişte… impulsuri, de parcă eram tras undeva.

Se opreşte.

— Unde? întreb.

Clatină din cap.

— Nu ştiu. Asta e partea ciudată. Există câteva ore care sunt complet goale. Am sentimentul că nu deţineam controlul asupra corpului meu, dar asta e. Am flash-uri cu o petrecere, dar n-am idee unde şi nici cine mai era acolo. Apoi brusc, m-am trezit cu un poliţai lângă mine. Şi n-am băut un strop. N-am luat niciun drog. Mi-au făcut analize pentru asta, să ştii.

— Şi dacă ai avut o criză de epilepsie?

— De ce aş fi împrumutat maşina părinţilor mei ca să am o criză de epilepsie? Nu, altcineva deţinea controlul. Reverendul spune că trebuie să mă fi luptat cu diavolul. Ca Iacob. Probabil ştiam că trupul meu era folosit pentru ceva rău şi m-am împotrivit. Iar apoi, când am învins, diavolul m-a lăsat la marginea şoselei.

Crede toate astea. Le crede cu adevărat.

Iar eu nu pot să-i spun că se înşală. Nu pot să-i spun ce s-a întâmplat în realitate. Pentru că dacă îi spun, AJ va fi în pericol. Eu voi fi în pericol.

— Nu e obligatoriu să fi fost diavolul, spun.

Nathan devine prudent.

— Pur şi simplu ştiu, bine? Şi nu sunt singurul. Există mulţi oameni care au trăit acelaşi lucru. Am stat de vorbă pe chat cu câţiva dintre ei. E înspăimântător câte lucruri avem în comun.

— Şi te temi că se va întâmpla iar?

— Nu. De data asta sunt pregătit. Dacă diavolul e cât de cât în apropierea mea, voi şti ce să fac.

Stau chiar în faţa lui şi ascult.

El nu mă recunoaşte.

Nu sunt diavolul.

Gândul ăsta îmi răsună în minte restul zilei.

Nu sunt diavolul, dar aş putea fi.

Privind din afară, dintr-o perspectivă ca a lui Nathan, văd cât de înspăimântător ar putea fi. Fiindcă ce mă opreşte să fac rău? Care ar fi pedeapsa dacă aş lua creionul în mână şi i-aş scoate ochiul fetei care stă lângă mine la ora de chimie? Sau mai rău. Aş putea uşor să scap basma curată cu crima perfectă. Corpul care a comis crima ar fi prins în mod inevitabil, dar criminalul ar scăpa. De ce nu m-am gândit la asta înainte?

Am potenţialul să fiu diavolul.

Dar apoi îmi spun: *Stop! Nu.* Chiar mă face asta diferit de ceilalţi? Da, aş putea scăpa basma curată, dar în mod cert toţi avem potenţialul de a comite crima. Noi alegem să nu o comitem. În fiecare zi, noi alegem să nu o comitem. Eu nu sunt deloc diferit.

Nu sunt diavolul.

Tot niciun cuvânt de la Rhiannon. N-am de unde să ştiu dacă tace fiindcă e confuză sau vrea să scape de mine.

Îi scriu simplu:

Trebuie să te revăd.

A

Ziua 6009

Dimineaţa următoare tot niciun cuvânt de la ea.
Mă urc în maşină şi plec.

Maşina îi aparţine lui Adam Cassidy. Ar trebui să fie la şcoală. Dar sun la cancelarie dându-mă drept tatăl lui şi spun că are programare la doctor.

E un drum de două ore. Ştiu că ar trebui să petrec timpul ăsta aflând câte ceva despre Adam Cassidy, dar în momentul de faţă el mi se pare neesenţial. Sunt obişnuit să sălăşluiesc tot timpul în vieţi ca asta, cercetând minimul pe care trebuie să-l cunosc pentru a duce ziua la capăt. Am ajuns să mă pricep atât de bine la asta, încât am reuşit să termin câteva zile fără să accesez o dată. Sunt sigur că aceste zile au fost foarte neinteresante pentru corpurile în care eram, fiindcă pentru mine au fost neobişnuit de banale.

Majoritatea drumului mă gândesc la Rhiannon. Cum s-o recapăt. Cum să rămân în graţiile ei. Cum să fac ca relaţia asta să meargă.

Ultima parte este cea mai grea.

Când ajung la şcoala ei, parchez unde a parcat Amy Tran. Ziua de şcoală e deja în toi şi, cum e recreaţie, am două minute să o găsesc.

Nu ştiu unde este. Nu ştiu nici măcar ce oră începe. Îmi fac loc pe holuri, uitându-mă după ea. Elevii se lovesc de mine în trecere, îmi spun să fiu atent pe unde merg. Nu-mi pasă. Între ceilalţi şi ea, ea e singura care mă interesează.

Las universul să-mi spună unde să mă duc. Mă bazez doar pe instinct, ştiind că acest gen de instinct vine de undeva din afara mea, de undeva din afara acestui corp.

Ea se pregăteşte să intre într-o clasă. Dar se opreşte. Ridică privirea. Mă vede.

Nu ştiu cum să explic asta. Sunt o insulă pe hol, în marea de elevi care se împing pe lângă mine. Ea este altă insulă. O văd, iar ea ştie exact cine sunt. Nu are cum să ştie asta. Dar ştie.

Se îndepărtează de clasă, vine spre mine. Clopoţelul mai sună o dată şi holul se goleşte de elevi. Suntem singuri.

— Bună, spune ea.
— Bună, spun.
— Mă gândeam eu că s-ar putea să vii.
— Eşti supărată?
— Nu, nu sunt supărată.

Se uită în urmă spre clasă.

— Deşi Domnul ştie că nu eşti bun pentru evidenţa frecvenţei mele la ore.
— Nu sunt bun pentru evidenţa frecvenţei nimănui.
— Cum te cheamă astăzi?
— A, îi spun. Pentru tine, întotdeauna A.

Ora următoare are un test peste care nu poate să sară, aşa că rămânem în perimetrul

şcolii. Când începem să întâlnim alţi elevi – elevi care n-au oră acum, precum şi elevi care chiulesc – ea devine ceva mai precaută.

— Justin e la oră? întreb.

— Da. Dacă s-a hotărât să se ducă.

Găsim o clasă goală şi intrăm. După toate chestiile shakespeariene care atârnă pe pereţi, ghicesc că suntem într-o clasă de engleză. Sau de teatru.

Ne aşezăm în rândul din spate, ca să nu fim văzuţi pe fereastra din uşă.

— De unde ai ştiut că sunt eu? o întreb.

— După cum te uitai la mine, îmi răspunde. Nu putea să fie altcineva.

Asta face iubirea: te face să vrei să rescrii lumea. Te face să vrei să alegi personaje, să construieşti scenariul, să conduci intriga. Persoana pe care o iubeşti stă în faţa ta, iar tu vrei să faci tot ce-ţi stă în puteri ca iubirea să fie posibilă, să fie la nesfârşit posibilă. Iar când sunteţi doar voi doi, singuri într-o cameră, poţi să pretinzi că aşa este, că aşa va fi.

Îi iau mâna şi ea nu şi-o trage. Asta pentru că ceva între noi s-a schimbat, sau doar pentru că s-a schimbat corpul meu? Îi este mai uşor să-l ţină de mână pe Adam Cassidy?

Electricitatea din aer e scăzută. Asta n-o să ducă decât la o discuţie sinceră.

— Îmi pare rău pentru alaltăseară, spun iar.

— Şi eu am o parte de vină. N-ar fi trebuit să-l chem.

— Ce a spus după aceea?

— Îţi tot spunea „târfa aia neagră”.

— Minunat!

— Cred că a simţit că era o capcană. Nu ştiu. Şi-a dat seama că ceva nu era în regulă.

— De-asta, probabil, a trecut testul.

Ea îşi trage mâna.

— Nu e corect, spune.

— Scuză-mă.

Mă întreb de ce e suficient de tare să mă refuze pe mine, dar nu suficient de tare să-l refuze pe el.

— Ce vrei să faci? o întreb, îmi susţine privirea.

— Tu ce vrei să fac?

— Vreau să faci ce simţi că e mai bine pentru tine.

— Ăsta e răspunsul greşit, vine replica ei.

— De ce e răspunsul greşit?

— Pentru că e o minciună.

Eşti atât de aproape! mă gândesc. *Eşti atât de aproape, iar eu nu pot să ajung la tine!*

— Să ne întoarcem la întrebarea mea iniţială, spun. Ce vrei să faci?

— Nu vreau să sacrific totul pentru ceva incert.

— Ce e incert la mine?

Ea râde.

— Pe bune? Trebuie să-ţi explic?

— Pe lângă asta. Ştii că eşti cea mai importantă persoană care a existat vreodată în viaţa mea. Asta e sigur.

— În doar două săptămâni. Asta-i incert.

— Ştii despre mine mai multe decât oricine altcineva.

— Dar nu pot să spun acelaşi lucru pentru tine. Nu încă.

— Nu poţi să negi că între noi există ceva.

— Nu. Există. Când te-am văzut azi – n-am ştiut că te aşteptam până nu te-am văzut acolo. Şi atunci, toată nerăbdarea a năvălit în mine într-o secundă. Asta-i ceva… dar nu ştiu dacă e certitudine.

Ştiu ce îţi cer, îmi vine să spun. Dar mă opresc. Pentru că îmi dau seama că ar fi încă o minciună. Şi ea m-ar certa pentru asta.

Se uită la ceasul de pe perete.

— Trebuie să mă pregătesc pentru test. Iar tu trebuie să te întorci la altă viaţă.

Nu mă pot abţine. Întreb:

— Nu vrei să mă vezi?

Ea rămâne o clipă în loc.

— Vreau. Şi nu vreau. Ai zice că asta simplifică lucrurile, dar de fapt le complică.

— Deci n-ar trebui să apar aici?

— Să rămână deocamdată la e-mail. Bine?

Şi, cât ai pocni din degete, universul se defectează. Cât ai clipi din ochi, toată imensitatea se face ghem şi se îndepărtează plutind de mine.

Eu simt asta, iar ea nu simte.

Sau eu simt asta, iar ea nu vrea să simtă.

Ziua 6010

Sunt la patru ore depărtare de ea.

Sunt o fată pe nume Chevelle şi nu suport ideea să mă duc azi la şcoală. Aşa că mă prefac că sunt bolnavă şi obţin permisiunea să stau acasă. Încerc să citesc, să joc jocuri video, să navighez pe internet, să fac toate lucrurile pe care le făceam înainte pentru a umple timpul.

Niciunul nu merge. Timpul e tot gol.

Îmi verific întruna e-mailul.

Nimic de la ea.

Nimic.

Nimic.

Ziua 6011

Sunt la numai treizeci de minute depărtare de ea.

Sora mea mă trezeşte în zori, zgâlţâindu-mă, strigându-mă pe mine, Valeria.

Mă gândesc că am întârziat la şcoală.

Dar nu. Am întârziat la muncă.

Sunt servitoare. O servitoare minoră, ilegală.

Valeria nu vorbeşte engleza, aşa că toate gândurile pe care trebuie să le accesez sunt în spaniolă. Aproape că nu ştiu ce se întâmplă. Îmi ia timp să traduc ce se petrece.

În apartament suntem patru. Ne punem uniformele şi o dubiţă vine să ne ia. Eu sunt cea mai tânără, cea mai puţin respectată. Sora mea vorbeşte cu mine, iar eu dau din cap. Îmi simt maţele răsucindu-se şi la început mă gândesc că şocul situaţiei e de vină. Apoi îmi dau seama că se răsucesc de-adevăratelea. Crampe.

Găsesc cuvintele şi îi spun asta surorii mele. Ea înţelege, dar tot o să trebuiască să muncesc.

În dubită se mai urcă femei. Şi încă o fată de vârsta mea. Unele stau la taclale, dar sora mea şi cu mine nu vorbim cu niciuna.

Dubiţa începe să ne lase pe la case. Întotdeauna suntem cel puţin două la o casă, uneori trei sau patru. Eu fac pereche cu sora mea.

Eu am în sarcină băile. Trebuie să frec toaletele. Să înlătur firele de păr din cabina de duş. Să frec oglinzile până încep să strălucească.

Fiecare dintre noi este în camera ei. Nu vorbim. Nu punem muzică. Doar muncim.

Transpir în uniformă. Crampele nu vor să dispară. Dulăpioarele cu medicamente sunt pline, dar ştiu că mă aflu aici să fac curat, nu să iau. Nimeni n-ar simţi lipsa a două tablete de Midol, dar nu merită să risc.

Când ajung la dormitorul cel mare, stăpâna casei e încă în dormitorul ei, vorbind la telefon. Crede că nu înţeleg o iotă din ce spune. Ce şoc ar fi pentru ea dacă Valeria ar intra cu paşi apăsaţi şi ar începe să-i vorbească despre legile termodinamicii sau despre viaţa lui Thomas Jefferson, într-o engleză fără cusur.

După două ore, am terminat cu casa. Eu cred că asta a fost tot, dar mai sunt patru case. La sfârşit abia pot să mă mişc, iar sora mea, văzând asta, mă ajută să curăţ băile. Suntem o echipă, şi această legătură de rudenie este singura amintire pe care merită să o păstrez din întreaga zi.

Când ajungem acasă, abia mai vorbesc. Mă forţez să mănânc, dar e o masă tăcută. Apoi mă duc la culcare, făcându-i loc surorii mele în pat lângă mine.

E-mailul nu este o opţiune.

Ziua 6012

Sunt la o oră depărtare de ea.

Sunt Sallie Swain. Deschid ochii şi mă uit prin camera ei după un calculator. Înainte să mă trezesc de tot, verific e-mailul.

A,

Îmi pare rău că n-am reuşit să-ţi scriu ieri.
Am vrut s-o fac, dar au intervenit alte lucruri
(niciunul important, doar consumator de timp).
Deşi mi-a fost greu, mi-a făcut plăcere să te văd.
Vorbesc serios. Dar e înţelept să luăm o pauză ca să chibzuim bine.

Cum a fost ziua? Ce ai făcut?

R

Chiar vrea să ştie, sau e doar politicoasă? Am impresia că ar fi putut să stea de vorbă cu oricine. Şi deşi odată am crezut că tot ce voiam de la ea era acest ton normal, de fiecare zi, acum că îl am, normalitatea mă dezamăgeşte.

Îi răspund şi îi povestesc despre ultimele două zile. Apoi îi spun că trebuie să plec – nu pot să sar azi peste şcoală, pentru că Sallie Swain are un concurs important de cros şi n-ar fi corect să-l piardă.

Alerg. Sunt făcut să alerg. Pentru că atunci când alergi, ai putea să fii oricine. Te perfecţionezi fizic, nici mai mult, nici mai puţin decât fizic. Răspunzi în mod fizic corpului. Dacă alergi să câştigi, n-ai niciun gând decât gândurile corpului, niciun ţel decât ţelurile corpului. Uiţi de tine în numele vitezei. Te negi ca să reuşeşti să treci linia de sosire.

Ziua 6013

Sunt la o oră şi jumătate depărtare de ea şi fac parte dintr-o familie fericită.

Familia Stevens nu lasă sâmbetele să se irosească. Nu, doamna Stevens îl trezeşte pe Daniel la nouă fix şi îi spune să se pregătească pentru o călătorie cu maşina. Când el iese din casă, domnul Stevens a dus deja bagajele în maşină, iar cele două surori ale lui Daniel ard de nerăbdare să plece.

Prima oprire în Baltimore este la muzeul de artă, la o expoziţie Winslow Homer. Apoi toată lumea ia masa de prânz la Inner Harbor, urmată de o excursie lungă la acvariu. După aceea, se merge la o versiune IMAX a unui film Disney, pentru fete, apoi la cină la un restaurant cu fructe de mare, care e atât de renumit, încât n-a mai fost nevoie să se pună în numele lui cuvântul *renumit*.

Există momente scurte de tensiune – o soră plictisită de delfini, un punct în care tatăl se enervează din cauza lipsei spaţiilor de parcare disponibile. Dar în cea mai mare parte, toată lumea e fericită. Sunt atât de prinşi în fericirea lor, încât nu-şi dau seama că eu, de fapt, nu fac parte din ea. Rătăcesc la periferie. Sunt ca oamenii din tablourile lui Winslow Homer, împărţind aceeaşi cameră cu ei, dar în realitate nu sunt acolo. Sunt ca peştele din acvariu, gândind într-o limbă diferită, adaptându-mă la o viaţă care nu este habitatul meu natural. Sunt oamenii din celelalte maşini, fiecare cu povestea lui, dar trecând prea repede ca să fie observaţi sau înţeleşi.

E o zi frumoasă, şi cu siguranţă mă ajută mai mult decât o zi proastă. Există momente în care nu mă gândesc la ea şi nici chiar la mine. Există momente în care stau pur şi simplu în rama mea, plutesc în bazinul meu, merg cu maşina mea şi nu spun nimic, nu mă gândesc la nimic care mă leagă cât de cât de ceva.

Ziua 6014

Sunt la patruzeci de minute depărtare de ea.

E duminică, aşa că mă hotărăsc să văd ce pune la cale reverendul Poole.

Orlando, băiatul în al cărui corp sunt, se trezeşte rareori duminica înainte de amiază, aşa că dacă tastez fără zgomot, părinţii lui mă vor lăsa în pace.

Reverendul Poole a deschis o pagină de internet pentru ca oamenii să-şi expună poveştile de posedare. Sunt deja sute de postări şi înregistrări video.

Postarea lui Nathan e superficială, de parcă ar rezuma declaraţiile lui anterioare. Nu a făcut o înregistrare video. Nu aflu nimic nou.

Alte poveşti sunt mai elaborate. Unele sunt în mod clar opera unor nebuni – oameni paranoici care au nevoie de ajutor profesionist, nu de arene în care să-şi expună hiperbolicele teorii ale conspiraţiei. Există o femeie care crede în mod sincer că Satana a lovit-o în supermarket, la casă, îndemnând-o să fure. Şi mai e un bărbat al cărui fiu s-a sinucis – acesta crede că fiul lui trebuie să fi fost posedat de demoni adevăraţi şi nu de unii metaforici.

Cum sălăşluiesc numai în persoane cam de vârsta mea, caut adolescenţi. Poole trebuie să fi cernut fiecare lucru care apare pe site, pentru că nu există parodie, nu există sarcasm. Aşa că adolescenţii sunt puţini şi rari. Totuşi, există unul, din Montana, a cărui poveste mă înfioară. El spune că a fost posedat, dar numai o zi. Nu s-a întâmplat nimic important, dar ştie că nu era stăpân pe corpul lui.

N-am fost niciodată în Montana. Sunt sigur de asta.

Dar ce descrie el seamănă mult cu ceea ce fac eu.

Pe site-ul lui Poole e un link:

DACĂ TU CREZI CĂ DIAVOLUL E ÎN TINE,
DĂ CLICK AICI SAU SUNĂ LA NUMĂRUL ĂSTA.

Dar dacă diavolul este cu adevărat în tine, de ce ar da el click sau ar suna?

Intru în vechiul meu cont de e-mail şi constat că Nathan a încercat iar să ia legătura cu mine.

Nicio dovadă, aşadar?
Cere ajutor.

Ba chiar ataşează linkul la pagina lui Poole. Îmi vine să-i răspund şi să-i atrag atenţia că el şi cu mine am vorbit nu mai departe decât zilele trecute. Vreau să-l întrebe pe prietenul său AJ ce a făcut luni. Vreau să se teamă că aş putea fi acolo în orice clipă, în orice persoană.

Nu, mă gândesc. *Lasă lucrurile aşa.*

Era mult mai uşor când nu voiam nimic.

Faptul de a nu obţine ce vrei poate să te facă să fii crud.

Îmi verific celălalt cont de e-mail şi găsesc încă un mesaj de la Rhiannon. Îmi povesteşte vag despre week-endul ei şi mă întreabă vag despre al meu.

Restul zilei încerc să dorm.

Ziua 6015

Mă trezesc şi nu sunt la patru ore depărtare de ea, sau la o oră, sau măcar la cincisprezece minute.

Nu, mă trezesc în casa ei.

În camera ei.

În corpul ei.

La început mă gândesc că încă dorm, că visez. Deschid ochii şi aş putea să fiu în camera oricărei fete – o cameră în care trăieşte de mult timp, cu păpuşi Madame Alexander care împart spaţiul cu creioane pentru conturul ochilor şi reviste de modă. Sunt sigur că e doar un truc din lumea viselor când îmi accesez identitatea şi constat că cea care apare e Rhiannon. Am mai avut visul ăsta? Nu cred. Dar, într-un fel, are sens. Dacă ea înseamnă gândul, speranţa, preocuparea din fiecare clipă a mea din starea de veghe, de ce n-ar pune stăpânire şi pe orele mele de somn?

Dar nu visez. Simt pe faţă apăsarea pernei. Simt aşternuturile în jurul picioarelor mele. Respir. În vis, nu ne deranjăm să respirăm.

Am brusc impresia că lumea s-a prefăcut în sticlă. Fiecare moment e delicat. Fiecare mişcare e un risc. Ştiu că ea nu m-ar vrea aici. Ştiu ce groază i-ar fi acum. Pierderea totală a controlului.

Tot ce fac ar putea să spargă ceva. Fiecare cuvânt pe care îl spun. Fiecare mişcare pe care o fac.

Mă uit iarăşi în jur. Unii băieţi şi fete îşi distrug camerele când cresc mai mari, gândindu-se că trebuie să alunge toate încarnările lor mai tinere pentru a locui în mod convingător în cea nouă. Dar Rhiannon se simte în siguranţă cu trecutul ei. Văd fotografii ale ei cu familia când avea trei, opt, zece, paisprezece ani. Un iepuraş de pluş îi mai păzeşte încă patul. J.D. Salinger stă alături de dr. Seuss pe raftul cu cărţi.

Iau o fotografie. Dacă aş vrea, aş putea accesa ziua în care a fost făcută. Se pare că ea şi sora ei sunt la un iarmaroc. Sora ei poartă un fel de insignă. Mi-ar fi foarte uşor să aflu ce e. Dar nu e ca şi cum mi-ar spune Rhiannon în persoană.

O vreau aici, lângă mine, să-mi arate casa. Acum mă simt de parcă aş fi intrat prin efracţie.

Singurul mod de a duce la bun sfârşit asta este să trăiesc ziua cum ar vrea Rhiannon s-o trăiesc. Dacă ar şti că sunt aici – şi am sentimentul că va şti – vreau să fie sigură că n-am să profit. Ştiu din instinct că nu aşa vreau să aflu ceva. Nu aşa vreau să câştig ceva.

Din cauza asta, am impresia că tot ce fac e să pierd.

Aşa este când ridică braţul.

Aşa este când clipeşte.

Aşa este când întoarce capul.

Aşa e când îşi trece limba peste buze, când pune picioarele pe podea.

Asta este greutatea ei. Asta este înălţimea ei. Ăsta e unghiul din care vede lumea.

Aş putea accesa fiecare amintire pe care o are despre mine. Aş putea accesa fiecare amintire pe care o are despre Justin. Aş putea să aud ce a spus când eu nu eram prin preajmă.

„Salut!”
Aşa sună glasul ei din interior.
Aşa sună glasul ei când e singură.

Pe hol, mama ei trece pe lângă mine târându-şi picioarele, trează, dar nu din voia ei. A avut o noapte lungă, fapt care scurtează dimineaţa. Spune că o să încerce să se culce la loc, dar adaugă că e puţin probabil.

Tatăl lui Rhiannon e în bucătărie, gata să plece la muncă. Tonul pe care spune „bună dimineaţa” e mai puţin nemulţumit. Dar se grăbeşte, iar eu am senzaţia că cele două cuvinte sunt tot ce o să primească Rhiannon. În timp ce el îşi caută cheile, eu mănânc nişte cereale. Spune un „la revedere” grăbit şi dispare.

Mă hotărăsc să nu fac duş şi nici să-mi schimb lenjeria intimă de azi-noapte. Când mă duc la baie, ţin ochii închişi. Mă simt suficient de gol uitându-mă în oglindă şi văzând chipul lui Rhiannon. Nu pot să împing lucrurile mai mult de atât. Periatul părului ei e deja un gest prea intim. Aplicarea machiajului. Chiar şi încălţatul. Senzaţia pielii ei din interior, atingerea feţei ei şi receptarea atingerii din ambele părţi sunt inevitabile şi incredibil de puternice. Încerc să mă gândesc doar la mine, dar nu mă pot împiedica să simt că sunt ea.

Trebuie să accesez ca să-mi găsesc cheile, apoi să găsesc drumul spre şcoală. Poate ar trebui să stau acasă, dar nu ştiu dacă aş putea să suport să fiu atâta timp singur, în corpul ei, fără nicio distracţie. Radioul este pus pe postul de ştiri, ceea ce este neaşteptat. Şnurul de absolvire al surorii ei atârnă de oglinda retrovizoare.

Mă uit la locul de alături, aşteptându-mă ca Rhiannon să fie acolo, uitându-se la mine, spunându-mi pe unde s-o iau.

Am să încerc să-l evit pe Justin. Mă îndrept spre dulapul meu, îmi iau cărţile, apoi mă duc direct la prima oră. Când prietenele mele intră pe rând în clasă, mă angrenez în conversaţie atât cât pot. Nimeni nu observă vreo diferenţă – nu pentru că nu le pasă, ci pentru că e devreme şi nimeni nu se aşteaptă să ai mintea perfect limpede. Am fost atât de supărat din cauza lui Justin, încât nu mi-am dat seama ce mult fac parte din viaţa lui Rhiannon prietenele ei. Înţeleg că, până acum, cel mai bine i-am văzut viaţa completă când am fost Amy Tran şi am vizitat şcoala. Pentru că ea nu-şi petrece ziua singură. Nu de aceste prietene vrea ea să fugă atunci când fuge.

— Ai scris tot la biologie? întreabă prietena ei Rebbeca.

La început cred că îmi cere tema, s-o copieze, dar apoi îmi dau seama că mi-o oferă pe a ei. Desigur, lui Rhiannon i-au mai rămas câteva probleme de făcut. Îi mulţumesc Rebbecăi şi încep să copiez de zor.

Când începe ora şi profesoara se apucă să predea, tot ce trebuie să fac este să ascult şi să iau notiţe.

Ţine minte asta, îi spun lui Rhiannon. *Ţine minte ce normal este.*

Nu mă pot împiedica să zăresc lucruri pe care nu le-am mai văzut. Copăcei şi munţi mâzgăliţi în caietul ei. Urma uşoară lăsată pe glezne de şosetele ei. Un semn mic din naştere, roşu, la baza degetului mare de la mâna stângă. Astea sunt lucruri pe care, probabil, ea nici nu le observă. Dar fiindcă eu sunt nou pentru ea, văd tot.

Aşa e să ţii un creion în mâna ei.
Aşa e să-i umpli plămânii cu aer.
Aşa e când stă cu spatele lipit de speteaza scaunului.
Aşa i se pare ei lumea. Asta aude ea în fiecare zi.

Îmi permit o amintire. Nu o aleg. Apare singură, şi nu o reprim.

Rebbeca stă lângă mine, mestecând gumă. La un moment dat, se plictiseşte atât de tare la oră, încât scoate guma din gură şi începe să se joace cu ea. Şi îmi amintesc că a făcut asta odată în clasa a şasea. Profesoara a prins-o, iar Rebbeca a fost atât de uimită că a fost prinsă, încât a tresărit, iar guma i-a zburat din mână în părul lui Hannah Walker. La început, Hannah n-a ştiut ce s-a întâmplat şi toţi elevii au râs de ea, înfuriind-o şi mai tare pe profesoară. Eu am fost cea care s-a aplecat şi i-a spus că are gumă în păr. Eu am fost cea care i-am desprins-o din păr cu degetele, având grijă să nu i-l încâlcesc şi mai tare. Ţin minte că i-am scos-o pe toată.

În pauza de prânz încerc să-l evit pe Justin, dar nu reuşesc.

Sunt pe un hol, departe de dulapuri şi de sala de mese, şi ajunge şi el aici. Nici nu se bucură, nici nu e supărat că mă vede; prezenţa mea îi e tot atât de indiferentă ca soneria dintre ore.

— Vrei să mănânci afară? întreabă el.

— Sigur, spun, neştiind de fapt ce accept.

În cazul ăsta, „afară” înseamnă o pizzerie aflată la două străzi de şcoală. Luăm felii de pizza şi coca-cola. El îşi plăteşte partea lui, dar nu se oferă să plătească şi partea mea. Ceea ce e în regulă.

Are chef de vorbă, concentrându-se asupra ceea ce îmi imaginez că e tema lui preferată: nedreptăţile săvârşite împotriva lui, tot timpul. E o conspiraţie destul de amplă, implicând totul de la contactul defect de la maşina lui, la faptul că tatăl lui îl bate la cap cu colegiul şi până la „modul de a vorbi ca un gay” al profesorului său de engleză. Eu abia îl urmăresc, şi *urmărit* este cuvântul potrivit, pentru că, în timp ce vorbeşte cu mine, este cu cel puţin cinci paşi înaintea mea. Nu are nevoie de părerea mea. Ori de câte ori îi ofer ceva, el lasă acel ceva să stea acolo, pe masă, între noi, nu-l ia.

În timp ce Justin îi dă întruna cu ce javră e Stephanie cu Steve şi îşi tot îndeasă pizza în gură şi se uită la masă mult mai mult decât la mine, eu mă lupt cu tentaţia de a face ceva extrem. Deşi el nu-şi dă seama, toată puterea e a mea. Nu mi-ar trebui decât un minut – mai puţin de un minut – să o rup cu el. Nu mi-ar trebui decât câteva cuvinte bine alese să tai priponul. Ar putea să contraatace cu lacrimi sau furie sau promisiuni, iar eu aş putea să rezist la toate astea.

Vreau atât de multe, dar nu deschid gura. Nu folosesc această putere. Pentru că ştiu că genul ăsta de sfârşit nu ar duce niciodată la începutul pe care îl vreau eu. Dacă aş pune punct aşa, Rhiannon nu m-ar ierta niciodată. Nu numai că ar putea să dreagă asta mâine, ci şi m-ar caracteriza după trădarea mea atâta vreme cât aş rămâne în viaţa ei, ceea ce n-ar fi mult.

Trebuie să rămân pe banda mea. Nu pot să mă abat şi să provoc un accident, indiferent cât de satisfăcătoare ar putea fi explozia.

Sper ca ea să-şi dea seama că, tot timpul, el nici nu bagă de seamă. Ea poate să mă vadă în orice corp sunt, dar el nu vede că ea lipseşte. Nu se uită chiar atât de atent.

Apoi el îi spune Argint. Un simplu „Să mergem, Argint", când terminăm. Mă gândesc că poate n-am auzit bine. Aşa că accesez şi găsesc. Un moment de-al lor. Citesc *The Outsiders* pentru ora de engleză, întinşi unul lângă altul pe patul lui, cu aceeaşi carte deschisă, ea puţin mai avansată. Ea consideră că această carte e o relicvă de pe vremea când băieţii de cartier plângăcioşi se strângeau la *Pe aripile vântului,* dar nu spune nimic când vede ce mult îl emoţionează pe el. Rămâne acolo după ce termină, începe să recitească începutul până termină el. Apoi Justin închide cartea şi spune: „Uau! Nimic de aur nu rămâne. Aşa o fi?" Ea nu vrea să strice momentul, nu vrea să întrebe ce înseamnă asta. Şi e răsplătită când el zâmbeşte şi spune: „Cred că asta înseamnă că va trebui să fie argint". În seara aia, când ea pleacă, el strigă: „Pe curând, Argint!" Şi aşa rămâne.

Când ne întoarcem la şcoală, nu ne ţinem de mână, nici măcar nu vorbim. Când ne despărţim, el nu-mi urează o după-amiază bună, nici nu-mi mulţumeşte pentru timpul pe care tocmai l-am petrecut împreună. Nu-mi spune nici măcar că ne vedem curând. Pentru el, lucrul ăsta e de la sine înţeles.

După plecarea lui, în timp ce sunt înconjurat de alţi elevi, sunt perfect conştient de natura periculoasă a ceea ce încerc să fac, de efectul de fluture care ameninţă să bată din aripi la fiecare interacţiune. Dacă te gândeşti la asta destul de intens, dacă urmăreşti destul de mult potenţialele reverberaţii, orice pas poate să fie unul greşit, orice mişcare poate să ducă la o consecinţă nedorită.

Pe cine n-ar trebui să ignor, dar ignor? Ce ar trebui să spun, dar nu spun? Ce ar observa ea în mod cert, dar eu nu vreau să observ?

Când ne uităm la o mulţime, ochii noştri se îndreaptă în mod natural spre anumite persoane, fie că le cunoaştem sau nu. Dar în acest moment privirea mea e goală. Ştiu ce văd, dar nu ce ar vedea ea.

Lumea e tot de sticlă.

Aşa e să citeşti cuvinte cu ochii ei.
Aşa e să dai pagina cu mâna ei.
Aşa e când ea îşi încrucişează picioarele.
Aşa e când ea lasă capul în jos astfel încât părul îi ascunde ochii.
Aşa arată scrisul ei. Aşa îşi scrie ea numele.

La ora de engleză ne dă lucrare din *Tess d'Uberville,* pe care am citit-o. Consider că Rhiannon se descurcă bine.

Accesez destul cât să ştiu că nu are planuri după şcoală. Justin o caută înainte de ultima oră şi o întreabă dacă vrea să facă ceva. Îmi este clar ce este acest ceva, dar nu-i prea văd folosul.

— Tu ce vrei să faci? întreb.

Se uită la mine ca la un căţeluş imbecil.

— Tu ce crezi?

— Temele?

El pufneşte dispreţuitor.

— Da, putem să-i zicem şi aşa, dacă vrei.

Îmi trebuie o minciună. În realitate, vreau să accept şi apoi să-l resping. Dar s-ar putea ca mâine asta să aibă repercusiuni. Aşadar, îi spun că trebuie s-o duc pe mama la medic pentru problemele pe care le are cu somnul. E o adevărată plictiseală, însă va fi îndopată cu pastile şi probabil n-o să fie în stare să se întoarcă singură acasă cu maşina.

— E bine atâta vreme cât i se dau multe pilule, spune el. Ador pilulele mamei tale.

Se apleacă pentru un sărut şi trebuie să i-l dau. Sunt aceleaşi două corpuri ca acum trei săptămâni, dar sărutul nu putea să fie mai diferit. Înainte, când ni se atingeau limbile, parcă era altă formă de conversaţie intimă. Acum, parcă mi-ar vârî ceva străin şi grosolan în gură.

— Du-te să faci rost de nişte pilule, spune el când ne despărţim.

Sper ca mama să aibă nişte anticoncepţionale în plus ca să pot să i le strecor.

Am fost împreună pe ţărmul oceanului şi într-o pădure. Aşa că astăzi decid că ar trebui să mergem pe munte.

O căutare rapidă îmi arată cel mai apropiat loc de făcut ascensiuni. N-am idee dacă Rhiannon a fost vreodată acolo, dar nu cred că asta contează.

Ea nu prea e îmbrăcată de drumeţie – Converşii ei nu mai ţin mult la drum. Totuşi mă avânt, luând o sticlă de apă şi telefonul cu mine şi lăsând restul în maşină.

Este iar luni şi potecile sunt în mare parte libere. Când şi când, trec pe lângă un excursionist care coboară şi ne salutăm, aşa cum fac oamenii înconjuraţi de kilometri întregi de linişte. Cărările sunt marcate la întâmplare, sau poate nu sunt eu destul de atent. Simt povârnişul aşa cum e măsurat de muşchii picioarelor lui Rhiannon, simt cum i se schimbă respiraţia pe măsură ce aerul devine mai tare. Merg înainte.

Pentru după-amiaza noastră, m-am hotărât să încerc să-i ofer lui Rhiannon satisfacţia de a fi complet singură. Nu letargia zăcutului pe canapea sau monotonia moţăitului la ora de matematică. Nu plimbatul în miez de noapte printr-o casă care doarme sau durerea de a fi lăsată într-o cameră după ce uşa a fost trântită. Singurătatea asta nu e o variaţiune a celor de mai sus. Singurătatea asta înseamnă să fii tu însuţi. Să-ţi simţi corpul, nu să-l foloseşti ca să-ţi împiedici mintea să gândească. Să te mişti cu hotărâre, dar nu în grabă. Să conversezi nu cu persoana de lângă tine, ci cu toate elementele naturii. Să transpiri şi să te doară tot corpul şi să urci şi să ai grijă să nu aluneci, să nu

cazi, să nu te rătăceşti prea mult, dar să te rătăceşti destul.

Şi, la sfârşit, oprirea. În vârf, priveliştea. Lupta cu ultima pantă abruptă, ultimele cotituri ale potecii şi te pomeneşti deasupra tuturor lucrurilor. Nu că priveliştea ar fi spectaculoasă. Nu că am fi atins vârful Everestului. Dar iată-ne aici, în cel mai înalt punct cât vezi cu ochii, ca să nu mai punem la socoteală norii, aerul, soarele leneş. Am iarăşi unsprezece ani; suntem în vârful acelui copac. Aerul e mai limpede, fiindcă atunci când lumea este sub noi, ne permitem să respirăm cu adevărat. Când nu mai e nimeni prin preajmă, suntem receptivi la minunile mai tăcute pe care le poate oferi imensitatea.

Ţine minte asta, o implor pe Rhiannon în timp ce mă uit la copaci, iar ea îşi trage sufletul. *Ţine minte senzaţia asta. Ţine minte că am fost aici.*

Mă aşez pe un bolovan şi beau puţină apă. Ştiu că sunt în corpul ei, dar parcă ea ar fi aici, cu mine. Parcă am fi două persoane separate, care împărtăşesc clipa aceasta.

Iau cina cu părinţii ei. Când mă întreabă ce am făcut azi, le spun. Sunt sigur că le spun mai multe decât ar face-o Rhiannon.

— Sună minunat, spune mama ei.

— Doar să fii atentă pe acolo, adaugă tatăl ei, dar apoi schimbă subiectul, povestind ceva ce s-a întâmplat la serviciu, şi ziua mea redevine numai a mea.

Îi fac temele cât de bine pot. Nu îi verific e-mailul, de teamă că aş da peste ceva ea n-ar vrea să-l văd. Nu verific nici e-mailul meu, pentru că ea e singura persoană de la care aş vrea să am veşti. Pe noptiera ei e o carte, dar nu citesc din ea de teamă că Rhiannon n-o să-şi aducă aminte ce am citit şi oricum va trebui să citească iar. Răsfoiesc nişte reviste.

În cele din urmă, mă hotărăsc să-i las un bilet. E singurul mod în care va şti sigur că am fost aici. Altă tentaţie puternică este să pretind că nu s-a întâmplat nimic din toate astea, să neg orice acuzaţie pe care mi-o aduce ea bazându-se pe vreun fragment de amintire. Dar vreau să fiu sincer. Singura cale prin care asta poate să meargă este să fim pe deplin sinceri.

Aşa că îi spun. Chiar de la începutul scrisorii, o rog să-şi amintească ziua cât se poate de bine înainte să citească mai departe, astfel încât ce scriu să nu influenţeze ce i-a rămas cu adevărat în minte. Îi explic că n-aş fi ales niciodată să fiu în corpul ei, că nu e ceva asupra căruia să deţin controlul. Îi spun că am încercat să-i respect ziua cât de bine m-am priceput şi că sper să nu fi produs vreo tulburare în viaţa ei. Apoi, cu propriul ei scris, îi schiţez ziua noastră. Este prima dată când îi scriu persoanei în al cărei corp sălăşluiesc şi e atât de ciudat, dar şi confortabil, ştiind că Rhiannon va fi cea care va citi aceste cuvinte. Sunt atâtea explicaţii pe care le pot lăsa nerostite. Faptul că îi scriu scrisoarea este o expresie a încrederii – a încrederii atât în ea, cât şi în convingerea că încrederea poate să conducă la încredere şi adevărul poate să conducă la adevăr.

Aşa e când i se închid pleoapele.

Aşa simte ea gustul somnului.

Aşa îi atinge noaptea pielea.
Aşa îi cântă la culcare zgomotele casei.
Acesta e bunul rămas pe care îl simte ea în fiecare seară. Aşa se încheie ziua ei.

Mă ghemuiesc în pat, cu hainele de zi pe mine. Acum că ziua aproape s-a terminat, lumea de sticlă se retrage, ameninţarea fluturelui scade. Îmi imaginez că suntem amândoi în acest pat, că trupul meu invizibil e cuibărit lângă al ei. Respirăm în acelaşi ritm, piepturile noastre urcând şi coborând la unison. Nu avem nevoie să şoptim pentru că, la distanţa asta, ajunge să gândim. Ochii ni se închid în acelaşi timp. Simţim pe noi aceleaşi aşternuturi, aceeaşi noapte. Respiraţia noastră se linişteşte în acelaşi timp. Ne despărţim în versiuni diferite ale aceluiaşi vis. Somnul ne cuprinde exact în acelaşi timp.

Ziua 6016

A,

Cred că îmi amintesc tot. Unde eşti azi? În loc să-ţi scriu un e-mail lung, prefer să stăm de vorbă.

R

Sunt cam la două ore depărtare de ea când citesc acest e-mail, în corpul unui băiat pe nume Dylan Cooper. E un împătimit al lucrurilor de firmă, iar camera lui e înţesată de produse Apple. Îl accesez, destul ca să ştiu că atunci când îi place cu adevărat o fată, creează un font şi îi dă numele ei.

Îi scriu înapoi lui Rhiannon şi îi spun unde sunt. Ea răspunde imediat – probabil că aştepta lângă calculator – şi mă întreabă dacă ne putem întâlni după şcoală. Stabilim să ne întâlnim la Clover Bookstore.

Dylan e un vrăjitor. De asemenea, din câte îmi dau seama, este îndrăgostit lulea de trei fete diferite în acelaşi timp. Îmi petrec ziua încercând să nu-l apropii mai mult de vreuna dintre ele. Va trebui să se lămurească singur ce font preferă.

Ajung la librărie cu o jumătate de oră mai devreme, dar sunt prea emoţionat să citesc ceva în afară de feţele oamenilor din jurul meu.

Ea intră pe uşă, de asemenea mai devreme. Nu e nevoie să mă ridic în picioare. Se uită prin încăpere, mă vede şi, din felul în care mă uit la ea, ştie că sunt eu.

— Bună, spune.

— Bună.

— E ca dimineaţa de după, îmi spune ea.

— Ştiu, îi răspund eu.

Rhiannon cumpără cafea pentru amândoi şi ne aşezăm la masă cu ceştile în mâinile făcute căuş.

Văd unele dintre lucrurile pe care le-am observat ieri – semnul din naştere, coşurile de pe fruntea ei. Dar pentru mine ele nu contează nici pe departe cât imaginea completă.

Nu pare surescitată. Nu pare supărată. Mai curând pare împăcată cu ce s-a întâmplat. Când şocul se atenuează, întotdeauna speri că dedesubt există înţelegere. Iar la Rhiannon pare că înţelegerea a ieşit deja la suprafaţă. Orice urmă de îndoială a dispărut.

— M-am trezit şi mi-am dat seama că ceva e altfel, îmi spune ea. Chiar înainte să văd scrisoarea ta. Nu era dezorientarea obişnuită. Dar n-am avut impresia că am pierdut o zi. M-am trezit şi am avut impresia că se adăugase ceva. Apoi am văzut scrisoarea ta şi am început s-o citesc şi am înţeles imediat că e adevărat. Chiar se întâmplase. M-am oprit când mi-ai spus să mă opresc şi am încercat să-mi amintesc totul despre ziua de

ieri. Şi mi-am amintit. Nu lucrurile pe care le uit de obicei, precum trezitul sau spălatul pe dinţi, ci cum am urcat pe muntele ăla. Prânzul luat cu Justin. Cina cu părinţii mei. Chiar şi scrierea scrisorii – de ce mi-aş fi scris singură o scrisoare pentru dimineaţa următoare? Dar în mintea mea, are logică.

— Mă simţi acolo? În amintirile tale.

Clatină din cap.

— Nu cum ai crede tu. Nu te simt deţinând controlul asupra lucrurilor sau fiind în corpul meu. Simt că parcă ai fi cu mine. Îţi simt prezenţa acolo, dar în afara mea.

Se opreşte. Începe iar:

— Conversaţia asta e o nebunie.

Dar eu vreau să ştiu mai multe.

— Am vrut să-ţi aminteşti totul, îi spun. Şi se pare că mintea ta a fost de acord cu asta. Sau poate că şi ea a vrut să-ţi aminteşti totul.

— Ştiu şi eu? Mă bucur că îmi amintesc.

Mai vorbim despre cum a fost ziua, despre cât de ciudată e treaba asta. În cele din urmă, Rhiannon spune:

— Îţi mulţumesc că nu mi-ai dat viaţa peste cap. Şi pentru că m-ai lăsat îmbrăcată. Doar dacă, fireşte, nu vrei să-mi amintesc că ai aruncat o privire pe furiş.

— N-am aruncat nicio privire pe furiş.

— Te cred. În mod uimitor, te cred cu privire la toate.

Îmi dau seama că mai vrea să spună ceva.

— Ce e? întreb.

— Ai impresia că mă cunoşti mai bine acum? Pentru că treaba ciudată e că… eu am impresia că te cunosc mai bine. Datorită a ceea ce ai făcut şi a ceea ce n-ai făcut. Nu e ciudat? Aş fi zis că o să afli mai multe despre mine, dar… nu ştiu dacă aşa e.

— Am reuşit să-ţi cunosc părinţii, spun.

— Şi ce impresie ţi-au făcut?

— Cred că amândoi ţin la tine, în felul lor.

Ea râde.

— Bine spus.

— Mi-a făcut plăcere să-i cunosc.

— Negreşit o să-mi amintesc asta când o să-i cunoşti cu adevărat. „Mamă, tată, el este A. Credeţi că vă întâlniţi cu el pentru prima dată, dar de fapt v-aţi mai întâlnit, când era în corpul meu.”

— Sunt sigur că lucrul ăsta va fi primit cu entuziasm.

Bineînţeles, amândoi ştim că n-o să fie deloc primit cu entuziasm. N-am cum să-i cunosc părinţii. Nu ca eu cel adevărat.

Nu o spun şi nici ea. Nici nu ştiu dacă se gândeşte la asta în pauza care urmează. Dar eu mă gândesc.

— Nu se mai poate întâmpla, aşa e? întreabă în cele din urmă Rhiannon. Nu eşti niciodată de două ori aceeaşi persoană.

— Corect. Nu se va mai întâmpla niciodată.

— Fără supărare, dar mă simt uşurată că nu trebuie să mă culc întrebându-mă dacă,

la trezire, tu ai să deţii controlul. O dată cred că pot să fac faţă. Dar să nu-ţi formezi un obicei din asta.

— Promit. Vreau să-mi fac un obicei din a fi cu tine, dar nu aşa.

Şi iată: a trebuit să aduc în discuţie un subiect fierbinte – spre ce ne îndreptăm acum. Am terminat cu trecutul, ne bucurăm de prezent, dar acum forţez nota şi ne împiedicăm de viitor.

— Mi-ai văzut viaţa, zice Rhiannon. Spune-mi cum crezi că poate să funcţioneze chestia asta.

— Vom găsi o cale, îi răspund.

— Ăsta nu-i un răspuns. E o speranţă.

— Speranţa ne-a adus până aici. Nu răspunsurile.

Schiţează un zâmbet.

— Bine ţintit.

Ia o gură de cafea şi îmi dau seama că urmează încă o întrebare.

— Ştiu că e ciudat, dar… mă tot întreb dacă într-adevăr nu eşti băiat sau fată. Adică, atunci când erai în corpul meu, te-ai simţit mai… în largul tău decât te-ai fi simţit în corpul unui băiat?

Pentru mine este interesant că ăsta e lucrul de care se agaţă.

— Eu sunt eu, îi răspund. Mă simt întotdeauna în largul meu şi nu mă simt niciodată în largul meu. Pur şi simplu aşa e.

— Şi când săruţi pe cineva?

— La fel.

— Şi când faci sex?

— Dylan roşeşte? întreb. În momentul ăsta, roşeşte?

— Da, spune Rhiannon.

— Bun. Pentru că eu ştiu că roşesc.

— Niciodată n-ai…?

— N-ar fi corect din partea mea să…

— Niciodată?

— Mă bucur că te amuză asta.

— Scuze.

— A existat o fată.

— Serios?

— Da. Ieri. Când eram în corpul tău. Nu mai ţii minte? Cred că s-ar putea ca tu s-o fi lăsat însărcinată.

— Nu e amuzant! spune ea.

Dar râde.

— Eu n-am ochi decât pentru tine, îi spun.

O simplă frază şi conversaţia redevine serioasă. O simt ca pe o schimbare în aer, ca atunci când un nor întunecă soarele.

— A, începe ea.

Dar eu nu vreau să aud. Nu vreau să aud despre Justin sau imposibilităţi sau vreunul dintre celelalte motive pentru care nu putem fi împreună.

— Nu acum, spun. Să rămânem la nota frumoasă.

— Bine, aprobă ea. Pot să fac asta.

Mă întreabă despre ce am mai observat când eram în corpul ei şi îi spun despre semnul din naştere, despre diverşi elevi din clasa ei, despre îngrijorarea părinţilor ei. Îi împărtăşesc amintirea despre Rebecca şi jur că e singura pe care am văzut-o. Nu-i spun constatările mele despre Justin, pentru că ştie deja lucrurile astea, fie că le recunoaşte sau nu în faţa mea sau a ei. Şi nu pomenesc de ridurile fine din jurul ochilor sau de coşurile ei, fiindcă ştiu că toate astea o deranjează, deşi adaugă ceva real frumuseţii ei.

Amândoi trebuie să fim acasă la cină. Dar singurul mod în care sunt dispus să o las să plece este să-i smulg promisiunea că ne vom bucura de câteva ore împreună curând. Mâine. Sau dacă nu mâine, poimâine.

— Cum aş putea să zic nu? spune ea. Mor de nerăbdare să văd cine o să mai fii.

Ştiu că e o glumă, dar trebuie să-i spun.

— Întotdeauna voi fi A.

Ea se ridică şi mă sărută pe frunte.

— Ştiu, spune ea. De asta vreau să ne vedem. Ne despărţim într-o notă frumoasă.

Ziua 6017

Au trecut două zile fără să mă gândesc la Nathan, dar pentru Nathan n-au trecut două zile fără să se gândească la mine.

7:30 p.m. LUNI
Încă mai vreau dovada.

8:14 p.m. LUNI
De ce nu vorbeşti cu mine?

11:43 p.m. LUNI
TU MI-AI FĂCUT ASTA. MERIT O EXPLICAŢIE.

6:13 a.m. MARTI
Nu mai pot să dorm. Mă întreb dacă ai să te întorci. Mă întreb ce-ai să-mi faci. Eşti supărat?

2:30 p.m. MARŢI
Trebuie să fii diavolul. Numai diavolul m-ar lăsa aşa.

2:12 a.m. MIERCURI
Ai idee cum e pentru mine?

Greutatea pe care o simt este greutatea responsabilităţii, cu care e complicat să ai de-a face. Din cauza ei, sunt mai lent, mai greoi. Dar, totodată, mă împiedică să mă pierd în inutilitate.

E şase dimineaţa. Vanessa Martinez s-a sculat devreme. După ce citesc e-mailurile lui Nathan, mă gândesc la ce a spus Rhiannon, la temerile ei. Nathan merită măcar un răspuns de la mine.

Nu se va mai întâmpla niciodată. Asta e cert.
Mai mult nu pot să-ţi explic, dar ştiu atât: se întâmplă numai o dată. Apoi treci mai departe.

După două minute îmi răspunde.

Cine eşti? De ce trebuie să te cred?

Ştiu că orice răspuns i-aş da riscă să fie postat în câteva secunde pe pagina de internet a reverendului Poole. Nu vreau să-i spun numele meu adevărat. Dar am impresia că dacă îi dau un nume, e mai puţin probabil să mă vadă drept diavolul – s-ar putea să mă vadă drept ceea ce sunt: o persoană ca el.

Mă cheamă Andrew. Trebuie să mă crezi, pentru că sunt singura persoană care chiar înţelege ce ţi s-a întâmplat.

Deloc surprinzător, el răspunde cu:

Dovedeşte-o.

Îi spun:

Te-ai dus la o petrecere. N-ai băut. Acolo ai stat la taclale cu o fată. În cele din urmă, ea te-a întrebat dacă vrei să mergi să dansezi la subsol.
Te-ai dus. Şi, vreo jumătate de oră, ai dansat.
Ai pierdut noţiunea timpului. Ai uitat de tine.
Şi a fost unul dintre cele mai fantastice momente din viaţa ta. Nu ştiu dacă îţi aminteşti asta, dar probabil va veni o vreme când vei dansa iar aşa şi ţi se va părea familiar, şi atunci vei şti că ai mai făcut-o.
Aceea va fi ziua pe care ai uitat-o. Aşa vei recăpăta acea parte din ea.

Nu ajunge.

Dar de ce am fost acolo?

Încerc să nu complic lucrurile.

Ai fost acolo să vorbeşti cu fata respectivă. Doar în acea zi, ai vrut să vorbeşti cu fata aia.

El întreabă:

Cum o cheamă?

Nu pot s-o implic. Nu pot să-i explic întreaga poveste. Aşa că aleg să ocolesc subiectul.

Asta nu e important. Treaba importantă e că, pentru scurt timp, a meritat. Te distrai atât de bine, încât ai pierdut noţiunea timpului. De asta erai la marginea şoselei. Nu ai băut. Nu ai avut un accident. Doar că s-a scurs timpul.
Sunt sigur că a fost înspăimântător. Sunt convins că e greu de înţeles. Dar nu se va mai întâmpla.
Întrebările fără răspuns te pot distruge. Mergi înainte.

Este adevărat, dar nu e destul.

Ţi-ar fi uşor dacă aş merge înainte, aşa-i?

Fiecare şansă pe care i-o acord, fiecare adevăr pe care i-l spun uşurează greutatea responsabilităţii mele. Mi-e milă de deruta lui, dar nu simt nimic faţă de ostilitatea lui.

Nathan, nu mă priveşte ce faci sau nu faci. Încerc doar să te ajut. Eşti un băiat bun. Nu sunt duşmanul tău. N-am fost niciodată.
Drumurile noastre s-au încrucişat din întâmplare. Acum s-au despărţit.

Şi acum o să plec.

Închid fereastra, apoi deschid una nouă să văd dacă Rhiannon va apărea în ea. Îmi dau seama că încă n-am aflat cât de departe sunt de ea şi mă întristez când constat că sunt la aproape patru ore depărtare. Îi dau vestea într-un e-mail şi, o oră mai târziu, ea spune că o să fie greu să ne întâlnim astăzi. Aşa că o lăsăm pe mâine.

Între timp, trebuie să mă mulţumesc cu Vanessa Martinez. Ea aleargă în fiecare dimineaţă cel puţin 3 kilometri şi am întârziat deja la program. Trebuie să se mulţumească doar cu o milă şi mai că o aud dojenindu-mă pentru asta. Totuşi, la micul dejun, nimeni nu spune nimic – părinţilor Vanessei şi surorii ei pare să le fie sincer frică de ea.

Ăsta e primul indiciu al unui lucru pe care îl voi constata iar şi iar toată ziua: Vanessa nu e o persoană drăguţă.

Acest lucru mi se dezvăluie şi când se întâlneşte cu prietenele ei la începerea şcolii. Şi lor le e frică de ea. Nu sunt îmbrăcate identic, dar e limpede că s-au îmbrăcat toate conform aceluiaşi tipar, dictată de „ştii tu cine".

Are o personalitate veninoasă şi simt că până şi eu sunt sensibil la ea. De fiecare dată când se aşteaptă să se spună ceva răutăcios, toată lumea se uită la ea în aşteptarea unui comentariu. Chiar şi profesorii. Şi mă pomenesc blocat în aceste tăceri, cu vorbe pe vârful veninos al limbii mele. Văd toate fetele care nu sunt îmbrăcate conform standardului şi îmi dau seama că ar fi uşor să le fac praf.

Ce duce Lauren e un rucsac? Cred că o să se poarte de parcă ar fi în clasa a treia până îi creşte pieptul. Şi, Dumnezeule, de ce şi-a pus Felicity şosetele alea? Credeam că numai pedofilii condamnaţi au voie să poarte din astea. Şi topul lui Kendall? Nu cred că există ceva mai trist decât o fată lipsită de feminitate care încearcă să se îmbrace sexy. Ar trebui să strângem bani pentru ea, e tare trist. Probabil şi victimele tornadelor s-ar uita la ea şi ar spune: „Nu, zău, nu ne trebuie banii – daţi-i acelei fete nefericite."

Nu vreau deloc aceste gânduri. Treaba ciudată e că atunci le opresc, când nu o las pe Vanessa să le spună cu glas tare, nimeni din jurul meu nu pare să se simtă uşurat. Sesizez dezamăgire. Se plictisesc. Şi cu plictiseala lor se hrăneşte răutatea ei.

Iubitul Vanessei, un pămpălău pe nume Jeff, crede că Vanessa e la ciclu. Cea mai bună prietenă a ei şi acolita numărul unu, Cynthia, o întreabă dacă a murit cineva, îşi

dau seama că ceva e în neregulă, dar nu vor ghici niciodată motivul adevărat. În mod sigur nu vor crede că diavolul a pus stăpânire pe ea. Mai curând, suspectează că diavolul si-a luat zi liberă.

Ştiu că ar fi o prostie să încerc să o schimb. Aş putea să dau fuga după-amiază s-o înscriu ca voluntară la o cantină a săracilor, dar sunt sigur că mâine, când ar ajunge acolo, ar face băşcălie de hainele oamenilor fără adăpost şi de calitatea supei. Probabil că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face ar fi să o pun pe Vanessa într-o situaţie compromiţătoare cu care cineva ar putea să o şantajeze. *(Aţi văzut toţi înregistrarea video cu Vanessa Martinez mergând pe hol în chiloţi tanga şi cântând cântece din Sesame Street? Şi pe urmă a fugit la toaletă, şi-a băgat capul într-un closet şi a tras apa.)* Dar asta ar însemna să mă cobor la nivelul ei şi sunt sigur că, folosind propria-i otravă împotriva ei, cel puţin o fărâmă din ea s-ar întoarce şi în mine.

Aşa că nu încerc să o schimb. Doar îi stăvilesc ţâfna pentru o zi.

Este epuizant să încerci să determini o persoană rea să se poarte frumos. Înţelegi de ce îi e mult mai uşor să fie rea.

Vreau să-i povestesc lui Rhiannon totul despre asta. Pentru că atunci când se întâmplă ceva, ea e persoana căreia vreau să-i spun. Cel mai elementar indicator de iubire.

Trebuie să apelez la mesaje, iar mesajele nu mă mulţumesc. Încep să mă satur să mă bazez pe cuvinte. Sunt pline de înţeles, da, dar le lipseşte emoţia. Să-i scriu nu e acelaşi lucru cu a-i vedea chipul în timp ce ascultă. Să primesc în scris răspuns de la ea nu e acelaşi lucru cu a-i auzi glasul. Am fost întotdeauna recunoscător pentru tehnica de vârf, dar acum, în orice interacţiune digitală există un mic obstacol despărţitor. Vreau să fiu lângă ea şi asta mă sperie. Toate lucrurile obişnuite care îmi fac viaţa mai frumoasă şi mai confortabilă îmi sunt luate, acum că înţeleg avantajul mai mare al prezenţei.

Nathan îmi trimite un e-mail, cum eram sigur că o să facă.

Nu poţi să pleci acum. Mai am întrebări.

Nu mă lasă inima să-i spun că ăsta-i modul greşit de a judeca lumea. Întotdeauna vor mai fi întrebări. Fiecare răspuns conduce la mai multe întrebări.

Singurul mod de a supravieţui e să renunţi la unele dintre ele.

Ziua 6018

Ziua următoare sunt un băiat pe nume George şi mă aflu la doar patruzeci şi cinci de minute depărtare de Rhiannon. Ea îmi trimite un e-mail şi îmi spune că va putea să plece de la şcoală în pauza de prânz.

Mie, totuşi, o să-mi fie mai greu, pentru că astăzi sunt în regim de şcolarizare la domiciliu.

Părinţii lui George sunt toată ziua acasă, iar George şi cei doi fraţi ai lui stau zilnic acasă cu ei. Încăperea care, în majoritatea caselor, ar fi numită camera de recreere este numită de familia lui George „şcoală". Ba chiar părinţii lor au aşezat acolo trei bănci pentru ei, care arată de parcă ar fi rămas de la o şcoală cu o singură clasă de la începutul secolului trecut.

Aici nici vorbă să te scoli târziu. Suntem toţi treziţi la şapte şi există un protocol cu privire la ordinea la duş. Reuşesc să mă furişez câteva minute la calculator să citesc mesajul lui Rhiannon şi să-i trimit şi eu unul, în care îi spun că va trebui să vedem cum decurge ziua. Apoi, la opt, suntem în bănci şi, în timp ce tata lucrează în celălalt capăt al casei, mama ne predă.

Accesând, aflu că George n-a mai fost niciodată într-o clasă în afară de asta, din cauză că părinţii lui s-au certat odată cu educatoarea fratelui său mai mare legat de metodele ei. Nu-mi imaginez ce metode de grădiniţă ar fi suficient de şocante ca să îndepărteze de la şcoală pentru totdeauna o familie întreagă, dar n-am cum să accesez informaţii despre acest eveniment, deoarece George nu ştie. El suportă doar consecinţele.

Am mai fost şcolarizat la domiciliu de părinţi ocupaţi şi preocupaţi ca odraslele lor să aibă posibilitatea să exploreze şi să evolueze. Dar aici nu e cazul. Mama lui George este severă, intransigentă şi, întâmplător, extrem de înceată la vorbă.

— Băieţi… o să vorbim… despre… evenimentele… care au dus… la… Războiul… Civil.

Toţi fraţii s-au resemnat cu asta. Se uită fix înainte tot timpul, prefăcându-se că sunt atenţi.

— Preşedintele… Sudului… era… un bărbat… pe nume… Jefferson… Davis.

Refuz să fiu ţinut ostatic aşa, mai ales că în scurtă vreme Rhiannon mă va aştepta. Aşa că, după o oră, mă hotărăsc să-l imit pe Nathan.

Încep să pun întrebări.

Cum o chema pe soţia lui Jefferson Davis?

Ce state erau în Uniune?

Câţi oameni au murit de fapt la Gettysburg?

Lincoln a scris singur-singurel Discursul de la Gettysburg?

Şi încă vreo treizeci.

Fraţii mei se uită la mine de parcă aş fi drogat, iar mama se agită la fiecare întrebare, întrucât trebuie să caute în carte fiecare răspuns.

— Jefferson Davis… a fost căsătorit… de două ori. Prima lui soţie… Sarah… era

fiica… preşedintelui… Zachary Taylor. Dar Sarah… a murit… de malarie… după trei luni… de la căsătorie. El s-a recăsătorit…

Şi aşa continuă încă o oră. Apoi o întreb dacă pot să mă duc la bibliotecă să iau nişte cărţi despre acest subiect.

Ea e de acord şi se oferă să mă ducă până acolo cu maşina.

Este mijlocul unei zile de şcoală, aşa că sunt singurul elev din bibliotecă. Totuşi, bibliotecara mă cunoaşte şi ştie de unde vin. E drăguţă cu mine, dar tăioasă cu mama, fapt care mă face să cred că educatoarea nu este singura persoană din oraş despre care mama consideră că nu-şi face meseria cum trebuie.

Găsesc un calculator şi îi trimit lui Rhiannon un e-mail în care îi spun unde sunt. Apoi iau de pe raft un exemplar din *Feed* şi încerc să-mi amintesc unde am rămas cu cititul, cu un număr de corpuri în urmă. Stau într-un loc rezervat studiului, lângă o fereastră şi mă tot uit la trafic, deşi ştiu că mai sunt două ore până să apară Rhiannon.

Timp de o oră, îmi lepăd viaţa împrumutată şi îmbrac viaţa împrumutată din cartea pe care o citesc. Aşa mă găseşte Rhiannon când soseşte. La început, nici nu observ că e acolo.

— Hm! spune ea. Mi-am închipuit că eşti singurul elev din clădire, aşa că tu trebuie să fii.

E prea uşor – nu mă pot abţine.

— Poftim? spun, oarecum tăios.

— Tu eşti, aşa-i?

Îl fac pe George să pară cât se poate de derutat.

— Te cunosc?

Acum ea începe să se îndoiască de sine.

— Oh, scuză-mă, doar că, ăă, trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Cum arată?

— Păi, ăă, nu ştiu. E, ştii, o chestie online.

— N-ar trebui să fii la şcoală? mormăi eu.

— Nu pot. Fata cu care trebuie să mă întâlnesc este cu adevărat uimitoare.

Se uită atent la mine.

— Secătură!

— Scuze, doar că…

— Secătură nesuferită ce eşti!

Chiar s-a supărat; am făcut o gafă urâtă.

Mă ridic.

— Îmi pare rău, Rhiannon.

— Nu poţi să faci asta. Nu e corect.

Dă să se îndepărteze.

— N-am să mai fac. Îţi promit.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Uită-te în ochii mei şi promite-mi încă o dată că n-ai să mai faci.

Mă uit în ochii ei.

— Îţi promit.

E destul, dar nu chiar.

— Te cred, spune ea. Dar tot secătură eşti până îmi dovedeşti contrariul.

Aşteptăm ca bibliotecara să nu fie atentă, apoi ne furişăm pe uşă. Mi-e teamă că există vreo lege cu privire la raportarea copiilor şcolarizaţi la domiciliu atunci când o şterg în oraş.

Ne ducem la un restaurant chinezesc. Cei de aici n-au să ne pârască. Rhiannon îmi povesteşte despre dimineaţa ei lipsită de evenimente – Steve şi Stephanie s-au certat iar, dar până la a doua oară s-au împăcat –, iar eu îi povestesc cum a fost în corpul Vanessei.

— Cunosc foarte multe fete ca ea, spune Rhiannon când termin. Periculoase sunt cele care chiar sunt bune la asta.

— Bănuiesc că ea e foarte bună la asta.

— Mă bucur că nu a trebuit să o cunosc.

Dar n-ai reuşit să mă vezi pe mine, mă gândesc, însă o ţin pentru mine.

Ne lipim genunchii pe sub masă. Mâna mea o găseşte pe a ei. Vorbim de parcă nu s-ar întâmpla nimic, de parcă n-am simţi viaţa pulsând în toate locurile în care ne atingem.

— Îmi pare rău că te-am făcut secătură, spune ea. Şi-aşa e destul de greu. Şi eram sigură că am dreptate.

— *Am fost o secătură.* Mi se pare de la sine înţeles cât de normal e să simt aşa.

— Justin face uneori asta. Pretinde că nu i-am spus ceva ce tocmai i-am spus. Sau inventează o poveste, apoi râde când eu o cred. Nu pot să sufăr asta.

— Îmi pare rău…

— Nu, e în regulă. Vreau să spun că nu a fost el primul. Cred că am ceva care îi face pe oameni să le placă să mă păcălească. Şi probabil că i-aş păcăli şi eu pe alţii… dacă mi-ar trece prin cap.

Scot toate beţişoarele din suportul lor şi le pun pe masă.

— Ce faci? mă întreabă Rhiannon.

Desenez din beţişoare cea mai mare inimă cu putinţă. Apoi folosesc pliculeţele cu granule de îndulcitor ca să le umplu. Când rămân fără pliculeţe, împrumut câteva de la alte mese.

După ce termin, îi arăt inima de pe masă.

— Asta e numai o milionime din ceea ce simt pentru tine.

Rhiannon râde.

— Am să încerc să nu o iau personal, spune ea.

— Ar trebui să o iei foarte personal.

— Faptul că ai folosit îndulcitor sintetic?

Iau un pliculeţ de îndulcitor şi arunc cu el în ea.

— Nu totul e un simbol! strig.

Ea pune mâna pe un beţişor şi îl mânuieşte ca pe o sabie. Iau şi eu unul, ca să ne duelăm.

Asta facem când soseşte mâncarea. Atenţia îmi este distrasă şi ea îmi dă o lovitură

bine ţintită în piept.

— Mor! spun.

— Cine are pui moo shu? întreabă chelnerul.

Chelnerul continuă să ne răsfeţe în timp ce noi mâncăm, vorbim şi râdem. E un profesionist adevărat, genul de chelner care îţi umple paharul când e pe jumătate gol, fără ca tu să observi că face asta.

La sfârşitul mesei, ne aduce prăjiturele cu răvaşe. Rhiannon o rupe frumos pe a ei în jumătate, citeşte bileţelul şi se încruntă.

— Asta nu-i o predicţie astrală, spune ea, arătându-mi-l.

AI UN ZÂMBET FRUMOS.

— Nu. O predicţie ar fi: *Vei avea un zâmbet frumos,* îi spun eu.

— O s-o dau înapoi.

Înalţ o sprânceană – sau cel puţin încerc. Sunt sigur că arăt de parcă aş avea un accident vascular cerebral.

— Returnezi des prăjiturele cu răvaşe?

— Nu. Asta e prima dată. Vreau să spun, ăsta e restaurant chinezesc…

— Abatere de la îndatoririle de serviciu.

— Exact.

Rhiannon îi face semn chelnerului să vină, îi explică necazul şi el dă din cap. Când se întoarce la masa noastră, are pentru ea încă şase prăjiturele.

— Îmi trebuie numai una, îi spune ea. Stai o clipă.

Eu şi chelnerul ne uităm cu mare atenţie în timp ce Rhiannon rupe a doua prăjitură cu răvaş. De data asta, zâmbeşte frumos.

Ne arată amândurora bileţelul.

AVENTURA E DUPĂ COLŢ.

— Bravo, domnule, îi spun chelnerului.

Rhiannon mă îndeamnă să citesc răvaşul meu. Rup prăjiturica şi găsesc acelaşi mesaj.

Eu n-o dau înapoi.

Ne întoarcem la bibliotecă; mai avem vreo jumătate de oră de stat împreună. Bibliotecara ne vede intrând, dar nu spune o vorbă.

— Şi ce zici că ar trebui să mai citesc? mă întreabă Rhiannon.

Îi arăt *Feed*. Îi vorbesc despre *The Book Thief*. O trag după mine să căutăm *Destroy All Cars* şi *First Day on Earth*. Îi explic că aceste cărţi mi-au fost tovarăşe în toţi aceşti ani, lucrurile stabile din fiecare zi, poveştile la care mă întorc mereu pentru a echilibra viaţa mea mereu schimbătoare.

— Dar tu ce crezi că ar trebui să mai citesc? o întreb.

Mă ia de mână şi mă duce la secţiunea pentru copii. Se uită în jur câteva clipe, apoi

se îndreaptă spre nişte de rafturi din faţă. Văd acolo o anumită carte verde şi intru în panică.

— Nu! Nu aia! spun.

Dar ea nu întinde mâna după cartea verde. Întinde mâna după *Harold and the Purple Crayon*.

— Ce-ar putea să nu-ţi placă la *Harold and the Purple Crayon*? întreabă ea.

— Scuze. Credeam că te duci după *The Giving Tree*.

Rhiannon se uită la mine ca la un nebun.

— Nu pot să sufăr *The Giving Tree*.

Mă simt extrem de uşurat.

— Slavă Domnului! Dacă ar fi fost cartea ta preferată, n-am mai fi fost împreună.

— Uite – ia-mi braţele!

— Ia-mi capul!

— Asta înseamnă dragostea!

— Băiatul ăla este secătura secolului, zic, uşurat că Rhiannon ştie ce vreau să spun.

— Cea mai mare secătură din istoria literaturii, plusează Rhiannon.

Apoi pune jos *Harold* şi se apropie de mine.

— Dragostea nu înseamnă că trebuie să-ţi pierzi vreodată membrele, îi spun şi mă aplec pentru un sărut.

— Exact, spune ea şi îşi lipeşte buzele de ale mele.

Este un sărut nevinovat. Nu avem de gând să o facem în scaunele umplute cu bile moi din sala copiilor. Dar asta nu opreşte efectul de duş rece când mama lui George îl strigă pe nume, şocată şi mânioasă.

— Ce faci acolo? întreabă ea răstit.

Presupun că vorbeşte cu mine, dar, când ajunge la noi, se înfige direct în Rhiannon.

— Nu ştiu cine sunt părinţii tăi, dar eu nu l-am crescut pe fiul *meu* să umble cu *târfe*.

— Mamă! strig. Las-o în pace!

— Treci în maşină, George. În clipa asta!

Ştiu că nu fac decât să înrăutăţesc situaţia pentru George, dar nu-mi pasă. Nu o las pe Rhiannon singură cu ea.

— Linişteşte-te, îi spun mamei lui George, cu glasul cam piţigăiat.

Apoi mă întorc spre Rhiannon şi îi spun că o să vorbesc mai târziu cu ea.

— Ba n-ai să vorbeşti deloc! se răsteşte la mine mama lui George.

Mă bucur că sunt sub supraveghere doar vreo încă opt ore.

Rhiannon mă sărută de rămas-bun şi îmi şopteşte că o să găsească o cale să fugă în weekend. Mama lui George îl apucă de ureche şi-l trage afară.

Eu râd şi asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

Este invers ca în Cenuşăreasa. Am dansat cu prinţul şi acum sunt iar acasă, curăţând toalete. Asta e pedeapsa mea – fiecare closet, fiecare cadă, fiecare coş de gunoi. Ar fi destul de rău şi aşa, dar din zece în zece minute, mama lui George se opreşte ca să-mi ţină o prelegere despre „păcatele trupeşti”. Sper că George nu bagă la cap tactica ei înspăimântătoare. Îmi vine să mă cert cu ea, să-i spun că „păcatele trupeşti” e doar un

mecanism de control – dacă demonizezi o plăcere a unei persoane, poţi să-i controlezi viaţa. De foarte multe ori această unealtă a fost folosită împotriva mea, în diferite forme. Dar nu văd niciun păcat într-un sărut. Văd păcatul doar în acuzare.

Dar bineînţeles că nu-i spun nimic din toate astea mamei lui George. Dacă ar fi mama mea cu normă întreagă, i-aş spune. Dacă aş fi cel care şi-ar asuma consecinţele, i-aş spune. Dar nu pot să-i fac asta lui George. Deja i-am dat viaţa peste cap. Dar asta-i situaţia.

Nici nu intră în discuţie să-i trimit un e-mail lui Rhiannon. Va trebui să aştept până mâine.

După ce termin toată treaba, după ce intervine şi tatăl lui George cu propriul lui discurs dictat, pare-se, de nevastă-sa, mă duc la culcare devreme, profitând de liniştea unei camere numai pentru mine. Dacă timpul petrecut cu Rhiannon este vreo dovadă, pot să creez amintirile cu care îl voi lăsa pe George. Aşa că, în timp ce stau culcat în patul lui, inventez un adevăr alternativ. El îşi va aminti că s-a dus la bibliotecă şi acolo a cunoscut o fată. Ea va fi o străină în oraş, lăsată la bibliotecă de mama ei care s-a dus să-şi viziteze o fostă colegă. Ea l-a întrebat ce citeşte, şi a început o discuţie. S-au dus împreună la un restaurant chinezesc şi s-au simţit bine. S-au întors la bibliotecă, au avut aceeaşi discuţie despre *The Giving Tree* şi s-au sărutat. Atunci a sosit mama lui. Asta a întrerupt ea. Ceva neaşteptat, dar şi minunat.

Fata a dispărut. Nu şi-au spus numele. El habar n-are unde locuieşte ea. Totul a durat doar o clipă şi apoi clipa s-a destrămat.

Îl las bolnav de dor. Poate că e un lucru crud, dar sper că se va folosi de dorul lui pentru a scăpa de casa asta meschină.

Ziua 6019

Dimineaţa următoare sunt mult mai norocos. Mă trezesc în corpul Suritei, ai cărei părinţi sunt plecaţi, şi care e supravegheată de bunica ei în vârstă de nouăzeci de ani, pe care pare să nu o intereseze ce face Surita, atâta timp cât nu se bagă peste emisiunile ei de pe Game Show Network. Sunt la doar o oră depărtare de Rhiannon şi ca să nu fiu chemată la directoare pentru absenţe repetate, mă întâlnesc din nou cu ea la Clover Bookstore după ore.

Are multe planuri.

— Le-am spus tuturor că în weekend mă duc la bunica mea, iar părinţilor le-am spus că am să fiu la Rebecca, aşa că sunt liberă, dar mă gândeam că mâine-seară am putea… să mergem undeva.

Îi spun că îmi place planul ăsta.

Ne ducem în parc, ne plimbăm, ne căţărăm pe barele de la locul de joacă şi vorbim. Observ că e mai puţin afectuoasă cu mine când sunt într-un corp de fată, dar nu o dojenesc pentru asta. E tot cu mine şi e tot fericită, iar asta e ceva.

Nu vorbim despre Justin. Nu vorbim despre faptul că nu ştim unde am să fiu eu mâine. Nu vorbim despre cum să facem ca lucrurile să meargă.

Refuzăm să ne gândim la toate astea şi ne distrăm.

Ziua 6020

Xavier Adams nu şi-ar fi imaginat că sâmbăta lui va lua această întorsătură. La amiază trebuia să se ducă la repetiţie, dar de îndată ce iese din casă, îl sună pe regizor şi îi spune că a făcut gripă, o formă foarte urâtă, dar speră ca în douăzeci şi patru de ore să-i treacă. Regizorul este înţelegător – piesa respectivă e *Hamlet* şi Xavier interpretează rolul lui Laertes, aşa că se pot repeta multe scene fără el. Astfel, Xavier e liber… şi se îndreaptă imediat spre Rhiannon.

Ea mi-a lăsat instrucţiuni, dar nu mi-a spus care e destinaţia finală. O iau spre vest şi merg aproape două ore, în regiunea de coastă a Marylandului. În cele din urmă instrucţiunile mă conduc la o cabană mică, ascunsă în pădure. Dacă maşina lui Rhiannon n-ar fi fost în faţă, sigur aş fi crezut că m-am rătăcit.

Când cobor din maşină, ea aşteaptă în prag. Pare şi fericită, şi emoţionată. Eu tot nu ştiu unde mă aflu.

— Azi chiar eşti frumuşel, spune ea când mă apropii.

— Tata canadiano-francez, mama creolă, spun. Dar eu nu ştiu o boabă de franceză.

— De data asta n-o să apară mama ta, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Bun. Atunci pot să fac asta fără să fiu omorâtă.

Mă sărută cu pasiune. O sărut la fel. Şi, dintr-odată, lăsăm corpurile noastre să vorbească. Suntem lângă uşă, în cabană. Dar nu mă uit la încăpere – o simt, o gust, mă lipesc de ea în timp ce ea se lipeşte de mine. Îmi scoate haina şi ne aruncăm pantofii din picioare şi mă apropii cu spatele de pat, împins de ea. Marginea patului îmi loveşte partea dindărăt a picioarelor şi apoi ne prăbuşim, eu pe spate, ea deasupra, ţintuindu-mi umerii. Ne sărutăm într-una. Răsuflări şi înfierbântare şi atingere şi cămăşi scoase şi zâmbete şi murmure şi imensitatea dezvăluindu-se în cele mai mici gesturi, în cele mai gingaşe senzaţii.

Mă dau puţin înapoi şi mă uit la ea. Ea se opreşte şi se uită la mine.

— Bună! spun.

— Bună! îmi răspunde.

Îi urmăresc cu degetele conturul feţei, clavicula. Ea îşi plimbă degetele pe umerii, pe spatele meu. Mă sărută pe gât, pe ureche.

Pentru prima dată, mă uit în jur. E o cabană cu o singură cameră – baia trebuie să fie afară, în spate. Pe perete sunt capete de cerbi care se uită la noi cu ochi de sticlă.

— Unde suntem? întreb.

— E cabana de vânătoare a unchiului meu. El e acum în California, aşa că m-am gândit că n-au să fie probleme să intru prin efracţie.

Mă uit după ferestre sparte, semne de intrare forţată.

— Ai intrat prin efracţie?

— Mă rog, cu cheia de rezervă.

Mâna ei înaintează spre peticul de păr de pe pieptul meu, apoi spre inima mea. Îmi plimb uşor mâna pe pielea ei netedă.

— A fost un bun venit pe cinste, îi spun.

— Încă nu s-a terminat, îmi răspunde ea.

Şi, cât ai clipi, ne lipim iar unul de celălalt.

O las pe ea să preia conducerea. O las să-mi descheie nasturele de sus de la jeanşi. O las să-mi tragă în jos fermoarul. O las să-şi scoată sutienul. Fac şi eu la fel cu blugii, dar cu fiecare pas tensiunea se acumulează. Până unde merge asta? Până unde ar trebui să meargă?

Ştiu că goliciunea noastră înseamnă ceva. Ştiu că goliciunea noastră înseamnă încredere şi dorinţă aprinsă în aceeaşi măsură. Aşa arătăm noi când nu mai vrem să ne ascundem. O vreau. Vreau asta. Dar mi-e frică.

Ne mişcăm de parcă am avea friguri, apoi încetinim ritmul şi ne mişcăm ca în vis. Acum nu există haine, doar aşternutul. Ăsta nu e corpul meu, dar e corpul pe care ea îl vrea.

Mă simt ca un impostor.

Asta e sursa tensiunii. Asta e cauza ezitării mele. Acum sunt aici cu ea pe deplin. Dar mâine poate n-am să fiu. Pot să mă bucur azi de ce am. Acum poate să fie bine. Dar mâine, nu ştiu. Mâine s-ar putea să fiu plecat.

Vreau să fac asta cu ea. Vreau foarte mult să fac asta cu ea.

Dar vreau şi să mă trezesc dimineaţa următoare alături de ea.

Corpul e pregătit. Corpul e gata să explodeze de dorinţă. Când Rhiannon mă întreabă dacă vreau, ştiu ce ar răspunde corpul.

Dar îi spun nu. Îi spun că n-ar trebui s-o facem. Nu încă. Nu acum.

Deşi a fost o întrebare sinceră, e surprinsă de răspunsul meu. Se retrage şi se uită la mine.

— Eşti sigur? Eu vreau. Dacă îţi faci griji pentru mine, n-ai de ce. Eu vreau. Sunt… pregătită.

— Nu cred că ar trebui s-o facem.

— Bine, spune ea, retrăgându-se şi mai mult.

— Nu tu eşti de vină. Şi nu e vorba că nu vreau.

— Şi-atunci, ce e?

— Nu e corect.

Pare rănită de acest răspuns.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza lui Justin, spune. Aici e vorba de mine şi de tine. E altceva.

— Dar nu e vorba de mine şi de tine, îi răspund. E vorba de Xavier.

— Xavier?

Arăt spre corpul meu.

— Xavier.

— Oh!

— N-a mai făcut-o niciodată, îi spun. Şi nu e corect s-o facă pentru prima dată şi să nu ştie. Dacă fac asta, am impresia că îi iau ceva. Nu e cinstit.

Nu ştiu dacă ce-am spus e adevărat sau nu, şi n-am de gând să accesez ca să aflu. Pentru că ăsta e un motiv acceptabil pentru a ne opri – acceptabil pentru că nu-i răneşte ei mândria.

— Oh! spune iar Rhiannon.

Apoi se apropie iar şi se cuibăreşte lângă mine.

— Crezi că l-ar supăra asta? întreabă ea.

Corpul se relaxează. Se bucură într-un mod diferit.

— Am pus ceasul să sune, spune Rhiannon. Aşa că putem să dormim.

Ne luăm în braţe, goi în pat. Inima mea goneşte încă, dar când încetineşte, încetineşte în ritm cu a ei. Am intrat în cel mai sigur cocon pe care sentimentele noastre îl pot ţese, şi noi stăm întinşi acolo, şi savurăm momentul, şi încet-încet, adormim.

Nu ne trezeşte ceasul, ci zgomotul făcut afară de un stol de păsări şi de vântul care loveşte în streşini.

Trebuie să-mi reamintesc că şi oamenii normali simt dorinţa să ia un moment şi să-l facă să dureze veşnic.

— Ştiu că nu vorbim despre asta, spun. Dar de ce eşti cu el?

— Nu ştiu, îmi răspunde ea. Înainte credeam că ştiu. Dar nu mai ştiu.

— Cine a fost preferatul tău? mă întreabă Rhiannon.

— Preferatul meu?

— Corpul tău preferat. Viaţa ta preferată.

— Am fost odată în corpul unei fete oarbe. Când aveam unsprezece ani. Poate doisprezece. Nu ştiu dacă ea a fost preferata mea, dar am învăţat mai multe din faptul că am fost ea timp de o zi, decât am învăţat de la majoritatea oamenilor pe parcursul unui an. Asta mi-a arătat cât de arbitrar şi de individual este felul în care cunoaştem lumea. Nu doar că celelalte simţuri sunt mai ascuţite. Dar că găsim căi de a înţelege lumea aşa cum ni se prezintă. Pentru mine, asta a fost o provocare uriaşă. Dar pentru ea, a fost pur şi simplu viaţă.

— Închide ochii, şopteşte Rhiannon.

Închid ochii şi ea face la fel.

Ne cunoaştem trupurile într-un mod diferit.

Sună ceasul. Nu vreau să-mi aducă aminte ce oră e.

N-am aprins lumina, aşa că atunci când cerul se întunecă, se întunecă şi cabana. Ceaţa întunericului, rămăşiţa luminii.

— Eu o să rămân aici, spune ea.

— Mă voi întoarce mâine, îi promit eu.

— Aş pune capăt tuturor transformărilor mele, dacă aş putea, îi spun. Doar ca să rămân aici cu tine.

— Dar nu poţi, îmi răspunde. Ştiu asta.

Mă uit la ceas şi îmi dau seama că a trecut ora la care trebuia să plec. Repetiţia s-a terminat. Chiar dacă după aceea Xavier iese în oraş cu prietenii, tot trebuie să fie acasă

curând. Şi neapărat până la miezul nopţii.

— Am să te aştept, îmi spune ea.

O las în pat. Mă îmbrac, îmi iau cheile şi închid uşa după mine. Mă întorc. Mă tot întorc să mă uit la ea. Chiar şi atunci când între noi sunt ziduri. Chiar şi atunci când între noi sunt kilometri întregi. Mă tot întorc. Mă tot întorc în direcţia ei.

Ziua 6021

Mă trezesc şi, timp de cel puţin un minut, nu-mi dau seama cine sunt. Tot ce găsesc este corpul, iar corpul îmi zvâcneşte de durere. Gândurile îmi sunt înceţoşate, o menghină îmi strânge capul. Deschid ochii şi lumina aproape că mă omoară.

— Dana, rosteşte un glas lângă mine. E amiază.

Nu-mi pasă că e amiază. Nu-mi pasă de nimic. Vreau doar ca durerea să treacă.

Sau nu. Pentru că atunci când zvâcnetul încetează pentru scurt timp, mă cuprinde greaţa.

— Dana, n-am să te las să dormi toată ziua. Dacă eşti pedepsită să stai în casă, nu înseamnă că trebuie să dormi toată ziua.

Mai fac trei încercări, dar până la urmă reuşesc să deschid ochii şi să-i ţin deschişi, chiar dacă lumina din dormitor pare să aibă aceeaşi putere ca soarele.

Mama Danei se uită la mine cu amărăciune şi supărare în aceeaşi măsură.

— Doamna doctor P vine în jumătate de oră, spune ea. Cred că trebuie să vorbeşti cu ea.

Accesez nebuneşte, dar sinapsele mele parcă au fost înmuiate în smoală.

— După toate prin câte am trecut, faptul că aseară te-ai dat în spectacol… întrece orice închipuire. Noi n-am făcut decât să avem grijă de tine. Şi tu ne faci asta? Eu şi cu tatăl tău ne-am săturat. Ajunge!

Ce am făcut aseară? Ţin minte că am fost cu Rhiannon. Ţin minte că m-am dus acasă, Xavier fiind. Că am vorbit la telefon cu prietenii lui. Că am auzit cum a decurs repetiţia. Dar nu pot să ajung la amintirile Danei. E prea mahmură ca să aibă amintiri.

Aşa e şi pentru Xavier în dimineaţa asta? Nu-şi aminteşte absolut nimic?

Sper că nu, pentru că este îngrozitor.

Mama Danei trânteşte uşa, şi ecoul zgomotului se răspândeşte în tot corpul meu. Când dau să mă mişc, parcă aş fi la treizeci de kilometri sub apă. Iar când încerc să mă ridic, mă apucă ameţeala care îi cuprinde pe scufundători când ies prea repede la suprafaţă. Ba chiar trebuie să mă ţin de piciorul patului şi aproape că îl ratez când întind mâna.

Chiar nu-mi pasă de doctorul P sau de părinţii Danei. În ceea ce mă priveşte, Dana şi-a făcut-o cu mâna ei şi merită buclucul în care a intrat. E nevoie de *multă* băutură ca să ajungi în starea asta. Nu ea e motivul pentru care mă scol. Mă scol pentru că undeva aproape de aici, Rhiannon e singură într-o cabană de vânătoare, aşteptându-mă. Nu ştiu cum am să scap de aici, dar trebuie.

Îmi târăsc picioarele pe hol până la duş. Deschid robinetul şi rămân acolo cel puţin un minut, uitând complet de ce stau acolo. Apa e doar muzica din fundal. Apoi îmi amintesc şi intru în cadă. Apa mă mai trezeşte puţin, dar tot buimac sunt. Aş putea uşor să mă prăbuşesc în cadă şi să adorm, cu piciorul pe gura ţevii de scurgere, iar în timpul ăsta apa să curgă peste mine.

Când mă întorc în camera Danei, las prosopul să cadă şi mă îmbrac cu ce găsesc mai aproape de mine. În cameră nu e calculator, nici telefon. N-am cum să iau legătura cu Rhiannon. Ştiu că ar trebui să cercetez casa, dar numai gândul ăsta necesită prea multă

energie. Simt nevoia să mă aşez. Să mă întind. Să închid ochii.

— Trezeşte-te!

Porunca e la fel de neaşteptată ca uşa trântită mai devreme şi de două ori mai aproape. Deschid ochii şi îl văd pe foarte supăratul tată al Danei.

— A venit doamna doctor P, intervine mama Danei din spatele lui, pe un ton uşor mai conciliant.

Poate că îi pare rău pentru mine. Sau doar nu vrea ca soţul ei să mă omoare în faţa unui martor.

Mă întreb dacă vizita la domiciliu a unui doctor se datorează în întregime unei mahmureli. Dar când doamna doctor P se aşază lângă mine, nu văd nicio trusă medicală, ci doar un carnet de însemnări.

— Dana, spune ea cu blândeţe.

Mă uit la ea. Mă ridic în coate, deşi îmi vâjâie capul.

Se întoarce spre părinţii mei.

— E în regulă. Ce-ar fi să ne lăsaţi singure?

Nu e nevoie să li se spună de două ori.

Îmi este încă greu să accesez. Ştiu că faptele există, dar sunt în spatele unui zid întunecat.

— Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat? mă întreabă doctoriţa.

— Nu ştiu, îi răspund. Nu-mi amintesc.

— E chiar atât de rău?

— Da.

Mă întreabă dacă părinţii mei mi-au dat Tylenol, iar când îi spun că nu, pleacă o secundă şi se întoarce cu două tablete de Tylenol şi un pahar cu apă.

La prima încercare, nu pot să înghit Tylenolul şi mi-e jenă de râgâiala care se aude. A doua oară e mai bine şi dau pe gât restul de apă. Doctoriţa se duce să umple iar paharul, lăsându-mi timp de gândire. Dar gândurile mele sunt încâlcite, tot neclare.

Când se întoarce, începe cu:

— Înţelegi de ce părinţii tăi sunt supăraţi, nu-i aşa?

— Chiar nu ştiu, spun. Nu mint. Aş vrea să fi ştiut.

— Ai fost la o petrecere la Cameron.

Se uită la mine să vadă dacă reacţionez. Când vede că n-o fac, continuă:

— Ai plecat pe furiş de acasă pentru a te duce acolo. Şi, când ai ajuns acolo, te-ai pus pe băut. Ai băut mult. Prietenii tăi s-au îngrijorat din motive evidente. Dar nu te-au oprit. Au încercat să te oprească doar când te-ai dus la maşină să pleci acasă.

Sunt tot sub apă, iar amintirea despre acest lucru e la suprafaţă. Ştiu că e acolo. Ştiu că doctoriţa spune adevărul. Dar tot nu-mi amintesc.

— Am condus?

— Da. Deşi nu trebuia să o faci. Ai furat cheile tatălui tău.

— Am furat cheile tatei.

O spun cu glas tare, sperând că asta va aprinde scânteia unei imagini.

— Când te-ai dus la maşină să pleci acasă, unii dintre prietenii tăi au încercat să te împiedice. Dar tu ai ţinut-o pe a ta. Au încercat să te oprească. Dar tu le-ai vorbit urât. I-ai făcut cum ţi-a venit la gură. Iar când Cameron a încercat să-ţi ia cheile…

— Ce-am făcut?

— L-ai muşcat de încheietura mâinii. Şi-ai fugit.

Aşa trebuie să se fi simţit Nathan în dimineaţa de după.

Doamna doctor P continuă:

— Prietena ta Lisa i-a sunat pe părinţii tăi. Au venit cât au putut de repede. Când a ajuns tatăl tău, erai deja în maşină. A dat să te oprească, şi a fost cât pe ce să-l calci.

A fost cât pe ce să-l calc?

— N-ai ajuns departe. Erai prea beată ca să ieşi cu spatele din alee. Ai ajuns în curtea vecinilor. Ai intrat într-un stâlp de telefon. Din fericire, nu a fost nimeni rănit.

Răsuflu. Scotocesc prin mintea Danei, încercând să găsesc ceva.

— Ce vrem noi să ştim, Dana, este de ce ai făcut una ca asta. După ce s-a întâmplat cu Anthony, de ce ai făcut asta?

Anthony. Corpul mi se mişcă spasmodic de durere. Durere e tot ce simt.

Anthony. Fratele meu.

Fratele meu care a murit lângă mine.

Fratele meu care a murit lângă mine, pe locul pasagerului.

Din cauză că am provocat un accident.

Din cauză că eram beată.

Din cauza mea.

— Oh, Dumnezeule! strig. Oh, Dumnezeule!

Îi văd acum trupul însângerat. Ţip.

— E în regulă, spune doctoriţa. Acum e în regulă.

Dar nu e.

Nu este.

Doamna doctor P îmi dă ceva mai puternic decât Tylenolul. Încerc să mă opun, dar fără succes.

— Trebuie să-i spun lui Rhiannon, zic.

N-am vrut s-o spun, dar mi-a scăpat.

— Cine e Rhiannon? întreabă doamna doctor.

Pleoapele mi se închid. Adorm înainte ca ea să primească un răspuns.

Amintirile încep să revină în timp ce dorm şi, când mă trezesc iar, ştiu mai multe. Nu sfârşitul – sincer nu-mi amintesc să fi urcat în maşină, să fi fost cât pe ce să-l calc pe tatăl meu, să fi intrat în stâlpul de telefon. Trebuie să fi fost pulbere. Dar, înainte de asta, îmi amintesc că am fost la petrecere, că am băut tot ce mi s-a oferit şi m-am simţit mai bine din cauza asta. Că am flirtat cu Cameron.

Că am mai băut puţin, ca să nu mă mai gândesc. Mă gândisem prea mult.

Sunt ca părinţii Danei, sau doamna doctor P – vreau s-o întreb de ce. Nici chiar din interior nu pot să-mi dau seama. Deoarece corpul nu ştie să răspundă la asta.

Membrele îmi sunt grele, de lemn. Dar mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă în mâini. Mă dau cu greu jos din pat. Trebuie să găsesc un calculator sau un telefon.

Când ajung la uşă, constat că e încuiată. Ar trebui să existe o cheie, dar cineva a luat-o.

Sunt captivă în propria-mi cameră.

Acum că ei ştiu că-mi amintesc măcar puţin, mă lasă să fierb în sucul propriei mele vinovăţii.

Iar partea cea mai rea e că treaba asta are efect.

Am rămas fără apă. Strig că mai vreau apă. Într-un minut, mama este la uşă cu un pahar. Se pare că a plâns. E distrusă. Mi-am distrus mama.

— Poftim, spune ea.

— Pot să ies? întreb. Trebuie să caut pe calculator nişte chestii pentru şcoală.

Ea clatină din cap.

— Poate mai târziu. După cină. Deocamdată, doamna doctor ar vrea să notezi tot ce simţi.

Pleacă şi încuie uşa în urma ei. Găsesc o bucată de hârtie şi un pix.

Ce simt este neajutorare, scriu.

Dar pe urmă mă opresc. Pentru că nu scriu ce simte Dana. Scriu ce simt eu.

Durerea de cap şi greaţa se atenuează. Deşi, de fiecare dată când mi-o imaginez pe Rhiannon singură în cabană, iar mi-e rău.

I-am promis. Deşi cunoşteam riscul, i-am promis.

Iar acum îi dovedesc că e prea riscant să-mi respect promisiunile.

Îi dovedesc că n-am să fiu în stare să mă descurc.

Mama Danei îmi aduce prânzul pe o tavă, de parcă aş fi invalidă. Îi mulţumesc. Iar apoi găsesc cuvintele pe care ar fi trebuit să le găsesc de la început.

— Îmi pare rău, îi spun. Îmi pare foarte, foarte rău.

Ea dă din cap, dar îmi dau seama că nu e destul.

Trebuie să-i mai fi spus de prea multe ori „îmi pare rău”. La un moment dat – poate aseară – trebuie să fi încetat să mai creadă asta.

Când o întreb unde e tata, îmi spune că e cu maşina la reparat.

Părinţii mei hotărăsc că mâine trebuie să mă duc la şcoală şi că atunci voi fi nevoită să-mi îndrept greşelile faţă de prietenii mei. Îmi spun că pot să folosesc calculatorul pentru teme, dar stau în spatele meu în timp ce născocesc lucruri de studiat.

Să-i trimit un e-mail lui Rhiannon iese din discuţie.

Şi ei nu dau semne că îmi vor înapoia telefonul.

Amintirile despre evenimentele din seara precedentă nu mai revin. Îmi petrec restul serii uitându-mă în gol şi am senzaţia că golul se uită la mine.

Ziua 6022

Planul meu e să mă trezesc devreme – pe la şase – şi să-i trimit un e-mail lui Rhiannon, în care să-i explic tot. Mă aştept ca ea să fi renunţat să mă mai aştepte după o vreme.

Dar planul îmi este zădărnicit când sunt trezit cu o zgâlţâitură, cu puţin înainte de cinci.

— E timpul să te scoli, Michael.

E mama – mama lui Michael – şi, spre deosebire de mama Danei, glasul ei sună de parcă s-ar scuza.

Îmi imaginez că e timpul să merg la antrenament la înot, sau că am altceva de făcut înainte de şcoală. Dar când mă dau jos din pat, mă lovesc cu piciorul de un geamantan.

O aud pe mama în cealaltă cameră, trezindu-le pe surorile mele.

— E timpul să plecăm în Hawaii! spune ea voioasă.

Hawaii.

Accesez şi descopăr că, da, plecăm în dimineaţa asta spre Hawaii. Sora mai mare a lui Michael se mărită acolo, iar familia lui Michael s-a hotărât să-şi ia o vacanţă de o săptămână.

Numai că pentru mine nu va fi o săptămână. Deoarece, pentru a mă întoarce, ar trebui să mă trezesc în corpul unui băiat de şaisprezece ani care se duce acasă în Maryland în acea zi. Asta ar putea dura săptămâni. Luni.

S-ar putea nici să nu se întâmple.

În niciun caz nu pot să merg.

Garderoba lui Michael este alcătuită în mare parte din tricouri heavy metal. Îmi pun unul şi jeanşii.

Trec pe hol pe lângă una dintre surorile mele, care îmi spune ceva, dar gândul îmi este în altă parte. Încă nu ştiu ce să fac.

Michael nu are permis de conducere şi nu cred că ar avea rost să fur una dintre maşinile părinţilor lui. Nunta surorii lui este abia vineri, aşa că măcar nu pun în pericol prezenţa lui acolo. Dar pe cine înşel eu?

Chiar dacă nunta ar fi în seara asta, tot nu m-aş urca în avionul ăla.

Ştiu că am să-l bag pe Michael într-un mare bucluc, îmi cer scuze faţă de el în timp ce scriu un bilet pe care îl las pe masa din bucătărie.

Nu pot să merg astăzi. Îmi pare tare rău. Am să mă întorc diseară. Duceţi-vă fără mine. Am să ajung acolo cumva până joi.

În timp ce toată lumea e la etaj, ies pe uşa din spate.

Aş putea să chem un taxi, dar mă tem că părinţii lui vor suna la companiile de taxi locale să întrebe dacă au luat de curând vreun adolescent rocker. Sunt la cel puţin două ore depărtare de Rhiannon. Iau cel mai apropiat autobuz şi îl întreb pe şofer care e cel mai bun mod de a ajunge în oraşul lui Rhiannon. El râde şi îmi spune: „Cu maşina”. Îi spun că asta nu este o opţiune, iar el îmi spune că probabil va trebui să merg până la

Baltimore şi apoi să mă întorc iar.

Asta durează în jur de şapte ore.

Când ajung, după ce am mers pe jos cam un kilometru şi jumătate din centrul oraşului, orele nu s-au terminat încă. Nici de data asta nu mă opreşte nimeni, chiar dacă sunt un tip masiv, transpirat, cu părul mare, într-un tricou cu Metallica, ce urcă scările ca o furtună.

Încerc să-mi amintesc programul lui Rhiannon din vremea când eram în mintea ei şi îmi aduc vag aminte că ora asta avea sport. Mă uit în sala de sport şi văd că e goală. Pasul următor este în mod firesc terenul de sport, care e în spatele şcolii. Acolo se desfăşoară un meci de softball. Rhiannon e la baza a treia.

Mă vede cu coada ochiului. Îi fac semn cu mâna. Nu e clar dacă mă recunoaşte sau nu. Mă simt prea expus, prea în raza vizuală a profesorilor de sport. Aşa că mă întorc şi mă opresc lângă uşa şcolii. Sunt un chiulangiu ca oricare, ieşit într-o pauză de ţigară fără ţigară.

Rhiannon se duce la unul dintre profesori şi îi spune ceva. Profesorul pare înţelegător şi pune altă elevă la baza a treia. Rhiannon o ia către şcoală. Fac un pas înăuntru şi o aştept în sala de sport.

— Bună, îi spun când intră.

— Unde naiba ai fost? vine replica ei.

N-am mai văzut-o atât de supărată. E genul de supărare pe care o ai atunci când te simţi trădat nu numai de o persoană, ci de întregul univers.

— Am fost încuiat în camera mea, îi spun. A fost îngrozitor. N-am avut nici calculator.

— Te-am aşteptat. M-am trezit. Am făcut patul. Am mâncat puţin. Şi apoi te-am aşteptat. Telefonul meu a sunat şi s-a oprit, aşa că m-am gândit că e un semn de la tine. Am început să citesc reviste vechi de vânătoare, fiindcă acolo nu aveam altceva de citit. Pe urmă am auzit paşi. Când am auzit pe cineva la uşă, am alergat să deschid. Dar nu erai tu. Era un bărbat de optzeci de ani, care trăgea după el un cerb mort. Nu ştiu care dintre noi a fost mai surprins. Am ţipat când l-am văzut. Iar el mai-mai să facă infarct. Nu eram dezbrăcată, dar aproape. Mi-a fost tare ruşine. Nici măcar n-a fost drăguţ. Mi-a spus că încalc proprietatea. Eu i-am spus că Artie e unchiul meu, dar nu m-a crezut. Cred că singurul lucru care m-a salvat a fost faptul că Artie şi eu avem acelaşi nume de familie. Iată-mă acolo, în lenjerie intimă, arătându-i cartea de identitate. Avea sânge pe mâini. Şi am văzut că veneau şi alţi bărbaţi. El a presupus că maşina mea e una dintre maşinile lor… Treaba era că… eu tot credeam că ai să vii. Aşa că nu puteam să plec. M-am îmbrăcat şi am stat acolo în timp ce ei îi scoteau maţele bietului cerb. Am aşteptat şi după plecarea lor. Am aşteptat până s-a întunecat. Cabana mirosea a sânge, A. Dar am rămas acolo. Şi tu nu ai venit.

Îi povestesc despre Dana. Apoi îi spun de Michael şi de fuga lui de acasă.

E ceva. Dar nu e destul.

— Cum să facem noi să meargă treaba asta? mă întreabă ea. Cum?

Vreau să existe un răspuns. Vreau să am un răspuns.

— Vino încoace, spun şi o iau în braţe, pentru că ăsta e singurul răspuns pe care îl am.

Stăm aşa un minut, neştiind niciunul ce urmează.

Când uşa sălii se deschide, ne îndepărtăm unul de celălalt. Dar e prea târziu. Îmi închipui că e unul dintre profesorii de sport, sau altă fată din clasă. Dar pe uşă intră Justin.

— Ce mama dracului? spune el. Ce-i asta?

Rhiannon încearcă să-i explice.

— Justin… începe ea.

Dar el i-o taie.

— Lindsay mi-a dat mesaj că nu te simţi bine. Aşa că am venit să văd cum îţi mai este. Ei bine, cred că te simţi foarte bine. Nu vreau să vă întrerup.

— Încetează! spune Rhiannon.

— Să încetez, nenorocito?

Acum vine spre noi.

— Justin, spun.

Se întoarce spre mine.

— Tu nici n-ai voie să vorbeşti, frate.

Vreau să mai spun ceva, dar el începe să mă lovească cu pumnii. Primul pumn mă nimereşte drept în nas. Mă prăbuşesc la pământ.

Rhiannon ţipă şi dă să mă ajute să mă ridic. Justin o trage de braţ.

— Am ştiut întotdeauna că eşti o boarfă, spune Justin.

— Încetează! strigă Rhiannon.

Justin îi dă drumul şi se întoarce la mine. Începe să dea în mine cu picioarele.

— Ăsta e noul tău iubit? urlă Justin. Îl iubeşti?

— Nu-l iubesc! urlă Rhiannon. Dar nu te iubesc nici pe tine!

În clipa în care mă loveşte iar, îl apuc de picior şi-l trag jos. Se prăbuşeşte pe podea. Cred că asta îl va opri, dar el îmi trage o cizmă în bărbie. Îmi zvâcnesc dinţii.

În acest moment, fetele de la softball intră în sală. Când văd ce se întâmplă, îşi acoperă gura cu mâinile. O fată aleargă la Rhiannon să se asigure că e teafără.

Justin se ridică şi îmi mai trage un picior, doar ca să vadă toată lumea. Lovitura abia mă atinge şi reuşesc să mă ridic. Vreau să-l lovesc şi eu, să-l rănesc, dar sincer nu ştiu cum.

Pe lângă asta, trebuie să plec. Va fi uşor să descopere că nu învăţ la şcoala asta. Şi chiar dacă sunt clar învinsul din această luptă, tot pot să sune la poliţie şi să spună că am intrat fără permisiune în şcoală şi m-am încăierat cu un elev.

Mă duc clătinându-mă la Rhiannon. Prietena ei încearcă să o ferească de mine, dar Rhiannon îi face semn să se dea la o parte.

— Trebuie să plec, îi spun. Ne întâlnim la Starbucks, unde ne-am întâlnit prima dată. Când poţi.

Simt o mână pe umăr. Justin mă trage cu faţa spre el. Nu vrea să mă lovească pe la spate.

Ştiu că ar trebui să-l înfrunt. Să-l lovesc, dacă pot. Dar în loc de asta, reuşesc să scap

din strânsoarea lui şi fug.

N-am intenţia să o las pe Rhiannon plângând, dar exact asta fac.

Mă întorc în staţia de autobuz, apoi chem un taxi dintr-o cabină telefonică din apropiere. Mă costă aproape cincizeci de dolari până la Starbucks. Dacă înainte eram un tip masiv, transpirat, cu părul mare, într-un tricou cu Metallica, acum sunt un tip masiv, transpirat cu părul mare, într-un tricou cu Metallica, bătut, cu vânătăi şi sângerând. Comand o cafea fără zahăr şi strecor douăzeci de dolari în borcanul pentru bacşiş. Acum mă vor lăsa să stau cât vreau, indiferent cât de groaznic arăt.

Mă aranjez puţin la toaletă. Apoi mă aşez şi aştept.

Şi aştept.

Şi aştept.

Ea soseşte abia la şase şi un pic.

Nu-şi cere scuze. Nu explică de ce i-a luat atât de mult. Nici măcar nu vine direct la masa mea. Se opreşte mai întâi la tejghea şi ia o cafea.

— Chiar am nevoie de asta, spune în timp ce se aşază. Ştiu că vorbeşte despre cafea, nu despre altceva.

Eu sunt la a patra cafea şi la al doilea biscuit.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spun.

Sună prea formal.

— M-am gândit să nu vin, spune Rhiannon. Dar m-am răzgândit.

Se uită la faţa mea, la vânătăile mele.

— Eşti bine?

— N-am nimic.

— Adu-mi aminte – cum te cheamă astăzi?

— Michael.

Mă cercetează iar cu privirea.

— Bietul Michael!

— Îmi închipui că nu aşa s-a gândit el că o să decurgă ziua.

— Cred şi eu!

Am impresia că amândoi ne ferim de adevăratul subiect. Trebuie să-l abordez.

— Acum s-a terminat? Între voi?

— Da. Deci cred că ai obţinut ce ai vrut.

— Ăsta e un mod îngrozitor de a pune problema. N-ai vrut şi tu asta?

— Ba da. Dar nu aşa. Nu aşa, în faţa tuturor.

Întind mâna s-o mângâi pe faţă, dar ea se fereşte. Las mâna jos.

— Te-ai eliberat de el, îi spun.

Ea clatină din cap. Am spus încă ceva ce nu trebuia.

— Uit că tu nu te pricepi la lucrurile astea, spune. Uit că n-ai experienţă, A. Doar pentru că te desparţi de cineva, nu înseamnă că te eliberezi de el. Sunt încă legată de Justin într-o sută de feluri diferite. Doar că nu mai ieşim împreună. O să-mi ia ani să mă eliberez de el.

Dar măcar ai început, îmi vine să spun. *Măcar ai tăiat acea primă legătură.* Totuşi, nu spun nimic. S-ar putea ca asta să fie ce ştie ea, dar nu ce vrea să audă.

— Ar fi trebuit să mă duc în Hawaii? întreb.

Expresia lui Rhiannon se îmblânzeşte. E o întrebare absurdă, dar ea ştie ce vreau să spun.

— Nu. Te vreau aici.

— Cu tine?

— Cu mine. Când poţi să fii.

Vreau să-i promit mai mult de atât, dar ştiu că nu pot.

Verificăm cu telefonul ei zborurile locale spre Hawaii, şi cum nu mai pleacă niciun avion într-acolo, mă duce acasă cu maşina.

— Povesteşte-mi mai multe despre fata care ai fost ieri, mă roagă.

Aşa că îi povestesc. Iar când termin şi maşina se umple de tristeţe, mă hotărăsc să-i povestesc şi despre alte zile, alte vieţi. Mai fericite. Îi povestesc că mi s-a cântat la culcare, că am văzut elefanţi la grădini zoologice şi la circ, îi povestesc despre prime săruturi şi tentative de prime săruturi în debarale şi despre filme de groază. E modul meu de a-i spune că, deşi n-am o experienţă vastă, am reuşit să am o viaţă.

Ne apropiem tot mai mult de casa lui Michael.

— Vreau să te văd mâine, spun.

— Şi eu vreau să te văd, îmi răspunde ea. Dar cred că amândoi ştim că nu e vorba doar de a vrea.

— Atunci sper să ne vedem.

— Şi eu sper.

Vreau să o sărut de noapte bună, nu de adio. Dar când ajungem, ea nu face nicio încercare să mă sărute. Nu vreau să forţez nota şi să fac eu prima mişcare. Şi nu vreau s-o rog pe ea să mă sărute, de teamă că o să refuze.

Îi mulţumesc că m-a adus până acasă şi ne despărţim. Ce multe lucruri au rămas nespuse!

Nu intru direct în casă. Mă plimb ca să mai treacă timpul. E zece când ajung la uşa din faţă. Accesez mintea lui Michael ca să aflu unde e ţinută cheia de rezervă, dar când o găsesc, uşa se deschide şi în prag apare tatăl lui Michael.

La început, nu spune o vorbă. Se uită lung la mine.

— Îmi vine să te bat măr, spune el, dar se pare că cineva mi-a luat-o înainte.

Mama şi surorile mele au fost trimise înainte în Hawaii. Tata a rămas să mă aştepte.

Pentru a mă scuza, trebuie să-i dau nişte explicaţii. Inventez una la fel de jalnică precum mă simt eu, şi anume că a trebuit să mă duc la un concert, despre care n-am avut cum să-i spun dinainte. Mă simt îngrozitor că îi dau viaţa peste cap lui Michael în halul ăsta, şi probabil amărăciunea îmi răzbate din glas, pentru că tatăl lui Michael e mult mai puţin ostil decât ar avea tot dreptul să fie. Dar nici vorbă să fi scăpat. Taxa

pentru schimbarea biletelor se va reţine din alocaţia mea pe anul viitor, iar când ajungem în Hawaii, s-ar putea să fiu pedepsit şi să n-am voie să fac nimic care nu e legat de nuntă. O să mă simt vinovat pentru asta tot restul vieţii. Singurul lucru salvator e că sunt bilete disponibile pentru ziua următoare.

În seara aceea, creez o amintire cu cel mai grozav concert rock la care va merge vreodată Michael. E singurul dar pentru el care îmi vine în minte.

Ziua 6023

Chiar înainte de a deschide ochii, îmi place Vic. Din punct de vedere biologic, fată, dar de genul masculin. Trăieşte în limitele definirii propriului său adevăr, exact ca mine. Ştie ce vrea să fie. Cei mai mulţi tineri de vârsta noastră sunt nevoiţi să facă asta. Pentru ei, lucrurile sunt uşoare. Dacă vrei să trăieşti în limitele definirii propriului adevăr, trebuie să alegi să treci prin procesul dureros, dar şi reconfortant al găsirii lui.

Se pare că va fi o zi aglomerată pentru Vic. Are test la istorie şi la matematică. Are şi repetiţie cu trupa, lucru pe care îl aşteaptă cu nerăbdare. Mai e şi întâlnirea cu o fată pe nume Dawn.

Mă scol. Mă îmbrac. Îmi iau cheile şi mă urc în maşină.

Dar când ajung în locul în care ar trebui să cotesc spre şcoală, merg înainte.

Până la Rhiannon sunt trei ore de mers cu maşina. I-am trimis un e-mail să o anunţ că eu şi Vic venim. Nu i-am dat timp să răspundă sau să spună nu.

Pe drum, accesez fragmente din trecutul lui Vic. Există puţine lucruri mai grele decât acela de a te naşte în corpul nepotrivit. Şi eu a trebuit să mă lupt cu asta când eram în creştere, dar numai o zi. Înainte să devin atât de adaptabil, atât de tolerant faţă de modul în care funcţionează viaţa mea, m-am împotrivit unora dintre tranziţii. Îmi plăcea mult să am părut lung şi mă supăram când mă trezeam şi constatam că părul meu lung dispăruse. Erau zile în care mă simţeam fată şi zile în care mă simţeam băiat, şi zilele acelea nu corespundeau întotdeauna cu trupul în care eram. Încă îi credeam pe toţi când îmi spuneau că trebuie să fiu una sau cealaltă. Nimeni nu-mi spunea altceva, iar eu eram prea mic pentru a gândi singur. Mai aveam încă până să învăţ că, atunci când e vorba de sex, sunt ambele şi niciunul.

Este îngrozitor să fii trădat de corpul tău. Şi te izolează de lume, pentru că simţi că nu poţi să vorbeşti despre asta. Simţi că este ceva între tine şi corp, o bătălie pe care n-ai s-o câştigi niciodată… şi totuşi o duci zi de zi, şi asta te oboseşte. Chiar dacă încerci s-o ignori, consumul de energie necesară pentru a o ignora te va epuiza.

Vic a avut noroc cu părinţii care i s-au dat. Lor nu le păsa că el voia să poarte jeanşi în loc de fuste, sau să se joace cu camioane în loc de păpuşi. Abia când s-a făcut mai mare şi a intrat în adolescenţă, asta le-a dat de gândit părinţilor lui. Ştiau că fiicei lor îi plac fetele. Dar a fost nevoie să treacă un timp până ca el să recunoască deschis – chiar şi faţă de sine – că le plăcea ca băiat. Că era menit să fie băiat, sau cel puţin să trăiască precum un băiat, să trăiască în ceaţa dintre o fată băieţoasă şi un băiat efeminat.

Tatăl lui, un om liniştit, l-a înţeles şi l-a susţinut într-un mod discret. Mama lui a luat lucrurile mai în serios. Respecta dorinţa lui Vic de a fi ce simţea nevoia să fie dar, în acelaşi timp, îi era greu să accepte că în loc de o fiică, are un fiu. Unii dintre prietenii lui Vic au înţeles, chiar şi la treisprezece şi paisprezece ani. Alţii s-au speriat – mai mult fetele. Pentru băieţi, Vic fusese întotdeauna prietenul omniprezent, asexual.

Dawn a existat dintotdeauna în fundal. După grădiniţă, au mers la şcoală împreună, prietenoşi unul cu celălalt, dar fără să devină cu adevărat prieteni. Când au intrat la liceu, Vic umbla cu adolescenţii care scriau cu furie poezii în caietele lor şi le lăsau să

zacă acolo, în timp ce Dawn era cu adolescenţii care îşi trimiteau poeziile unor reviste literare, în clipa în care erau terminate. Nu aveau nimic în comun. Vic nici n-ar fi observat-o pe Dawn, nici nu s-a gândit că ar exista posibilitatea unei relaţii dacă Dawn nu l-ar fi remarcat prima.

Dar Dawn l-a remarcat. El era piesa de la periferie spre care ochii ei se abăteau întotdeauna. Când se culca şi închidea ochii, adormea cu gândul la el. Nu ştia de cine era atrasă – de fata băieţoasă, de băiatul efeminat –, dar în cele din urmă, a hotărât că asta chiar nu contează. Era atrasă de Vic. Iar Vic habar n-avea că ea exista. Nu în acest fel.

În cele din urmă, după cum i-a povestit Dawn lui Vic mai târziu, treaba a devenit de nesuportat. Aveau o mulţime de prieteni comuni care ar fi putut să execute misiunea de recunoaştere, dar Dawn a fost de părere că, dacă era să rişte, voia să rişte direct. Aşa că într-o zi când l-a văzut pe Vic plecând la un 7-Eleven cu alţi câţiva băieţi, a sărit în maşină şi s-a luat după ei. Aşa cum sperase, Vic s-a hotărât să piardă vremea în faţă în timp ce prietenii lui umblau pe intervale. Dawn s-a dus la el şi l-a salutat. La început, Vic nu a înţeles de ce Dawn vorbea cu el, sau de ce părea atât de emoţionată, dar încetul cu încetul, şi-a dat seama ce se întâmpla şi a vrut şi el să se întâmple. Când clopoţelul de la uşa din faţă a semnalat ieşirea prietenilor lui, el le-a făcut semn să plece şi a rămas cu Dawn, care nici nu-şi amintea să fi pretins că are nevoie de ceva din magazin. Dawn ar fi vorbit ore întregi acolo; Vic a fost cel care a propus să meargă la o cafea, şi totul a pornit de acolo.

De atunci au existat suişuri şi coborâşuri, dar esenţa a rămas aceeaşi: când Dawn se uita la Vic, îl vedea exact aşa cum voia el să fie văzut. În vreme ce părinţii lui Vic îl vedeau drept cine era înainte, iar mulţi prieteni şi străini îl vedeau drept cine nu mai voia să fie, Dawn îl vedea numai pe el. Ea nu-l vedea ca pe ceva indecis. Vedea o persoană foarte distinctă, foarte clară.

În timp ce analizam aceste amintiri, în timp ce îmbinam această poveste, eram plin de recunoştinţă şi de dor – eu, nu Vic. Asta vreau de la Rhiannon. Asta vreau să-i dăruiesc lui Rhiannon.

Dar cum să fac să mă vadă distinct, dacă sunt un corp pe care nu-l va vedea niciodată cu adevărat, într-o viaţă pe care niciodată nu va putea să o înţeleagă cu adevărat?

Ajung înainte de pauza de prânz şi parchez în locul meu obişnuit.

Deja ştiu în ce sală de clasă e Rhiannon. Aştept în faţa uşii, să sune de ieşire. Când sună, ea e în mijlocul unui grup şi vorbeşte cu prietena ei Rebecca. Nu mă vede; nici măcar nu ridică privirea. Aşa că trebuie să mă ţin după ea, neştiind dacă sunt stafia trecutului, prezentului sau viitorului ei. În cele din urmă, ea şi Rebecca o iau în direcţii diferite şi pot să vorbesc cu ea singură.

— Bună, spun.

Ezită o clipă înainte de a se întoarce. Dar apoi se întoarce şi mă recunoaşte.

— Bună, spune ea. Iată-te. De ce nu mă miră?

Nu este chiar primirea la care speram, dar e o primire pe care o înţeleg.

— Luăm masa împreună? întreb.

— Sigur, spune ea. Dar pe urmă chiar trebuie să mă întorc.

Îi spun că e în regulă.

Mergem în tăcere. Când nu sunt concentrat asupra lui Rhiannon, sesizez că lumea se uită la ea altfel. Unii aprobator, dar mai mulţi dezaprobator.

— Evident că acum sunt o târfă de rockeriţă, spune ea. Conform unor surse, m-am culcat chiar şi cu membrii trupei Metallica. Într-un fel e amuzant, dar şi neamuzant.

Mă examinează.

— Tu, totuşi, eşti ceva total diferit. Nici nu ştiu cu cine am azi de a face.

— Mă cheamă Vic. Biologic sunt fată, dar genul meu e masculin.

Rhiannon oftează.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

Dau să-i explic, dar mă opreşte.

— Să aşteptăm până ieşim din perimetrul şcolii, bine? Ce-ar fi să mergi în urma mea o vreme? Cred că asta ar uşura situaţia.

N-am de ales decât să mă conformez.

Ne ducem la un restaurant mic unde vârsta medie a consumatorilor este nouăzeci şi patru de ani şi sosul de mere pare să fie cel mai popular punct din meniu. Nu e chiar un local frecventat de liceeni.

După ce ne aşezăm şi comandăm, o rog să-mi spună mai multe despre urmările zilei precedente.

— Nu pot să spun că Justin este chiar atât de supărat, începe ea. Şi nu duce lipsă de fete care vor să îl aline. E jalnic. Rebecca a fost nemaipomenită. Sincer, ar trebui să existe o ocupaţie numită PR în domeniul prieteniei – Rebecca ar fi as la asta. A răspândit şi versiunea mea.

— Adică?

— Păi, că Justin e o jigodie şi că eu şi rockerul nu făceam altceva decât să stăm de vorbă.

Prima parte e de necontestat, dar partea a doua chiar şi mie îmi sună neconvingător.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, spun.

— Putea să fie mai rău. Şi trebuie să încetăm să ne mai scuzăm unul faţă de celălalt. Nu se poate ca fiecare propoziţie să înceapă cu „Îmi pare rău”.

În glasul ei e multă resemnare, dar nu îmi dau seama cu ce s-a resemnat de fapt.

— Aşadar eşti o fată care e băiat, spune ea.

— Ceva de genul ăsta.

Simt că nu vrea să intre în subiectul ăsta.

— Şi cât ai făcut pe drum?

— Trei ore.

— Şi peste ce ai sărit?

— Peste două teste. Şi o întâlnire cu iubita mea.

— Crezi că e corect?

Mă blochez o secundă.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Uite ce e, spune Rhiannon, mă bucur că ai venit tocmai până aici. Zău că mă

bucur. Dar n-am prea dormit azi-noapte şi sunt al naibii de irascibilă, iar azi-dimineaţă când am primit e-mailul tău, m-am gândit: *Toată povestea asta chiar e corectă?* Nu faţă de mine sau de tine, ci faţă de aceste… persoane ale căror vieţi le răpeşti.

— Rhiannon, întotdeauna am grijă…

— Ştiu. Şi ştiu că e vorba doar de o zi. Dar dacă azi trebuie să se întâmple ceva total neaşteptat? Dacă iubita lui îi pregăteşte o mare petrecere surpriză? Dacă partenera lui de laborator nu trece clasa pentru că el nu e acolo să o ajute? Dacă… nu ştiu. Dacă are loc un mare accident şi el ar trebui să fie în apropiere ca să salveze un bebeluş?

— Ştiu, îi spun. Dar dacă eu sunt cel căruia trebuie să i se întâmple ceva? Dacă eu trebuie să fiu aici, iar dacă nu sunt, lumea o va lua în direcţia greşită? Într-un mod imperceptibil, dar important.

— Dar n-ar trebui să pui mai presus viaţa lui… sau, mă rog, a ei, nu ştiu cum să mă exprim.

— De ce?

— Pentru că tu eşti doar musafir.

Ştiu că e adevărat, dar e şocant să o aud spunând asta. Ea se grăbeşte să nuanţeze ceea ce sună a acuzaţie.

— Nu spun că tu eşti mai puţin important. Ştii că nu e aşa. Acum, eşti persoana pe care o iubesc cel mai mult din lumea asta.

— Serios?

— Cum adică, *serios*?

— Ieri ai spus că nu mă iubeşti.

Ştie exact la ce mă refer.

— Vorbeam despre rocker, nu despre tine.

Dintr-odată, conversaţia asta nu mai pare atât de rea pe cât credeam.

Ne soseşte mâncarea, dar Rhiannon abia se atinge de porţia ei.

— Şi eu te iubesc, să ştii, spun.

— Ştiu, spune ea.

Dar nu pare mai fericită.

— O să trecem peste asta, zic. Fiecare relaţie are la început o parte grea. Asta e partea noastră grea. Nu e ca la un puzzle unde piesele se îmbină perfect, imediat. La relaţii, trebuie să modelezi piesele la fiecare capăt înainte să se îmbine perfect.

— Iar piesa ta îşi schimbă forma în fiecare zi, spune ea.

— Doar fizic.

— Ştiu.

În sfârşit, mănâncă un cartof prăjit.

— Ştiu, zău. Cred că trebuie să mai lucrez la piesa mea. Se petrec prea multe. Iar faptul că eşti aici… pune capac.

— Am să plec, spun. După masă.

— Nu e vorba că vreau să pleci. Doar că am nevoie să pleci.

— Înţeleg, spun.

Şi chiar înţeleg.

— Bun, spune ea şi zâmbeşte. Acum, povesteşte-mi despre întâlnirea asta la care te

duci diseară. Dacă eu n-am să fiu cu tine, vreau să ştiu cine o să fie.

Îi trimit un mesaj pe telefon lui Dawn ca să-i spun că nu sunt la şcoală, dar întâlnirea rămâne valabilă. O să ne întâlnim la cină, după ce termină antrenamentul la hochei.

Ajung acasă la Vic când s-ar întoarce el în mod obişnuit de la şcoală. Intrat în camera mea, simt obişnuitul neastâmpăr care precede o întâlnire amoroasă. Văd că Vic are în debaraua pentru haine o mare varietate de cravate, ceea ce mă face să cred că îi place să poarte cravate. Aşa că încropesc o ţinută dichisită – poate chiar prea dichisită, dar dacă ce am accesat despre Dawn e adevărat, ştiu că o va aprecia.

Cum mai am ore bune până la întâlnire, intru pe calculator. N-am niciun e-mail de la Rhiannon, dar de la Nathan am opt, pe care nu le citesc. Apoi intru pe lista cu melodii a lui Vic, şi ascult câteva dintre cântecele pe care le-a ascultat cel mai mult. De multe ori aşa găsesc muzică nouă.

În cele din urmă, cel puţin înainte de şase, ies pe uşă. E aproape ciudat cu câtă nerăbdare aştept asta. Vreau să fac parte din ceva care merge, indiferent de provocare.

Dawn nu e dezamăgită. Îi place mult cum arată Vic. E plină de veşti despre ziua de azi, şi plină de întrebări despre ce am pus la cale. Asta e o zonă delicată – nu vreau să fiu prins mai târziu cu minciuna, aşa că îi spun pur şi simplu că am simţit brusc nevoia să-mi iau o zi liberă. Fără teste, fără holuri, doar să mă duc cu maşina undeva unde nu am mai fost, dar să nu întârzii la întâlnirea cu ea. Ea e total de acord cu această decizie, şi nici măcar nu mă întreabă de ce n-am invitat-o şi pe ea. Sper că aşa îşi va aminti Vic această zi.

Trebuie să accesez la foc rapid ca să urmăresc toate punctele de referinţă ale lui Dawn. Amintirile lui Vic despre ea sunt absolut corecte – ea îl vede foarte exact, minunat, cu nonşalanţă. Îl înţelege, dar păstrează pentru ea asta.

Ştiu că situaţia lor e diferită de a noastră. Ştiu că eu nu sunt Vic, tot aşa cum Rhiannon nu e Dawn. Dar o parte din mine vrea să facă analogia. O parte din mine vrea ca noi să depăşim situaţia în acelaşi fel. O parte din mine vrea ca iubirea noastră să fie tot atât de rezistentă, de puternică.

Şi Vic, şi Dawn au maşină, dar, la cererea lui Dawn, Vic o urmează acasă, doar ca s-o conducă până la uşă şi să-şi poată lua cum se cuvine la revedere, printr-un sărut. Mi se pare drăguţ şi accept, urcând mână în mână cu Dawn treptele din faţă. Nu ştiu dacă părinţii ei sunt acasă, dar dacă ei nu-i pasă, nu-mi pasă nici mie. Ajungem la uşa cu plasă pentru ţânţari şi rămânem o clipă acolo, ca un cuplu de tineri îndrăgostiţi din anii 1950. Apoi Dawn se apleacă şi mă sărută pătimaş, iar eu îi răspund la fel. Ea mă împinge înapoi în întuneric şi ne sărutăm cu atâta patimă, încât îmi pierd mintea, sau o pierd pe a lui Vic, astfel încât sunt total în propria-mi minte, şi o sărut şi din gură îmi iese cuvântul *Rhiannon*.

La început cred că Dawn nu a auzit, dar ea se trage înapoi o secundă şi mă întreabă ce am spus, iar eu îi spun că e ca şi cântecul – nu ştie cântecul? — şi că mereu m-am întrebat ce înseamnă cuvântul ăsta, iar Dawn spune că habar n-are despre ce cântec vorbesc, dar nu contează, s-a obişnuit deja cu ciudăţeniile mele, iar eu îi spun că am să i-l pun mai târziu, dar între timp se întâmplă asta şi asta şi asta şi suntem acoperiţi de

frunze şi cravata mea se agaţă de o creangă, dar totul e atât de plin de viaţă, încât nu ne deranjează. Nu ne deranjează nimic.

În seara aceea găsesc un e-mail de la Rhiannon.

A,

Ziua de azi a fost dificilă, dar cred că asta din cauză că este o perioadă foarte grea. Nu e vorba despre tine, şi nu e vorba despre iubire. E vorba că totul se năruie dintr-odată. Cred că ştii ce vreau să spun.

Să încercăm din nou. Dar nu la şcoală. Cred că asta e prea mult pentru mine. Să ne întâlnim după. Undeva unde nu există urme din viaţa mea. Doar noi doi.

Mi-e greu să-mi imaginez cum, dar vreau ca aceste piese să se potrivească.

Cu dragoste,

R

Ziua 6024

Dimineaţa următoare nu mă trezeşte ceasul. Sunt trezit de o mamă – mama cuiva, mama mea – care stă la marginea patului, uitându-se la mine. Îmi dau seama că îi pare rău că mă trezeşte, dar acea tristeţe e o parte neînsemnată dintr-o tristeţe mult mai mare. Mă atinge uşor pe picior.

— E timpul să te trezeşti, spune ea încet, de parcă ar vrea ca trecerea de la somn la trezie să fie cât mai uşoară. Ţi-am atârnat hainele pe uşa de la debara. Plecăm în aproximativ patruzeci şi cinci de minute. Tatăl tău este… foarte tulburat. Toţi suntem. Doar că pentru el este deosebit de dureros, aşa că… dă-i timp să-şi revină, bine?

În timp ce ea vorbeşte cu mine, nu mă pot concentra să-mi dau seama cine sunt sau ce se petrece, dar după ce ea pleacă şi văd costumul negru atârnat pe uşa de la debara, fac legătura.

A murit bunicul şi sunt pe cale să merg la prima înmormântare din viaţa mea.

Îi spun mamei că am uitat să le zic prietenilor să mă acopere la teme şi intru pe calculator să o anunţ pe Rhiannon că e puţin probabil să pot să o văd azi. Din cât îmi dau seama, până la slujbă mai sunt cel puţin două ore. Dar nu vom rămâne la noapte acolo.

Tata a stat în camera părinţilor mei cea mai mare parte a dimineţii, dar în clipa în care îi trimit mesajul lui Rhiannon, iese. Nu arată doar tulburat – pare orb. În ochii lui e multă durere ce pare că emană din toate părţile corpului său. La gât îi atârnă strâmb o cravată, slab înnodată.

— Marc, îmi spune el. *Marc!*

Ăsta e numele meu şi, venind acum de pe buzele lui, sună atât ca o incantaţie, cât şi ca un strigăt de neîncredere. Nu ştiu cum să reacţionez.

Mama lui Marc intră repede.

— Oh, scumpule, spune ea, luându-l o clipă în braţe pe soţul ei, apoi se trage înapoi să-i îndrepte cravata.

După aceea se întoarce spre mine şi mă întreabă dacă sunt gata de plecare.

Şterg istoricul, închid calculatorul şi îi spun că mai trebuie doar să-mi pun pantofii.

În maşină, în drum spre înmormântare, nu vorbim mai deloc. La radio se transmit ştirile, dar, după a treia repetare, nu cred că vreunul dintre noi mai ascultă. În schimb, îmi imaginez că mama şi tatăl lui Marc fac acelaşi lucru pe care îl fac eu – accesez amintiri despre bunicul lui Marc.

Cele mai multe amintiri sunt fără cuvinte. Amintiri mute despre ore de stat împreună în bărci de pescuit, aşteptând să se smucească firul undiţei. Îl văd stând în capul mesei de Ziua Recunoştinţei, tăind curcanul de parcă ar fi fost dreptul lui câştigat prin naştere să o facă. Când eram mai mic, m-a dus la grădina zoologică – tot ce îmi amintesc este competenţa din glasul lui când mi-a vorbit despre lei şi urşi. Leii şi urşii nu-i ţin minte, ci doar ce mi-a spus el despre ei.

Iată moartea bunicii, înainte să ştiu cu adevărat ce înseamnă moartea. Ea e fantoma

din fundalul tuturor acestor amintiri, dar sunt sigur că în mintea părinţilor mei este mult mai proeminentă. Acum gândurile mele se întorc spre ultimele luni. Văd trupul împuţinat al bunicului meu, stingherеala dintre noi când am crescut mai înalt decât el, iar el părea să se retragă în el, în vârstă. Moartea lui a fost totuşi o surpriză – ştiam că vine, dar nu în acea zi. Mama a fost cea care a răspuns la telefon. Nu a fost nevoie să-i aud cuvintele ca să ştiu că s-a întâmplat ceva. S-a dus cu maşina la birou la tata să-i spună. Eu nu am fost acolo. Nu am văzut.

Tata e cel care pare acum că s-a micşorat. Ca şi cum atunci când ne moare cineva apropiat, am face pe moment schimb de locuri cu acea persoană, chiar în clipa dinainte. Iar când trecem peste asta, chiar îi trăim viaţa invers, de la moarte la viaţă, de la boală la sănătate.

Peştii din toate lacurile şi râurile din apropiere sunt azi în siguranţă, pentru că parcă toţi pescarii din statul Maryland sunt aici la înmormântare. Se văd puţine costume, iar cravate şi mai puţine. Este aici şi familia mea extinsă – veri care plâng, mătuşi înlăcrimate, unchi stoici. Tata pare să fie cel mai afectat şi toată lumea îi prezintă condoleanţe. Mama şi cu mine stăm lângă el, încadrându-l, şi primim salutări din cap şi bătăi pe umăr.

Mă simt impostor. Sunt atent la tot, încercând să înregistrez cât de multe pot pentru amintirile lui Marc, pentru că ştiu că o să vrea să fi fost aici, o să vrea să îşi amintească asta.

Când intrăm în capelă, nu sunt pregătit să-l văd pe bunicul lui Marc în sicriul deschis, chiar acolo înaintea mea. Suntem în rândul din faţă şi nu pot să-mi iau ochii de la el. Aşa arată un corp fără nimic înăuntru. Dacă aş putea să ies din Marc o clipă – dacă el nu s-ar întoarce înăuntru – aşa ar arăta. Nu e deloc ca atunci când dormi, oricât de mult s-au străduit cei de la pompele funebre să pară că e ca şi somnul.

Bunicul lui Marc a crescut în acest oraş şi a fost toată viaţa lui membru al acestei congregaţii. Sunt de spus multe lucruri pline de emoţie. Până şi predicatorul pare mişcat – e foarte obişnuit să rostească vorbele ce se cuvin rostite, dar nu pentru cineva de care nu-i pasă. Tatăl lui Marc se ridică să vorbească şi corpul pare că e în război cu frazele lui – de fiecare dată când spune o frază, respiraţia i se opreşte şi umerii i se zguduie. Mama lui Marc se duce lângă el. Se pare că el o s-o roage să citească ea cuvântarea, dar apoi el se răzgândeşte şi renunţă la foaie. Vorbeşte liber. Deapănă amintiri şi, deşi pe alocuri sunt incoerente sau vagi, sunt lucrurile care îi vin în minte când se gândeşte la tatăl său. În jurul lui, congregaţia râde şi plânge şi dă din cap.

Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă. La început nu înţeleg asta, pentru că nici nu-l cunosc pe omul despre care se vorbeşte – nu cunosc pe nimeni din încăperea asta. Nu fac parte din asta… şi de aceea plâng. Pentru că nu fac parte din asta şi nu voi face parte niciodată din ceva de genul ăsta. Ştiu de ceva timp treaba asta, dar poţi să ştii ceva de mulţi ani fără să te afecteze cu adevărat. Nu voi avea niciodată o familie care să mă jelească. Niciodată oamenii nu vor avea inima grea din cauza morţii mele, cum o au din cauza morţii bunicului lui Marc. N-am să las dâra de amintiri pe care a lăsat-o el.

Nimeni nu mă va fi cunoscut vreodată şi nici nu va şti ce am făcut. Dacă mor, nimeni nu va remarca, nu se va ţine niciun priveghi, nu va fi nicio înmormântare. Dacă mor, nimeni în afară de Rhiannon nu va şti vreodată că am fost aici.

Plâng pentru că sunt invidios pe bunicul lui Marc, pentru că sunt invidios pe oricine îi poate face pe alţii să le pese atât.

Plâng chiar şi după ce tata a terminat de vorbit. Când părinţii mei se întorc în strană, se aşază de-o parte şi de alta a mea, alinându-mă.

Mai plâng puţin, ştiind foarte bine că Marc îşi va aminti de aceste lacrimi ca fiind pentru bunicul lui, că nu îşi va aminti deloc că am fost aici.

Ce ritual ciudat să bagi corpul în pământ! Sunt prezent când îl coboară în groapă. Sunt prezent când ne rostim rugăciunile. Îmi iau locul la coadă când se aruncă ţărână peste sicriu.

Nu se va mai întâmpla niciodată ca atâţia oameni să se gândească la el în acelaşi timp. Deşi nu l-am cunoscut, aş vrea să fi fost aici să vadă asta.

După aceea ne întoarcem acasă la el. Destul de curând, aici se vor sorta lucruri şi se vor împărţi, însă acum e decorul de muzeu pentru etalarea durerii. Se spun poveşti – uneori exact aceleaşi poveşti în camere diferite. Pe mulţi dintre oamenii de aici nu îi cunosc şi nu din cauza vreunui viciu de accesare, ci din cauză că în viaţa bunicului lui Marc au existat mai mulţi oameni decât a putut nepotul său să cuprindă cu mintea.

După mâncare, şi poveşti şi consolări, se bea un pahar, iar apoi lumea pleacă acasă. Mama lui Marc nu a băut niciun strop, aşa că ea e la volan când ne întoarcem acasă pe întuneric. Nu-mi dau seama dacă tatăl lui Marc doarme sau e cufundat în gânduri.

— A fost o zi grea, murmură mama lui Marc.

Apoi ascultăm ştirile, care se repetă la intervale de jumătate de oră, până când în sfârşit ajungem acasă.

Încerc să pretind că asta e viaţa mea. Încerc să mă prefac că ăştia sunt părinţii mei. Dar încercările mele eşuează, pentru că ştiu bine că nu e aşa.

Ziua 6025

Dimineaţa următoare mi-e greu să ridic capul de pe pernă, mi-e greu să-mi ridic braţele de lângă corp, mi-e greu să-mi ridic corpul din pat.

Asta deoarece cântăresc, probabil, cel puţin o sută cincizeci de kilograme.

Am mai fost corpolent, dar niciodată atât de corpolent. Este de parcă mi s-ar fi legat de membre şi de trunchi saci cu carne. Trebuie să depun un mare efort ca să fac ceva. Din cauză că această corpolenţă nu e dată de muşchi. Nu sunt fundaş în echipa de fotbal american. Nu, sunt gras. Sunt o matahală care nu se poate mişca.

Când în sfârşit mă uit în jur şi înăuntru, nu sunt foarte încântat de ceea ce văd. Finn Taylor s-a izolat de lume; obezitatea i se trage de la neglijenţă şi lene, o indolenţă care ar fi patologică dacă n-ar avea în ea puţină meticulozitate. Deşi sunt sigur că dacă accesez destul de adânc am să dau de o sursă de omenie, tot ce văd la suprafaţă este echivalentul emoţional al unei râgâituri.

Mă târăsc cu greu până la duş, unde scot din buricul lui Finn un ghem de scame cât o labă de pisică. Orice mişcare îmi cere un mare efort. Trebuie să fi fost o vreme când pentru Finn a devenit prea epuizant să facă ceva şi s-a dat bătut.

Nici n-au trecut cinci minute de când am ieşit de sub duş şi transpir.

Nu vreau ca Rhiannon să mă vadă aşa. Dar trebuie să o văd – nu pot să anulez întâlnirea a doua zi la rând, mai ales că între noi lucrurile sunt atât de încurcate.

O previn. Îi spun într-un e-mail că azi sunt uriaş. Dar tot vreau s-o văd după şcoală. Astăzi sunt aproape de Clover Bookstore, aşa că îi propun să ne întâlnim acolo.

Mă rog să vină.

În memoria lui Finn nu există nimic care să mă facă să cred că s-ar supăra dacă ar lipsi de la şcoală, dar mă duc totuşi.

Din cauza mărimii acestui corp, trebuie să mă concentrez mult mai mult ca de obicei. Chiar şi lucrurile mărunte – piciorul pe pedala de acceleraţie, spaţiul pe care trebuie să-l las în jurul meu pe holuri – necesită un mare efort de a mă adapta la condiţii.

Şi mai sunt privirile îndreptate spre mine, priviri pline de un dezgust făţiş. Nu doar ale altor elevi. Ale profesorilor. Ale străinilor. Criticile curg din belşug. E posibil ca ei să reacţioneze la fiinţa care s-a lăsat Finn să devină. Dar în dezgustul lor există şi ceva mai direct, ceva mai defensiv. Eu sunt ce se tem ei să devină.

Azi m-am îmbrăcat în negru, pentru că am auzit des spunându-se că negrul slăbeşte. Dar în loc de asta, sunt o sferă de întuneric care se rostogoleşte pe holuri.

Singura pauză e cea de la prânz, în care Finn e cu cei mai buni prieteni ai lui, Ralph şi Dylan. Sunt prieteni buni din clasa a treia. Râd de proporţiile lui Finn, dar e limpede că de fapt nu le pasă. Ar râde de el şi dacă ar fi slab.

Simt că în preajma lor pot să mă relaxez.

După şcoală mă duc acasă să mai fac un duş şi să mă schimb. În timp ce mă şterg, mă

întreb dacă aş putea să plantez o amintire traumatizantă în creierul lui Finn, ceva atât de şocant, încât să-l oprească să mai mănânce aşa de mult. Apoi mă îngrozesc că m-am putut măcar gândi la aşa ceva. Îmi reamintesc că nu e treaba mea să-i spun lui Finn ce să facă.

Îmi pun cele mai bune haine ale lui Finn – o cămaşă XXXL cu guler răsfrânt şi nişte jeanşi mărimea 46 – ca să mă întâlnesc cu Rhiannon. Încerc chiar şi o cravată, dar arată caraghios pe burdihanul meu.

Scaunele din cafeneaua de la bibliotecă se clatină sub mine, aşa că mă hotărăsc să mă plimb pe intervaluri, dar sunt prea înguste şi tot dărâm cărţi de pe rafturi. În cele din urmă, o aştept afară, în faţă.

Mă reperează imediat – nici nu m-ar putea rata. Mă recunoaşte, dar nu e deosebit de fericită.

— Bună, spun.

— Da, bună.

Stăm pur şi simplu acolo.

— Ce este? întreb.

— Mă uit şi eu la tine, atât.

— Nu te uita la ambalaj. Uită-te la ce e înăuntru.

— Ţi-e uşor să spui asta. Eu nu mă schimb niciodată, nu-i aşa?

Da şi nu, mă gândesc. Corpul ei este acelaşi. Dar de multe ori am impresia că mă întâlnesc cu o Rhiannon uşor diferită. De parcă fiecare stare de spirit ar prezenta o variaţie.

— Să mergem, spun.

— Unde?

— Păi, am fost la ocean şi pe munte şi în pădure. Aşa că m-am gândit că de data asta să… cinăm şi să mergem la un film.

Asta îi smulge un zâmbet.

— Propunerea ta sună, în mod suspect, a întâlnire amoroasă, spune ea.

— Am să-ţi cumpăr chiar şi flori, dacă vrei.

— Dă-i înainte, mă provoacă ea. Cumpără-mi flori.

Rhiannon este singura fată din sala de cinematograf care are pe scaunul de lângă ea o duzină de trandafiri. E şi singura fată al cărei însoţitor se revarsă din scaunul lui într-al ei. Încerc să fac treaba asta să fie mai puţin jenantă, petrecându-mi braţul pe după ea. Dar apoi sunt conştient de transpiraţia mea, de senzaţia pe care trebuie să o dea braţul meu gras pe ceafa ei. Sunt conştient şi de respiraţia mea, care e cam şuierătoare dacă expir prea mult. După ce avanpremiera se termină, mă mut cu un scaun mai încolo. Dar apoi îmi pun mâna pe locul dintre noi, iar ea o ia. Stăm aşa cel puţin zece minute, până când ea pretinde că o mănâncă palma şi îşi retrage mâna.

Am ales un loc frumos pentru cină, dar asta nu garantează că va fi o cină plăcută.

Ea se tot uită lung la mine – se uită la Finn.

— Ce e? întreb în cele din urmă.

— Nu pot să te văd în interior, asta e. De obicei, pot.

Dar nu în seara asta.

Într-un fel, lucrul ăsta e flatant. Dar felul în care spune e descurajant.

— Îţi garantez că sunt aici.

— Ştiu. Doar că nu simt nimic. Când te văd aşa, nu simt. Nu pot.

— E în regulă. Motivul pentru care nu mă vezi înăuntru este că el e foarte deosebit de mine. Nu simţi nimic pentru că eu nu sunt aşa. Aşa că, într-un fel, e logic.

— Bănuiesc că e, spune ea, luând puţin sparanghel.

Nu pare convinsă. Şi simt că deja am pierdut dacă am ajuns la faza de convingere.

Nu e ca o întâlnire amoroasă. Nu e ca prietenie. E ca ceva care a căzut de pe sârmă, dar nu a atins încă plasa.

Maşinile noastre sunt tot la librărie, aşa că ne întoarcem acolo. În loc să ţină trandafirii la piept, ea îi ţine atârnaţi pe lângă ea, de parcă s-ar putea ca în orice clipă să fie nevoită să-i folosească pe post de bâtă.

— Ce se petrece? o întreb.

— Doar o seară în care sunt prost-dispusă, cred.

Duce trandafirii la nas, îi miroase.

— Avem voie să avem astfel de seri, aşa-i? Mai ales ţinând seama de…

— Da. Mai ales.

Dacă aş fi în alt corp, ăsta ar fi momentul în care m-aş apleca şi aş săruta-o. Dacă aş fi în alt corp, acel sărut ar putea să transforme seara. Dacă aş fi în alt corp, ea m-ar vedea înăuntru. Ar vedea ce vrea să vadă.

Dar acum e dificil.

Duce trandafirii la nasul meu. Inspir parfumul.

— Îţi mulţumesc pentru flori, spune ea.

Asta în loc de rămâi cu bine.

Ziua 6026

Mă simt vinovat de cât de uşurat sunt dimineaţa următoare că am dimensiuni normale. Mă simt vinovat pentru că îmi dau seama că în timp ce înainte nu îmi păsa ce gândesc alţii despre mine, sau cum mă văd alţii, acum sunt conştient de asta, acum îmi dau cu părerea alături de ei, acum mă văd cu ochii lui Rhiannon. Cred că asta mă face să fiu mai mult ca ceilalţi, dar am impresia că se şi pierde ceva.

Lisa Marshall seamănă mult cu Rebecca, prietena lui Rhiannon – păr negru, drept, câţiva pistrui din loc în loc, ochi albaştri. Nu e o fată după care ai întoarce capul dacă ai vedea-o pe stradă, dar sigur ai observa-o dacă ar sta lângă tine în clasă.

Azi Rhiannon nu o să aibă nimic împotriva mea, mă gândesc. Apoi mă simt vinovat că am gândit asta.

Găsesc pe calculator un e-mail de la Rhiannon. Începe aşa:

Astăzi chiar vreau să te văd.

Şi mă gândesc: *Asta e bine*. Dar apoi, citesc mai departe.

Trebuie să stăm de vorbă.

Şi nu ştiu ce să mai cred.

Ziua a devenit un joc al aşteptării, o numărătoare inversă, chiar dacă nu ştiu ce aştept. Ceasul mă aduce mai aproape. Temerile mele îmi fac inima să bată mai tare.

Prietenii Lisei nu o să scoată multe de la ea astăzi.

Rhiannon mi-a spus să ne întâlnim într-un parc de lângă şcoala ei. Întrucât azi sunt fată, consider că ăsta e terenul neutru sigur. Nimeni dintre cei care or să ne vadă împreună nu o să presupună ceva urât. Se crede deja că rockerii de sex masculin sunt genul ei.

Ajung devreme, aşa că mă aşez pe o bancă şi citesc un roman de-al lui Alice Hoffman, oprindu-mă când şi când să mă uit la un alergător care trece pe lângă mine. Cititul mă absoarbe atât de tare, încât nu-mi dau seama că Rhiannon e aici, până când se aşază lângă mine.

Nu pot să nu zâmbesc când văd că ea este.

— Bună, spun.

— Bună, răspunde ea.

Înainte să apuce să-mi spună ce vrea să-mi spună, o întreb despre ce a făcut azi, o întreb despre şcoală, o întreb despre vreme – orice numai să evit subiectul legat de noi doi. Dar asta ţine doar vreo zece minute.

— A, spune ea. Trebuie să-ţi spun nişte lucruri.

Ştiu că propoziţia asta e rareori urmată de lucruri bune. Dar tot mai sper.

Deşi a spus *lucruri,* deşi a insinuat că sunt mai multe, nu doar unul, totul se reduce la următoarea propoziţie a ei.

— Nu cred că pot să fac asta.

Aştept doar o clipă.

— Nu crezi că poţi să o faci, sau *nu vrei* să o faci?

— Vreau. Zău că vreau. Dar cum, A? Pur şi simplu nu văd cum ar fi posibil.

— Ce vrei să zici?

— În fiecare zi eşti altă persoană. Şi pur şi simplu nu pot să iubesc în mod egal fiecare persoană care eşti. Ştiu că dedesubt eşti tu. Ştiu că e doar un ambalaj. Dar nu pot, A. Am încercat. Şi nu pot. Vreau… vreau să fiu persoana care poate să facă asta… dar nu pot. Şi nu e vorba doar de asta. Tocmai m-am despărţit de Justin – am nevoie de timp să procesez asta şi să uit. Şi sunt o mulţime de lucruri pe care tu şi cu mine nu le putem face. Nu o să umblăm niciodată cu prietenii mei. Nici măcar n-am să pot să le vorbesc prietenilor mei despre tine, şi asta mă scoate din minţi. N-ai să-mi cunoşti niciodată părinţii. N-am să pot niciodată să mă culc noaptea alături de tine şi dimineaţa să mă trezesc tot lângă tine. Niciodată. Şi am încercat să mă conving că lucrurile astea nu contează. Zău că am încercat, dar n-am avut argumente. Şi nu pot s-o ţin întruna aşa, când ştiu care e răspunsul adevărat.

Aici ar fi trebuit să-i spun *Am să mă schimb.* Aici ar fi trebuit să o asigur că lucrurile pot fi altfel, să-i arăt că e cu putinţă. Dar singurul lucru pe care pot să-l fac e să-i împărtăşesc cea mai ascunsă fantezie a mea, cea pe care am fost prea sfios să o împărtăşesc.

— Nu e cu putinţă, îi spun. Crezi că eu n-am avut aceleaşi discuţii aprinse cu mine însumi, aceleaşi gânduri? Am încercat să-mi imaginez cum putem să avem un viitor împreună. Cred că o cale ca eu să nu călătoresc prea departe ar fi să locuim într-un oraş mare. Adică, ar fi în apropiere mai multe corpuri de vârsta potrivită şi cu toate că nu ştiu cum trec de la un corp la următorul, sunt sigur că distanţa pe care o parcurg depinde de câte posibilităţi există. Aşa că dacă am locui în New York, probabil că n-aş mai pleca niciodată. Există atâţia oameni din care să alegi. Aşa că ne-am putea vedea tot timpul, am putea fi împreună. Ştiu că e o nebunie. Ştiu că nu poţi să pleci de acasă în orice clipă. Dar, până la urmă, am putea face asta. Nu mă voi putea trezi niciodată alături de tine, dar voi putea să fiu cu tine tot timpul. N-ar fi o viaţă normală – ştiu asta. Dar va fi o viaţă. O viaţă împreună.

Dar ea clatină din cap. Ochii îi sunt umezi de lacrimi. Atât îi trebuie fanteziei mele să facă poc. Atât îi trebuie fanteziei mele să devină încă un vis prostesc.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spune ea încetişor. Aş vrea să pot să cred asta, dar nu pot.

— Dar, Rhiannon…

— Vreau să ştii că dacă ai fi fost un băiat oarecare – dacă ai fi fost acelaşi băiat în fiecare zi, dacă interiorul ar fi fost exteriorul – ar fi existat o mare posibilitate să te iubesc veşnic. Aici nu e vorba despre esenţa ta – sper că ştii asta. Dar restul e prea dificil. S-ar putea să existe fete care pot să facă faţă acestui lucru. Sper că există. Dar eu nu fac parte dintre ele. Pur şi simplu nu pot să fac asta.

Acum, mie îmi dau lacrimile.

— Şi-atunci… ce? Gata? Punem punct?

— Vreau să fim unul în viaţa celuilalt. Dar nu îmi poţi cere să mă tot abat de la viaţa mea. Simt nevoia să fiu cu prietenele mele, A. Simt nevoia să mă duc la şcoală şi la baluri de liceu şi să fac toate lucrurile pe care trebuie să le fac. Sunt recunoscătoare – sincer recunoscătoare – că nu mai sunt cu Justin. Dar nu pot renunţa la celelalte lucruri.

Sunt mirat de propria-mi amărăciune.

— Nu poţi să faci asta pentru mine aşa cum fac eu asta pentru tine?

— Nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot.

Suntem afară, dar zidurile ne înconjoară. Suntem pe teren solid, dar pământul tocmai a fugit de sub picioare.

— Rhiannon… spun.

Dar cuvintele se opresc acolo. Nu-mi mai vine nimic în minte de spus. Mi s-au terminat argumentele.

Ea se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Trebuie să plec, spune ea. Nu pentru totdeauna, ci deocamdată. Mai vorbim peste câteva zile. Dacă ai să te gândeşti bine la asta, ai să ajungi la aceeaşi concluzie. Şi atunci nu o să fie la fel de rău. Atunci vom putea să rezolvăm asta împreună şi să ne dăm seama ce urmează. Vreau să urmeze ceva. Nu poate fi doar…

— Iubire?

— O relaţie. Întâlniri. Ce vrei tu.

Se ridică.

— O să mai vorbim, mă asigură ea.

— O să mai vorbim, repet eu.

Sună sec.

Ea nu vrea s-o lase aşa. Vrea să rămână până când am să dau semne că sunt bine, că am supravieţuit acestui moment.

— Te iubesc, Rhiannon, spun.

— Şi eu te iubesc.

— Nu asta-i întrebarea, spune ea.

Dar nu e nici răspunsul.

Am vrut ca iubirea să învingă tot. Dar iubirea nu poate să învingă nimic. Ea nu poate să facă nimic de una singură.

Se bazează pe noi. Să învingem în numele ei.

Ajung acasă şi mama Lisei pregăteşte cina. Miroase nemaipomenit, dar nu mă pot închipui stând la masă şi făcând conversaţie. Nu mă pot imagina rezistând următoarele câteva ore fără să ţip.

Îi spun că nu mă simt bine şi mă duc sus.

Mă încui în camera Lisei şi simt că aşa am să fiu mereu. Încuiat într-o cameră. Prins în capcană cu mine însumi.

Ziua 6027

Dimineaţa următoare mă trezesc cu o gleznă fracturată. Din fericire, am fractura de ceva timp şi cârjele sunt lângă patul meu.

Nu mă pot abţine – îmi verific e-mailul. Dar niciun cuvânt de la Rhiannon. Mă simt singur. Complet singur. Apoi îmi dau seama că mai există pe lume o persoană care ştie vag cine sunt. Verific să văd dacă mi-a mai scris în ultima vreme.

Şi chiar mi-a scris. Am acum douăzeci de mesaje necitite de la Nathan, fiecare mai disperat decât precedentul, sfârşind cu:

Tot ce îţi cer este o explicaţie. După aceea am să te las în pace. Pur şi simplu trebuie să ştiu.

Îi răspund.

Bine. Unde ne întâlnim?

Cu glezna fracturată, Kasey nu poate să şofeze. Şi întrucât Nathan încă mai are neplăceri din cauza plimbării cu maşina furată, nici el n-are voie să folosească maşina. Aşa că trebuie să ne ducă părinţii noştri până la locul respectiv şi să ne lase acolo. Părinţii mei presupun că e vorba despre o întâlnire.

Problema e că Nathan se aşteaptă să fiu un băiat pe nume Andrew, pentru că ultima dată asta i-am spus că sunt. Dar dacă am să-i spun adevărul, faptul că astăzi sunt Kasey mă va ajuta să exemplific ce am de zis.

Ne întâlnim la un restaurant mexican de lângă casa lui. Am vrut un loc public, dar şi un loc în care părinţii noştri să ne poată lăsa fără să ridice din sprâncene. Îl văd intrând, şi parcă şi el s-a îmbrăcat pentru un rendez-vous. Deşi nu e spilcuit, sigur îşi dă silinţa să arate bine. Ridic o cârjă şi îi fac semn; ştie că am cârje, dar nu şi că sunt fată. Am lăsat asta pentru exemplificare.

Pare foarte derutat în timp ce vine spre mine.

— Nathan, ia loc, îi spun când ajunge la mine.

— Tu eşti… Andrew?

— Pot să-ţi explic. Stai jos.

Simţind tensiunea, chelnerul vine repede şi ne prezintă specialităţile. Ne umple paharele cu apă. Comandăm băuturi. Apoi suntem forţaţi să vorbim unul cu celălalt.

— Eşti fată, spune Nathan.

Îmi vine să râd. Îl sperie mult mai mult gândul că a fost posedat de o fată, nu de un băiat. De parcă chiar ar conta asta.

— Uneori, spun.

Ceea ce îl derutează şi mai mult.

— *Cine eşti?* întreabă el.

— Am să-ţi spun. Îţi promit. Dar să comandăm, mai întâi.

În realitate, nu am încredere în el, dar îi spun că am, ca mod de a inspira încredere

reciprocă. Ştiu că îmi asum un risc, dar nu-mi vine în minte niciun alt mod de a-i reda pacea interioară.

— O singură persoană mai ştie asta, încep eu.

Şi apoi îi povestesc ce sunt. Îi spun cum lucrează asta. Îi spun din nou ce s-a întâmplat în ziua în care am fost în corpul lui. Îi spun că ştiu că nu se va mai întâmpla.

Ştiu că, spre deosebire de Rhiannon, el nu se va îndoi de mine. Pentru că explicaţia mea pentru el e corectă. Se potriveşte cu ce a trăit el. E ceea ce a bănuit mereu. Pentru că, într-un fel, l-am pregătit să-şi amintească asta. Nu ştiu de ce, dar atunci când mintea mea şi mintea lui au născocit „povestea" noastră, am lăsat o gaură în ea. Acum eu umplu acea gaură.

Când termin, Nathan nu ştie ce să spună.

— Aşadar… ăă… deci… cum să spun… mâine nu ai să fii ea?

— Nu.

— Şi ea va…?

— Ea va avea altă amintire despre ziua de azi. Îşi va aminti probabil că a avut un rendez-vous cu un băiat, dar că nu a ieşit nimic. Nu îşi va aminti că ai fost tu acel băiat. Va avea o idee vagă despre o persoană, aşa că dacă părinţii ei o vor întreba mâine cum a mers, nu va fi surprinsă de întrebare. Nici nu va şti că n-a fost aici.

— Atunci eu de ce am ştiut?

— Poate pentru că te-am părăsit foarte repede. Poate n-am pregătit o amintire potrivită. Sau poate, într-un fel, am vrut să mă găseşti. Nu ştiu.

Mâncarea noastră, care a sosit în timp ce vorbeam, rămâne în mare parte neatinsă pe masă.

— Treaba asta e colosală, spune Nathan.

— Să nu spui nimănui, îi reamintesc. Am încredere în tine.

— Ştiu, ştiu.

Dă din cap absent şi începe să mănânce.

— Rămâne între noi, adaugă el.

La sfârşitul mesei, Nathan îmi spune că i-a ajutat să discute cu mine şi să ştie adevărul. Mă întreabă şi dacă ne putem întâlni iar a doua zi, doar ca să vadă cu ochii lui schimbarea. Îi spun că nu îi garantez, dar am să încerc.

Părinţii noştri vin să ne ia. În drum spre casă, mama lui Kasey mă întreabă cum a mers.

— Bine… cred, îi spun.

E singurul lucru sincer pe care i-l spun pe tot parcursul drumului.

Ziua 6028

Ziua următoare, e sâmbătă, mă trezesc drept Ainsley Mills. Alergică la gluten, cu teamă de păianjeni, mândra posesoare a trei terrieri scoţieni, dintre care doi dorm în pat cu ea.

În circumstanţe obişnuite, aş zice că ziua asta o să fie o zi obişnuită.

Nathan îmi trimite un e-mail în care îmi spune că vrea să ne întâlnim şi că, dacă am maşină, pot să vin acasă la el. Părinţii lui sunt plecaţi, aşa că el n-are maşină.

N-am niciun e-mail de la Rhiannon, prin urmare mă duc la Nathan.

Ainsley le spune părinţilor ei că se duce la cumpărături cu nişte prietene. Ei nu pun la îndoială vorbele, îi dau cheile de la maşina mamei ei şi îi spun să nu se întoarcă prea târziu. Vor ca ea să aibă grijă de surioara ei, începând cu ora cinci.

E doar unsprezece. Ainsley îi asigură că se va întoarce cu mult înainte de cinci.

Nathan locuieşte la doar cincisprezece minute depărtare. Îmi închipui că nu va trebui să stau prea mult la el. Va trebui doar să-i dovedesc că sunt aceeaşi persoană ca ieri. Apoi, gata – nu cred că mai e ceva să-i demonstrez. Restul depinde de el.

Pare surprins când deschide uşa şi mă vede. Cred că de fapt nu a crezut că o să fie adevărat, iar acum este. Pare emoţionat, şi pun asta pe seama faptului că sunt aici, în casa lui. O recunosc, dar deja începuse să se amestece cu toate celelalte case în care am locuit. Dacă mă lăsa pe holul principal cu toate uşile închise, nu cred că aş putea spune care uşă de la ce cameră este.

Nathan mă duce în camera de zi – aici sunt conduşi musafirii, şi chiar dacă am fost el timp de o zi, tot musafir sunt.

— Aşadar, chiar eşti tu, spune el. Într-un alt corp.

Dau din cap şi mă aşez pe canapea.

— Vrei ceva de băut? întreabă el.

Îi spun că vreau apă. Nu-i spun că am de gând să plec repede şi că probabil n-am să am nevoie de apă.

Când el se duce să o aducă, studiez nişte portrete de familie expuse la vedere. În toate Nathan arată stingherit… exact ca tatăl lui. Numai mama lui zâmbeşte larg.

Îl aud pe Nathan întorcându-se şi nu ridic privirea. De aceea tresar când un glas care nu e al lui Nathan spune:

— Mă bucur mult că am ocazia să te cunosc.

E un bărbat cu păr argintiu şi costum gri. Poartă cravată, dar e slăbită la gât, pentru el nu e oră pentru ţinută oficială. Mă ridic, dar în corpul micuţ al lui Ainsley, n-am cum să fac cunoştinţă cu el ochi în ochi.

— Te rog, nu e nevoie să te ridici, spune reverendul Poole. Să stăm jos.

Închide uşa după el, apoi alege un fotoliu care e între mine şi uşă. E probabil de două ori cât Ainsley, aşa că m-ar putea opri dacă ar vrea. Întrebarea este dacă într-adevăr ar vrea. Faptul că instinctul meu e să mă mir de lucrurile astea e un indiciu că s-ar putea să

am motive să mă alarmez.

Mă hotărăsc să fiu dur.

— E sâmbătă, spun. N-ar trebui să fiţi la biserică?

El zâmbeşte.

— Am lucruri mai importante aici.

Aşa trebuie să fi fost când Scufiţa Roşie s-a întâlnit cu lupul cel mare şi rău. Trebuie să fi fost atât curioasă, cât şi îngrozită.

— Ce vreţi? întreb.

El se aşază picior peste picior.

— Ei bine, Nathan mi-a spus o poveste extrem de interesantă şi mă întreb dacă chiar e adevărată.

N-are rost să neg.

— Nathan nu trebuia să spună nimănui! zic tare, sperând că Nathan mă aude.

— Cum în ultima lună l-ai lăsat pe Nathan în suspensie, am încercat să-i dau eu răspunsuri. E firesc să n-aibă încredere în mine când i se spune aşa ceva.

Pool are un punct de vedere. Asta e clar. Doar că încă nu ştiu care este.

— Nu sunt diavolul, spun. Nu sunt un demon. Nu sunt niciunul dintre lucrurile care vreţi să fiu. Sunt doar o persoană. O persoană care împrumută pentru o zi viaţa altor oameni.

— Dar nu vezi diavolul la lucru?

Clatin din cap.

— Nu. Nu e niciun diavol în Nathan. Nu e niciun diavol în această fată. Sunt numai eu.

— Vezi tu, aici greşeşti, spune Poole. Da, tu eşti în aceste corpuri. Dar ce e înăuntrul tău, prietene? De ce crezi că eşti aşa cum eşti? N-ai impresia că asta ar putea fi lucrarea diavolului?

Vorbesc calm.

— Ce fac eu nu e lucrarea diavolului.

La asta, Poole chiar râde.

— Linişteşte-te, Andrew. Linişteşte-te. Tu şi cu mine suntem de aceeaşi parte.

Mă ridic.

— Bun. Atunci lăsaţi-mă să plec.

Dau să plec, dar, după cum am anticipat, mă împiedică. O împinge pe Ainsley înapoi spre canapea.

— Nu aşa repede, spune el. N-am terminat.

— De aceeaşi parte, înţeleg.

Rânjetul dispare. Şi, preţ de o clipă, văd ceva în ochii lui. Nu ştiu ce e, dar mă paralizează.

— Te cunosc mult mai bine decât crezi tu, spune Poole. Crezi că treaba asta e un accident? Crezi că sunt doar un fanatic religios venit să îţi exorcizeze demonii? Te-ai întrebat vreodată de ce fac o listă completă cu astfel de lucruri, ce caut? Răspunsul eşti tu, Andrew. Şi alţii ca tine.

A terminat. Era şi cazul.

— Nu există alţii ca mine, îi spun.

Ochii lui mă fulgeră iar.

— Ba există, Andrew. Doar pentru că eşti altfel, nu înseamnă că eşti *unic*.

Nu ştiu ce spune. Nu vreau să ştiu ce spune.

— Uită-te la mine! îmi porunceşte el.

Mă uit. Mă uit în ochii ăia, şi ştiu. Ştiu ce spune.

— Treaba uimitoare e că tot n-ai învăţat cum să faci să dureze mai mult de o singură zi, îmi spune el. Habar n-ai ce putere deţii.

Mă îndepărtez cu spatele de el.

— Nu eşti reverendul Poole, spun, neputând să evit tremurul din glasul lui Ainsley.

— Astăzi sunt. Ieri am fost. Mâine – cine ştie? Trebuie să hotărăsc ce mi se potriveşte mai bine. N-am vrut să ratez *asta*.

Mă duce dincolo de altă fereastră. Dar imediat ştiu că nu-mi place ce e acolo.

— Există moduri mai bune de a-ţi trăi viaţa, continuă el. Pot să-ţi arăt.

În ochii lui e apreciere, da. Dar şi ameninţare. Şi mai e ceva – o rugăminte stăruitoare. Aproape ca şi cum reverendul Poole ar fi încă undeva înăuntru, încercând să mă avertizeze.

— Pleacă de lângă mine! spun, ridicându-mă.

El pare amuzat.

— Nu te ating. Stau aici şi port o conversaţie.

— Pleacă de lângă mine! spun mai tare şi încep să trag de cămaşă, rupându-mi nasturii, care zboară în toate părţile.

— Ce…

— PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE! ţip, şi în ţipătul ăla e un hohot de plâns, iar în hohotul ăla e un strigăt de ajutor şi, după cum am sperat, Nathan îl aude, Nathan ascultă, şi uşa se deschide cu zgomot şi apare el, tocmai la timp să mă vadă ţipând şi plângând, cu cămaşa sfâşiată, Poole stând acum în picioare, având în ochi o privire criminală.

Pariez totul pe bunul simţ pe care l-am văzut la Nathan când eram în corpul lui, şi cu toate că e îngrozit, bunul lui simţ iese la suprafaţă, pentru că în loc să fugă sau să închidă uşa sau să asculte ce are de spus Poole, Nathan urlă „Ce faci?” şi ţine uşa deschisă ca eu să fug şi îl împiedică pe reverend – sau pe cine o fi în el – să mă prindă în timp ce ies în fugă pe uşa din faţă şi mă urc în maşină. Nathan îşi adună forţele ca să-l oprească pe Poole şi câştig astfel nişte secunde cruciale, aşa că atunci când Poole ajunge pe peluză, cheia mea e deja în contact.

— Nu are rost să fugi! răcneşte Poole. Mai târziu ai să vrei să mă găseşti! Toţi ceilalţi au făcut-o!

Tremurând, deschid radioul şi muzica îi acoperă urletele.

Nu vreau să îl cred. Vreau să cred că e un actor, un şarlatan, un impostor.

Dar când m-am uitat atent la el, am văzut pe altcineva înăuntru. L-am recunoscut la fel cum m-a recunoscut Rhiannon pe mine.

Numai că acolo am văzut şi pericol.

Am văzut pe cineva care nu joacă după aceleaşi reguli.

Nici n-am plecat bine, că îmi şi doresc să mai fi rămas câteva minute, să-l fi lăsat să mai vorbească puţin. Am mai multe întrebări decât am avut înainte şi s-ar putea ca el să aibă răspunsurile.

Dar dacă aş mai fi rămas doar câteva minute, nu ştiu dacă aş mai fi putut pleca. Şi aş fi condamnat-o pe Ainsley la aceeaşi luptă ca a lui Nathan, dacă nu mai rea. Nu ştiu ce-ar fi făcut Poole cu ea – ce am fi făcut *noi* cu ea – dacă aş fi rămas.

Poate el a minţit. Trebuie să-mi spun mereu că poate a minţit.

Nu sunt singurul.

Mintea mea nu este în stare să cuprindă faptul că ar putea exista şi alţii. Ei ar putea să fie la aceeaşi şcoală cu mine, în aceeaşi cameră cu mine, în aceeaşi familie. Dar pentru că ne ţinem secretul atât de bine ascuns, n-ai cum să ştii.

Îmi amintesc de băiatul din Montana a cărui poveste semăna atât de bine cu a mea. A fost adevărată? Sau a fost doar o capcană întinsă de Poole?

Există şi alţii.

Asta poate schimba totul.

Sau nu poate schimba nimic.

În timp ce mă întorc acasă la Ainsley, îmi dau seama că asta e alegerea mea.

Ziua 6029

Ziua următoare Darryl Drake este foarte distrat.

Îl conduc prin şcoală şi, când e cazul, îi spun ce trebuie să facă. Dar prietenii lui tot comentează că e pierdut în spaţiu. La antrenamentul de atletism de pistă, antrenorul îl dojeneşte în mod repetat pentru lipsa de concentrare.

— Ce ai pe suflet? îl întreabă Sasha, iubita lui, când o duce acasă cu maşina.

— Cred că astăzi nu prea sunt aici, îi spune el. Dar mă întorc mâine.

După-amiaza şi seara mi le petrec la calculator. Ambii părinţi ai lui Darryl sunt la serviciu, iar fratele lui e la colegiu, aşa că toată casa e la dispoziţia mea.

Povestea mea e la loc de frunte pe pagina de internet a lui Poole – o relatare denaturată a ceea ce i-am spus lui Nathan, cu nişte erori care provin fie din faptul că Nathan ascunde ceva, fie din aceea că Poole mă provoacă.

Ieşind de pe site-ul lui, aflu tot ce pot despre reverendul Poole, dar nu mare lucru. Nu pare să fi vorbit deschis despre posedarea demonică până la povestea lui Nathan. Mă uit la fotografiile dinainte şi de după, încercând să-mi dau seama dacă există vreo diferenţă. În fotografii, arată la fel, doar că ele nu-i redau fidel ochii.

Citesc toate poveştile de pe site, încercând să mă regăsesc în ele, încercând să găsesc alţi oameni ca mine. Sunt doi din Montana – iarăşi Montana! Şi alţii care ar putea să fie la fel, dacă ce a insinuat Poole e adevărat, şi anume că limita de o singură zi e numai pentru nou-veniţi şi că poate fi cumva depăşită.

E ceea ce vreau, desigur. Să rămân într-un singur corp. Să duc o singură viaţă.

Dar, totodată, nu e ceea ce vreau. Pentru că nu ştiu ce s-ar întâmpla cu persoana în al cărei corp aş rămâne. Ar înceta să existe într-o clipită? Sau sufletul iniţial ar fi atunci exilat şi condamnat să ţopăie din corp în corp – în esenţă, rolurile ar fi inversate? Nu-mi închipui ceva mai trist decât să fi avut odată un singur corp, iar apoi, dintr-odată, să nu poţi să rămâi în niciunul mai mult de o zi. Eu, cel puţin, am avut alinarea de a nu cunoaşte altceva. M-aş fi distrus dacă chiar ar fi trebuit să renunţ la ceva înainte de a duce această existenţă de călător.

Dacă n-ar mai fi nimeni implicat, ar fi o alegere uşoară.

Primesc un e-mail de la Nathan, în care îmi spune că îi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat ieri. Spune că s-a gândit că reverendul Poole m-ar putea ajuta. Acum nu mai e sigur de nimic.

Îi răspund spunându-i că nu e vina lui şi că trebuie să se îndepărteze de reverendul Poole şi să încerce să se întoarcă la viaţa lui normală.

Îi mai spun şi că asta e ultima dată când îi trimit un e-mail. Nu-i spun că asta e din cauză că n-am încredere în el. Îmi închipui că va face singur legătura.

Când termin, trimit corespondenţa noastră la noua mea adresă de e-mail. Iar apoi îmi închid contul. Cât ai pocni din degete, s-a zis cu câţiva ani din viaţa mea. Singura legătură s-a rupt. E o prostie să fiu nostalgic din cauza unei adrese de e-mail, dar sunt. Nu sunt multe piese în trecutul meu, aşa că trebuie să jelesc puţin când una se desprinde.

În acea seară, primesc un e-mail de la Rhiannon.

Ce faci?

R

Atât.

Vreau să-i povestesc tot ce s-a întâmplat în ultimele patruzeci şi opt de ore. Vreau să aştern în faţa ei ultimele două zile ca să văd cum reacţionează, ca să văd dacă înţelege ce înseamnă ele pentru mine. Vreau ajutorul ei. Vreau sfatul ei. Vreau să mă liniştească.

Dar nu cred că ea vrea asta. Şi nu vreau să-i spun decât dacă şi ea şi-o doreşte. Aşa că îi răspund:

Au fost două zile grele. S-ar putea să nu fiu singura persoană aşa. Mi-e greu să mă gândesc la asta.

A

Mai sunt câteva ore până la miezul nopţii, dar ea nu mai dă niciun semn de viaţă.

Ziua 6030

Mă trezesc la doar două oraşe depărtare de ea, în braţele altcuiva.

Am grijă să nu o trezesc pe fata care mă îmbrăţişează. Părul ei galben ca puful de pui îi acoperă ochii. Simt pe spate bătăile inimii ei. O cheamă Amelia şi azi-noapte s-a furişat pe fereastra mea să fie cu mine.

Eu mă numesc Zara – sau cel puţin ăsta e numele pe care mi l-am ales singură. M-am născut Clementine, şi mi-a plăcut mult numele ăla până am împlinit zece ani. Atunci am început să-mi tot schimb numele. Zara fiind cel la care am rămas. Z a fost întotdeauna litera mea preferată, iar douăzeci şi şase numărul meu norocos.

Amelia se foieşte sub cearceafuri.

— Cât e ceasul? întreabă ea, buimacă.

— Şapte, îi spun.

În loc să se ridice, se înghesuie în mine.

— Vrei să fii drăguţă să vezi pe unde e mama ta? Aş prefera să nu plec pe unde am venit. Coordonarea mea de dimineaţă e mult mai nesigură decât cea de noapte, şi întotdeauna sunt mult mai inspirată când mă apropii de fete.

— Bine, spun şi, în semn de mulţumire, mă sărută pe umărul gol.

Tandreţea dintre doi oameni poate face aerul gingaş, camera gingaşă, timpul însuşi gingaş. Când mă dau jos din pat şi îmi pun pe mine o cămaşă cu câteva numere mai mare, totul în jurul meu are temperatura fericirii. Nimic din noaptea precedentă nu s-a disipat. M-am trezit în confortul creat de ele.

Mă duc pe hol în vârful picioarelor şi ascult la uşa mamei. O aud cum respiră în somn, aşa că suntem în siguranţă. Când mă întorc în camera mea, Amelia e tot în pat, cu cearceaful dat la o parte. E în tricou şi chiloţi. Am sentimentul că Zara n-ar lăsa să treacă acest moment fără să se bage în pat lângă ea, dar simt că nu pot să fac asta în locul ei.

— Doarme, raportez eu.

— Atunci, putem să facem un duş?

— Cred că da.

— Vrei să faci tu prima duş, a doua, sau să facem duş amândouă?

— Poţi să te duci tu prima.

Se dă jos din pat şi, în drum spre uşă, se opreşte să mă sărute. Îşi bagă mâna pe sub cămaşa mea prea mare şi nu rezist. Cad în capcană şi o sărut puţintel mai lung.

— Eşti sigură? întreabă ea.

— Du-te tu prima, îi spun.

Iar apoi, exact cum ar face Zara, îi simt lipsa când a părăsit camera.

Vreau să fi fost Rhiannon în locul ei.

Se furişează din casă în timp ce eu sunt la duş. Apoi, douăzeci de minute mai târziu, este iar la uşă, să mă ia la şcoală. Mama, care între timp s-a trezit, e în bucătărie şi zâmbeşte când o vede pe Amelia venind pe cărare.

Mă întreb cât de mult ştie.

Petrecem cea mai mare parte a zilei împreună la scoală, dar într-un fel care ne limitează interacţiunile cu alţii. Mai curând, le integrăm pe prietenele noastre în ce avem între noi. Existăm şi ca persoane separate, şi ca pereche, şi ca părţi ale unor grupuri. Şi totul e în regulă.

Nu mi-o pot scoate pe Rhiannon din minte. Îmi amintesc că mi-a spus că prietenele ei n-au să mă cunoască niciodată. Că nimeni altcineva nu o să mă cunoască vreodată. Că întotdeauna vom fi numai noi şi atât.

Încep să-mi dau seama ce înseamnă asta şi ce trist ar fi.

Deja sunt puţin trist, şi asta nici nu se întâmplă.

La ora a şaptea ea are oră de studiu în bibliotecă, în timp ce eu am sport. Când ne întâlnim după aceea, ea îmi arată cărţile pe care le-a luat pentru mine, fiindcă s-a gândit că mi-ar plăcea să le citesc.

O voi cunoaşte vreodată pe Rhiannon aşa de bine?

După şcoală, ea are antrenament la baschet. De obicei o aştept prin preajmă, ocupându-mă de teme. Însă mă face să-mi fie prea dor de Rhiannon. Trebuie să iau măsuri în privinţa asta. O întreb dacă poate să-mi împrumute maşina să fac nişte comisioane.

Îmi dă cheile, fără să pună întrebări.

Îmi ia douăzeci de minute să ajung la şcoala lui Rhiannon. Parchez pe locul meu obişnuit, deoarece majoritatea maşinilor o ia în cealaltă direcţie. Apoi găsesc un loc să mă aşez şi să pândesc uşa, sperând că ea nu a plecat deja.

N-am de gând să vorbesc cu ea. N-am de gând să o iau de la capăt. Vreau doar să o văd.

La cinci minute după sosirea mea, apare ea. Vorbeşte cu Rebecca şi cu încă două prietene. Nu aud ce spun, dar toate sunt implicate în conversaţie.

De aici, nu arată ca cineva care a pierdut de curând ceva. Viaţa ei pare să se desfăşoare normal. Există un moment – un moment scurt – când ridică privirea şi se uită în jur. În acel moment, nu-mi vine să cred că se uită după mine. Dar nu pot să spun ce se întâmplă în momentul următor pentru că mă întorc repede şi mă uit la altceva. Nu vreau să-mi vadă ochii.

Dacă pentru ea asta e „după”, atunci trebuie să existe „după” şi pentru mine.

Pe drumul de întoarcere la Amelia, mă opresc la un Target. Zara îi ştie toate mâncărurile preferate şi cele mai multe dintre ele sunt gustări.

Mă aprovizionez şi, înainte să mă întorc la şcoală să o caut, le aranjez pe bord scriindu-i numele. Cred că asta ar vrea Zara să fac.

Nu sunt corect. Am vrut ca Rhiannon să mă vadă acolo. Chiar şi atunci când m-am uitat în altă parte, am vrut ca ea să vină la mine şi să se poarte cu mine cum s-ar purta

Amelia cu Zara după trei zile de despărţire.

Ştiu că asta nu o să se întâmple niciodată şi constatarea mă orbeşte.

Amelia este încântată de aranjamentul de pe bord şi insistă să mă ia la cină. Sun acasă şi îi spun mamei, care nu are nimic împotrivă.

Simt că Amelia îşi dă seama că sunt doar pe jumătate aici, dar mă lasă să fiu pe jumătate în altă parte, pentru că acolo simt nevoia să fiu. La cină, ea umple tăcerea povestindu-mi întâmplări de peste zi, unele adevărate şi unele complet imaginare. Mă pune să ghicesc care sunt adevărate şi care nu.

Suntem împreună doar de şapte luni. Totuşi, ţinând seama de numărul de amintiri adunate de Zara, pare mult timp.

Asta e ceea ce vreau, mă gândesc.

Şi apoi, nu mă pot abţine să adaug, *asta e ceea ce nu pot să am.*

— Pot să te întreb ceva? îi spun Ameliei.

— Sigur. Ce?

— Dacă m-aş trezi în fiecare zi în alt corp – dacă nu ai şti cum am să arăt mâine – mai m-ai iubi?

Nu e şocată şi nici nu se poartă ca şi cum întrebarea i s-ar părea ciudată.

— Chiar dacă ai fi verde şi ai avea barbă şi un apendice masculin între picioare, chiar dacă ai avea sprâncene portocalii şi o aluniţă care ţi-ar acoperi tot obrazul şi un nas care m-ar împunge în ochi de fiecare dată când te sărut, chiar dacă ai avea trei sute cincizeci de kilograme şi părul de la subraţ cât un Doberman, tot te-aş iubi.

— Şi eu la fel, îi spun.

E foarte uşor de spus, pentru că nu e nevoie să fie adevărat.

Înainte să ne despărţim, mă sărută cu toată puterea, încerc să o sărut şi eu cu toată fiinţa.

Asta e nota frumoasă, nu mă pot abţine să gândesc.

Dar exact ca un sunet, de îndată ce nota atinge aerul, ea începe să se stingă.

Când intru în casă, mama Zarei îi spune:

— Să ştii că poţi să o inviţi pe Amelia la noi.

Îi spun că ştiu. Apoi mă duc în grabă în camera mea, pentru că e prea mult. Atâta fericire nu face decât să mă întristeze. Închid uşa şi încep să plâng în hohote. Rhiannon are dreptate. Ştiu asta. Nu pot să am niciodată lucrurile astea.

Nici nu-mi verific e-mailul. Nu vreau să ştiu dacă mi-a scris sau nu.

Amelia mă sună să-mi spună noapte bună. Trebuie să las să intre căsuţa vocală, trebuie să mă străduiesc să intru cât mai bine în pielea Zarei, înainte să răspund.

— Îmi pare rău, îi spun când o sun. Vorbeam cu mama. Spune că trebuie să vii pe aici mai des.

— Se referă la fereastra dormitorului sau la uşa din faţă?

— La uşa din faţă.

— Ei bine, s-ar părea că acum pe umărul nostru stă o păsărică numită *progres.*

Casc, apoi mă scuz pentru asta.

— Nu e nevoie să te scuzi, somnoroaso. Să mă visezi puţin şi pe mine, bine?

— Bine.

— Te iubesc, spune ea.

— Te iubesc, spun.

Iar apoi închidem, pentru că, după asta, nu e nevoie să mai spunem ceva.

Vreau să-i dau Zarei viaţa înapoi. Chiar dacă socotesc că merit ceva ca asta, nu o merit pe socoteala ei.

Îşi va aminti tot, hotărăsc eu. Nu nemulţumirea mea, ci satisfacţia care a cauzat-o.

Ziua 6031

Mă trezesc cu febră, dureri, cu o stare foarte proastă.

Mama lui July intră să vadă ce face. Spune că aseară părea să se simtă bine.

E boală sau durere sufletească?

Nu îmi dau seama.

Termometrul spune că am temperatură normală, dar în mod clar starea mea nu-i normală.

Ziua 6032

Un e-mail de la Rhiannon. În sfârşit.

Vreau să te văd, dar nu ştiu dacă ar trebui să facem asta. Vreau să ştiu ce se petrece, dar mă tem că asta n-ar face decât să repornească totul. Te iubesc – chiar te iubesc – dar mă tem să dau prea multă importanţă acestei iubiri. Pentru că ai să mă părăseşti mereu, A. Nu putem nega asta. Ai să mă părăseşti mereu.

R

Nu ştiu ce să răspund la asta. În schimb, încerc să mă cufund în a fi Howie Middleton. Se ceartă cu iubita lui în pauza de prânz – ea îi reproşează că o neglijează. Howie nu are multe de spus despre asta. De fapt, nu scoate o vorbă, ceea ce nu face decât s-o înfurie şi mai tare.

Trebuie să plec, mă gândesc. Dacă există lucruri pe care nu le voi avea niciodată aici, există şi lucruri pe care nu le voi găsi niciodată aici. Lucruri pe care s-ar putea să am nevoie să le găsesc.

Ziua 6033

Dimineaţa următoare mă trezesc drept Alexander Lin. Deşteptătorul lui sună, cântând o melodie care chiar îmi place. Asta face ca trezitul să fie mult mai uşor.

Îmi place şi camera lui. O mulţime de cărţi pe rafturi, unele având cotorul ros de la recitit. Într-un colţ sunt trei chitare, una electrică, al cărei amplificator a rămas în priză de aseară. În alt colţ e o canapea de culoare verde-gălbui, şi îmi dau seama imediat că ăsta e un loc în care prietenii lui vin neinvitaţi să doarmă, că asta e casa lor departe de casă. Peste tot are lipite bileţele cu diverse citate pe ele. Deasupra calculatorului e ceva din George Bernard Shaw: *Dansul este expresia perpendiculară a unei dorinţe orizontale*. Unele dintre bileţele sunt cu scrisul lui, dar altele au fost scrise de prieteni. *Eu sunt morsa. Sunt un nimeni – tu cine eşti? Fie ca toţi visătorii să trezească naţiunea.*

Chiar şi înainte să ajung să-l cunosc, Alexander Lin m-a făcut să zâmbesc.

Părinţii lui se bucură să-l vadă. Am senzaţia că întotdeauna se bucură să-l vadă.

— Eşti sigur că ai să te descurci în weekend? întreabă mama lui.

Apoi deschide frigiderul, care parcă ar fi fost aprovizionat pentru cel puţin o lună.

— Cred că ai destul aici, dar dacă îţi trebuie ceva, foloseşte banii din plic.

Simt că îmi scapă ceva, ceva ce ar trebui să fac. Accesez şi descopăr că mâine e aniversarea soţilor Lin. Pleacă într-o excursie aniversară. Iar darul lui Alexander pentru ei este sus în camera lui.

— O secundă, spun.

Alerg la etaj şi îl găsesc în dulapul lui – o pungă împodobită cu bileţele autocolante, fiecare plin cu ceva ce i-au spus părinţii lui de-a lungul anilor, de la *A de la avion* până la *Nu uita niciodată să-ţi ascunzi punctul slab*. Şi ăsta e doar ambalajul. Când le duc domnului şi doamnei Lin punga, ei o deschid şi găsesc zece ore de muzică, precum şi fursecurile pe care le-a făcut pentru ei Alexander.

Alexander e îmbrăţişat de tatăl şi mama lui în semn de mulţumire.

Şi dulapul lui Alexander e acoperit cu citate scrise pe bileţele autocolante, într-un curcubeu de scrisuri de mână. Cel mai bun prieten al lui, Mickey, vine la el şi îi oferă o jumătate de brioşă – jumătatea de jos, pentru că lui Mickey îi place numai partea de sus. Înţeleg că asta e rutina lor de dimineaţă.

Mickey se apucă să-mi vorbească despre Greg, un băiat de care se pare că e îndrăgostit nebuneşte de secole – *secole* însemnând cel puţin trei săptămâni. Simt dorinţa perversă de a-i povesti lui Mickey despre Rhiannon, care e la doar două oraşe depărtare. Accesez şi aflu că, în momentul ăsta, nu are nicio pasiune pentru cineva, dar dacă ar avea, persoana respectivă ar fi de genul feminin. Mickey nu e prea curios în privinţa asta. În scurt timp li se alătură alţi prieteni şi discuţia se îndreaptă către o întrecere a Formaţiilor care urmează să aibă loc. Se pare că Alexander cântă în cel puţin trei deschideri, la fel ca trupa lui Mickey.

Pe măsură ce ziua avansează, nu pot să nu mă gândesc că Alexander e genul de persoană care încerc eu să fiu. Dar o parte din ceea ce face ca personalitatea lui să

funcţioneze este capacitatea lui de a sta prin preajmă, de a fi necontenit alături de oameni. Prietenii lui se bazează pe el şi el se bazează pe ei – acel echilibru simplu pe care sunt clădite atâtea vieţi.

Mă hotărăsc să am grijă ca lucrul acesta să fie adevărat. Îmi scot din minte ora de matematică şi mă racordez în schimb la amintirile lui Alexander. Felul în care îl accesez e ca şi cum aş deschide o sută de televizoare odată, aşa că văd multe laturi ale lui în acelaşi timp. Amintiri frumoase. Amintiri neplăcute.

Prietena lui, Cara, îi spune că e gravidă. Nu el e tatăl, dar ea are încredere în el mai mult decât are încredere în tată. Tatăl lui nu vrea ca el să petreacă aşa de mult timp cântând la chitară, îi spune că muzica e o profesie fără viitor. Bea a treia cutie de Red Bull, încercând la patru dimineaţa să termine o lucrare, pentru că a fost în oraş cu prietenii până la unu. Se caţără pe scara unei căsuţe construite într-un copac. Pică examenul pentru permisul de conducere, şi îşi stăpâneşte lacrimile când instructorul îi spune. E singur în camera lui, cântând iar şi iar aceeaşi melodie la o chitară acustică. Ginny Dilles se desparte de el, spunând că asta e doar din cauză că îl place ca prieten, când adevărul este că îl place mai mult pe Brandon Rogers. Strecoară nişte bani în portofelul lui Mickey în timp ce acesta nu e atent, pentru ca, mai târziu, Mickey să-şi poată achita partea din nota de plată. De Halloween e costumat în Omul de Tinichea. Mama lui s-a ars la mână la aragaz şi el nu ştie ce să facă. În prima dimineaţă în care are permis de conducere se duce la ocean să vadă răsăritul soarelui. E singurul de acolo.

Mă opresc aici. Mă opresc la asta. Mă retrag clătinându-mă în mine. Nu ştiu dacă pot să fac asta.

Nu pot să nu mă gândesc la oferta tentantă a lui Poole: dacă aş putea să rămân în viaţa asta, aş vrea? De fiecare dată când îmi pun întrebarea asta, sunt aruncat înapoi din viaţa lui Alexander în viaţa mea. Îmi vin idei, şi odată ce prind rădăcină, nu mai pot să scap de ele.

Dacă într-adevăr ar exista un mod de a rămâne?

Fiecare persoană e o posibilitate. Sentimentalii incurabili simt cel mai acut asta, dar chiar şi pentru alţii, singurul mod de a nu se da bătuţi este să vadă fiecare persoană ca pe-o posibilitate. Cu cât îl văd mai mult pe acel Alexander în care lumea se reflectă, cu atât mai mult el pare o posibilitate. Posibilitatea lui se sprijină pe lucrurile care înseamnă cel mai mult pentru mine. Bunătate. Creativitate. Implicare în lume. Implicare în posibilităţile oamenilor din jurul lui.

Ziua este aproape pe jumătate terminată. Mi-a rămas puţin timp să mă gândesc ce să fac cu posibilităţile lui Alexander.

Ceasul ticăie întotdeauna. Sunt dăţi când nu îl auzi şi sunt dăţi când îl auzi.

Îi trimit un e-mail lui Nathan şi îi cer adresa de e-mail a lui Poole. Primesc un răspuns rapid. Îi trimit lui Poole câteva întrebări simple.

Primesc încă un răspuns rapid.

Îi trimit un e-mail lui Rhiannon şi îi spun că am să trec pe acolo în după-amiaza asta.

Îi spun că e ceva important.
Ea îmi spune că va fi acolo.

Alexander e nevoit să-i spună lui Mickey că nu poate să ajungă la repetiţia trupei după şcoală.
— Un rendez-vous fierbinte? întreabă Mickey în glumă.
Alexander zâmbeşte strengăreşte şi o lasă încurcată.

Rhiannon mă aşteaptă la librărie. Ăsta a devenit locul nostru.
Mă recunoaşte când intru pe uşă. Ochii ei mă urmăresc în timp ce mă apropii. Ea nu zâmbeşte, dar eu da. Sunt recunoscător că o văd.
— Bună, spun.
— Bună, spune ea.
Vrea să fie aici, dar nu crede că e o idee bună. Şi ea e recunoscătoare, însă e sigură că această recunoştinţă se va transforma în regret.
— Am o idee, îi spun.
— Ce idee?
— Să ne prefacem că asta e prima dată când ne întâlnim. Să ne prefacem că tu ai venit aici să cumperi o carte şi eu m-am întâlnit întâmplător nas în nas cu tine. Am legat o conversaţie. Te plac. Mă placi. Acum stăm la o cafea. Tu nu ştii că eu sunt în fiecare zi în alt corp. Eu nu ştiu de fostul tău iubit sau de altceva. Suntem doar doi oameni care se întâlnesc prima dată.
— Dar de ce?
— Ca să ne putem bucura de după-amiaza asta. Ca să nu trebuiască să vorbim despre altceva. Ca să fim doar unul cu celălalt şi să ne bucurăm de asta.
— Nu văd rostul…
— Fără trecut. Fără viitor. Doar prezent. Te rog.
Ea pare neîncrezătoare. Îşi reazemă bărbia în pumn şi se uită la mine. În sfârşit, se hotărăşte.
— Mă bucur mult să te cunosc, spune ea.
Nu înţelege încă, dar intră în joc.
Zâmbesc.
— Şi eu mă bucur mult să te cunosc. Unde mergem?
— Hotărăşte tu, spune ea. Care-i locul tău preferat?
Îl accesez pe Alexander şi răspunsul e chiar acolo. De parcă mi l-ar înmâna el.
Zâmbetul meu se lărgeşte.
— Ştiu exact locul, spun. Dar mai întâi va trebui să cumpărăm mâncare.
Deoarece asta e prima dată când ne întâlnim, nu trebuie să-i spun despre Nathan sau despre Poole sau despre altceva ce s-a întâmplat sau e pe cale să se întâmple. Trecutul şi viitorul sunt complicate. Prezentul e simplu. Şi acea simplitate este dată de sentimentul că suntem doar eu şi ea.

Deşi avem nevoie de doar câteva lucruri, luăm un cărucior de cumpărături şi mergem

pe fiecare interval al magazinului. După puţin timp, Rhiannon se urcă pe partea din faţă a căruciorului, iar eu, din spate, îl împing cât pot de repede.

Stabilim o regulă. Fiecare interval trebuie să aibă o poveste. Aşa că, pe intervalul cu hrană pentru animale de casă, aflu mai multe despre Swizzle, iepuraşul răutăcios. Pe intervalul cu produse proaspete, îi povestesc despre ziua în care am fost într-o tabără de vară şi am participat la un joc în care trebuia să tragem de un pepene uns cu grăsime şi m-am ales cu trei copci după ce pepenele a ţâşnit din braţele tuturor şi a aterizat în ochiul meu – primul caz de agresiune comisă de un pepene, pe care l-a văzut spitalul. Pe intervalul cu cereale, am făcut schimb de autobiografii sub forma cerealelor pe care le-am mâncat de-a lungul anilor, încercând să fixăm cu exactitate anul în care cerealele care albăstreau laptele n-au mai fost grozave şi au devenit scârboase.

În cele din urmă, avem destulă mâncare pentru un ospăţ vegetarian.

— Ar trebui să o sun pe mama ca să-i spun că mănânc la Rebecca, zice Rhiannon, scoţându-şi telefonul.

— Spune-i că rămâi peste noapte acolo.

Ea se opreşte.

— Serios?

— Serios.

Dar ea nu sună.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

— Ai încredere în mine, spun. Ştiu ce fac.

— Ştii ce simt.

— Ştiu. Totuşi, vreau să ai încredere în mine. N-am să-ţi fac rău. Niciodată nu îţi voi face rău.

O sună pe mama ei şi îi spune că e la Rebecca. Apoi o sună pe Rebecca şi îşi pune la punct alibiul. Rebecca o întreabă ce se petrece. Rhiannon spune că îi va povesti mai târziu.

— Îi vei spune că te-ai întâlnit cu un băiat, spun, după ce închide.

— Un băiat pe care tocmai l-am cunoscut?

— Da, spun, un băiat pe care tocmai l-ai cunoscut.

Ne întoarcem acasă la Alexander. Abia e loc în frigider pentru alimentele pe care le-am cumpărat.

— De ce ne-am deranjat? întreabă Rhiannon.

— Pentru că azi-dimineaţă n-am observat ce e aici înăuntru. Şi am vrut să mă asigur că avem exact ce dorim.

— Ştii să găteşti?

— Nu prea. Tu?

— Nu prea.

— Cred că ne vom descurca. Dar, mai întâi, vreau să-ţi arăt ceva.

Îi place dormitorul lui Alexander la fel de mult ca mie. Se cufundă în cititul biletelor, apoi îşi trece degetul pe cotorul cărţilor. Pe faţă i se citeşte încântarea.

Apoi se întoarce spre mine, şi realitatea nu poate fi negată: suntem într-un dormitor şi există un pat. Dar nu de asta am adus-o aici.

— E timpul să cinăm, spun.

Apoi o iau de mână şi ieşim împreună.

În timp ce gătim, aerul e plin de muzică. Ne mişcăm la unison, ne mişcăm în tandem. N-am mai făcut asta împreună, dar ne stabilim ritmul, diviziunea muncii. Nu pot să nu mă gândesc că aşa ar putea să fie mereu. Părinţii mei sunt plecaţi şi iubita mea a venit la mine să mă ajute să pregătesc cina. Iat-o tăind legumele, neatentă la ţinuta ei, neatentă la părul ei răvăşit, neobservând nici că mă uit la ea cu atât de multă iubire. Chiar în afara bulei noastre de mărimea bucătăriei, noaptea cântă. Văd noaptea pe fereastră şi văd şi reflecţia lui Rhiannon trasată pe ea. Totul e la locul potrivit şi inima mea vrea să facă acest lucru să fie real, chiar dacă, în acelaşi timp, ceva întunecat trage de el.

E trecut de nouă când terminăm.

— Să pun masa? întreabă Rhiannon, arătând spre sufragerie.

— Nu. Te duc în locul meu preferat, ai uitat?

Găsesc două tăvi şi aşez pe ele mâncarea. Găsesc chiar şi o duzină de sfeşnice să le iau cu mine. Apoi o conduc pe Rhiannon pe uşa din spate.

— Unde mergem? întreabă ea odată ce suntem în curte.

— Ridică privirea, îi spun.

La început, nu o vede – singura lumină vine de la bucătărie, curgând spre noi ca amurgul din altă lume. Apoi, când ochii mi se adaptează, o zăreşte.

— E frumos, spune ea despre copacul în care e căsuţa lui Alexander, a cărei scară e la picioarele noastre.

— Există un sistem de scripeţi pentru tăvi, spun. Am să mă duc sus să-l cobor.

Înşfac două lumânări şi urc repede scara. Interiorul căsuţei se potriveşte destul de bine cu amintirile lui Alexander. E atât spaţiu de repetiţii, cât şi căsuţă în copac, cu altă chitară în colţ şi un caiet plin cu texte şi muzică. Deşi aş putea să aprind becul de sus, mă bazez pe lumânări. Trimit apoi jos micul lift şi ridic pe rând tăvile. De îndată ce a doua tavă a ajuns cu bine sus, urcă şi Rhiannon.

— E grozav, nu-i aşa? întreb în timp ce ea se uită în jur.

— Da.

— E numai a lui. Părinţii lui nu urcă aici.

— Îmi place mult.

Nu e nicio masă, nici scaune, aşa că stăm pe podea, cu picioarele încrucişate şi mâncăm faţă în faţă, la lumina lumânărilor. Nu ne grăbim – savurăm momentul. Mai aprind nişte lumânări, desfătându-mă cu priveliştea ei. Aici nu avem nevoie de lună sau soare. Ea e frumoasă în propria noastră lumină.

— Ce e? întreabă ea.

Mă aplec şi o sărut. Doar o dată.

— Asta, spun.

Ea e prima şi singura mea dragoste. Cei mai mulţi oameni ştiu că prima lor dragoste nu va rămâne şi unica. Dar pentru mine ea e şi prima şi singura. Asta va fi singura şansă pe care mi-o dau. Asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Aici nu sunt ceasuri, dar sunt conştient de minute, de ore. Chiar şi lumânările conspiră, scurtându-se pe măsură ce timpul se scurtează.

Vreau ca asta să fie prima dată când ne întâlnim. Vreau să fim doi adolescenţi la prima lor întâlnire. Şi a treia.

Dar există alte lucruri pe care trebuie să le spun, alte lucruri pe care trebuie să le fac.

Când terminăm, ea împinge tăvile la o parte. Micşorează distanţa dintre noi. Mă gândesc că o să mă sărute, dar în loc de asta ea bagă mâna în buzunar. Scoate un pix. Apoi desenează pe un bileţel autocolant o inimă, îl dezlipeşte şi îl pune pe inima mea.

— Gata, spune ea.

Mă uit la el. Mă uit la ea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zic.

Vreau să spun că trebuie să-i spun totul.

Îi povestesc despre Nathan. Îi povestesc despre Poole. Îi spun că s-ar putea să nu fiu singurul. Îi spun că s-ar putea să existe un mod de a rămâne mai mult într-un corp. S-ar putea să existe o cale de a nu pleca.

Lumânările se consumă. Îmi ia prea mult să spun ce am de spus. E aproape unsprezece când termin.

— Aşadar, poţi să rămâi? întreabă ea.

— Da, răspund. Şi nu.

Când prima dragoste se sfârşeşte, cei mai mulţi oameni ştiu că vor veni şi altele. N-au terminat cu iubirea. Iubirea nu a terminat cu ei. Nu va fi niciodată la fel ca prima, dar va fi mai bună în diferite feluri.

Eu nu am o astfel de consolare. De asta mă agăţ din răsputeri. De asta e atât de greu.

— S-ar putea să existe o cale de a rămâne, îi spun. Dar nu pot. N-am să pot niciodată să rămân.

Crimă. Când totul se reduce la asta, ar fi o crimă să rămân. Nicio iubire nu poate cântări mai mult decât asta.

Rhiannon se îndepărtează de mine. Se ridică. Se năpusteşte asupra mea.

— Nu poţi să faci asta! strigă ea. Nu poţi să vii pe nepusă masă, să-mi oferi toate astea şi pe urmă să spui că nu poate să meargă! Asta-i o cruzime, A. O cruzime!

— Ştiu, spun. De asta e o primă întâlnire. De asta e prima dată când ne întâlnim.

— Cum poţi să spui asta? Cum poţi să ştergi cu buretele restul?

Mă ridic. Mă duc la ea. O iau în braţe. La început se opune. Vrea să se desprindă. Dar

apoi cedează.

— E un băiat bun, spun în şoaptă.

Nu vreau să fac asta, dar trebuie s-o fac. Continui:

— S-ar putea chiar să fie un băiat grozav. Iar astăzi este ziua când v-aţi întâlnit prima dată, când v-aţi cunoscut. Astăzi e prima voastră întâlnire. O să-şi amintească faptul că a fost la librărie. O să-şi amintească prima dată când te-a văzut, şi că a fost atras de tine, nu doar fiindcă eşti frumoasă, ci şi fiindcă ţi-a văzut forţa. A văzut ce mult vrei să faci parte din lume. Îşi va aminti că a vorbit cu tine, şi că a fost uşor, a fost minunat. Îşi va aminti că nu a vrut să se termine şi că te-a întrebat dacă vrei să faci şi altceva. Îşi va aminti că te-a invitat în locul lui preferat. Îşi va aminti de magazin şi de poveştile de pe intervale, de prima dată când ţi-a arătat camera lui – toate astea vor fi acolo şi eu nu va trebui să schimb nimic. Pulsul lui e pulsaţia inimii mele. Pulsul e acelaşi. Ştiu că te va înţelege. Aveţi acelaşi gen de inimă.

— Dar cu tine cum rămâne? întreabă Rhiannon, tot cu glasul frânt.

— Vei găsi la el lucrurile pe care le găseşti la mine, îi spun. Fără complicaţii.

— Nu pot să trec aşa de la unul la altul.

— Ştiu. Va trebui să-ţi dovedească, zi de zi, că e demn de tine. Iar dacă nu, asta e. Dar eu cred că îţi va dovedi.

— De ce faci asta?

— Pentru că trebuie să plec, Rhiannon. De data asta, cu adevărat. Am mers prea departe. Există lucruri pe care trebuie să le descopăr. Şi nu pot să mă tot amestec în viaţa ta. Tu ai nevoie de mai mult de atât.

— Aşadar, ăsta e un adio?

— E un adio spus unor lucruri. Şi un salut adresat altora.

Vreau ca el să-si aducă aminte cum e s-o ţii în braţe. Vreau ca el să-şi aducă aminte cum e să împărţi lumea cu ea. Vreau ca el, undeva înăuntru, să-şi amintească ce mult o iubesc. Şi vreau să înveţe să o iubească în felul lui, fără nicio legătură cu mine.

A trebuit să-l întreb pe Poole dacă într-adevăr e posibil. A trebuit să-l întreb dacă într-adevăr poate să mă înveţe.

M-a asigurat că poate. Mi-a spus că putem lucra împreună.

Fără ezitare. Fără avertizare. Fără să ia în considerare vieţile pe care le-am distruge.

Atunci am ştiut sigur că trebuie să fug.

Ea mă ia în braţe. Mă ţine atât de strâns, nu vrea să-mi dea drumul.

— Te iubesc, îi spun. Cum n-am mai iubit pe nimeni.

— Mereu spui asta, zice ea. Dar nu-ţi dai seama că şi pentru mine e la fel? Nici eu n-am mai iubit aşa pe nimeni.

— Dar vei iubi, îi spun. Vei iubi din nou.

Dacă te uiţi în centrul universului, vezi acolo o răceală. O indiferenţă. În definitiv, universului nu-i pasă de noi. Timpului nu-i pasă de noi.

De asta trebuie să ne pese unul de celălalt.

Minutele trec. Miezul nopţii se apropie.

— Vreau să adorm lângă tine, şoptesc.

Asta e ultima mea dorinţă.

Ea dă din cap, e de acord.

Plecăm din căsuţa din copac, alergăm repede prin noapte să ajungem înapoi la lumina casei, la muzica pe care am lăsat-o în urmă. 11:13. 11:14. Ne ducem în dormitor şi ne scoatem pantofii. 11:15. 11:16. Ea se bagă în pat şi eu sting lumina. Mă strecor şi eu în pat, lângă ea.

Mă întind pe spate şi ea se ghemuieşte lângă mine. Îmi aduc aminte de o plajă, de un ocean.

Sunt atâtea de spus, dar n-are rost să le spunem. Le ştim deja.

Ea întinde mâna spre obrazul meu, îmi întoarce capul. Mă sărută. Ne sărutăm minute în şir.

— Vreau să-ţi aminteşti asta mâine, spune ea.

Somnul se apropie.

— Îmi voi aminti totul, îi spun.

— Şi eu la fel, promite ea.

Nu voi avea niciodată o fotografie a ei pe care s-o port peste tot, în buzunar. Nu voi avea niciodată o scrisoare cu scrisul ei sau o agendă cu tot ce-am făcut noi. Nu voi împărţi niciodată un apartament cu ea în metropolă. Nu voi şti niciodată dacă ascultăm acelaşi cântec în acelaşi timp. Nu vom îmbătrâni împreună. Nu voi fi persoana pe care o sună când dă de necaz. Nu voi fi persoana pe care o sun când am poveşti de spus. Niciodată nu voi putea să păstrez nimic din ce mi-a dăruit.

Mă uit la ea în timp ce adoarme lângă mine. Mă uit la ea în timp ce respiră. Mă uit la ea în timp ce intră în împărăţia viselor.

Această amintire.

Voi avea numai asta.

Voi avea întotdeauna asta.

Şi el îşi va aminti asta. Va simţi asta. Va şti că a fost o după-amiază perfectă.

Se va trezi lângă ea şi se va simţi norocos.

Timpul trece. Universul se întinde. Desprind inima desenată pe biletul autocolant şi o mut pe corpul ei. O văd stând acolo.

Închid ochii. Spun adio. Adorm.

Ziua 6034

Mă trezesc după două ore, în corpul unei fete pe nume Katie.

Katie nu ştie, dar azi o să plece departe de aici. Va fi o schimbare totală a rutinei ei, o schimbare totală a modului în care ar trebui să i se desfăşoare viaţa. Dar are timp din belşug să se deprindă cu asta. Pe parcursul vieţii ei, această zi va fi o anomalie uşoară, abia perceptibilă.

Dar pentru mine, va marca o cotitură. Pentru mine, este începutul unui prezent care are atât un trecut, cât şi un viitor.

Pentru prima dată în viaţa mea, fug.

DAVID

LEVITHAN

YOUNG 14+

Un adolescent care-şi spune, simplu, **A**, se trezeşte în fiecare dimineaţă într-un alt trup, trăind o altă viaţă. Niciodată nu e prevenit în legătură cu locul unde se va afla sau persoana în trupul căreia va fi. **A** s-a împăcat cu situaţia lui şi chiar şi-a stabilit câteva reguli „de supravieţuire": Niciodată să nu se ataşeze prea tare. Să evite să fie remarcat. Să nu se implice.

Totul până într-o zi când se trezeşte în corpul lui Justin şi o cunoaşte pe iubita acestuia, Rhiannon. Regulile sale stricte nu se mai aplică. Pentru că, în sfârşit, a găsit pe cineva alături de care vrea să rămână pentru totdeauna, zi după zi.

O poveste fascinantă, ce lansează o provocare: putem iubi cu adevărat pe cineva menit să ia altă înfăţişare în fiecare zi?

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-932-9
9 789737 079329

TREI